

BURMESE CLASSIC

ဟာသ သရုပ်ဆောင်

ကျော်စွာ ၏

လုံးချင်းဝတ္ထု

ယာယီနိမ့်မိတ္တီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အမည်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၉၀၉၁၀၀၈
 မှတ်တမ်းပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၀၈၁၂၀၈

မှတ်တမ်းသမား - အေးမြတ်သူ
 မှတ်တမ်း တက်ပုံ - မိုးလွင်ဟန်
 မှတ်တမ်း ဒီဇိုင်း - သက်နေထွန်း (ဝမ်းစိုစိုက်)
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၉၀၀)
 ၈၈၊ ဒုလပ်(ယာ)၊ ဒုလပ်၊ ကျောက်တံတား။

မှတ်တမ်းနှင့်အတွင်းကိုင်သူ - ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မိခင်အောင်တိုက်)
 ၈၀/၁၊ သံလွင်လမ်း၊ ဝဟန်း။

အတွင်းထောင် - ကိုဦးနှင့် ညိုဖုန်း

အုပ်ချုပ် - ဝင်းယု

ကိုယ်စား - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

နှစ်ရက် - ၅၀၀

စာမျက်နှာ - ၁၅၀၀၀၀

ဂါရဝပြု

'အနုပညာ' တူရား ဓမ္မာတရားအခြေခံ စိတ်ကောလိပ် ကြိုးစား
 ပြုမာတပ် အားပြုပေးခဲ့သော ညီမငယ်အေးမြတ်သူ (မော်ဒယ်သမားအောင်) ကို
 ကျေးဇူးဆိုတဲ့ ကြီးမားသောစကားများ ရွတ်ပြောခြင်း.....
 ညီမငယ် အေးမြတ်သူနဲ့တူ ကြိုးစားပမ်းစား ရိုက်ကူးပေးခဲ့သော
 မာတပ်စကား မှီလှိုင်တန်တိလည်း ထိုနည်းတူပေးကောင်း.....
 ထိုအတူ အများစုပေးခဲ့သော ဆရာမကြီးချစ်(ဇာတိသူမ)....
 ဒီဇိုင်းဆရာမေး သက်နေထွန်း (ဝမ်းစိုစိုက်) ကိုလည်း.....

စာရေးသူ
 ကျော်စွာ
 အထူးထူး သမားအောင်

ဆုဥဒါန (စာတိုက်)

၏

အမှာစာ

ကျော်ထူးဝတ္ထု ပြောပါတယ်

ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပြဿနာအကြီးကြီးဖြစ်
တယ် ..ပြဿနာကြီးရတာက မိသားစုကကြီးလို့ ..ကျွန်တော်က
သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် မွေးထားတယ် ..တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကြီး၊ နှစ်နှစ်ငယ် ..အကြီးဆုံးကောင်က
နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ..အလတ်က နှစ်ဆယ် ..အငယ်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်
.. ကျွန်တော့်မိန်းမက လေးဆယ် အကြီးကြီးကျော်နေပြီ ...

ခက်တာက ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကြီးထဲမှာ ယောက္ခမနဲ့ကွဲကြီး
ပါနေတာ ..ပြဿနာရဲ့ဗဟိုချက်က အိမ်သာ ..ကျွန်တော်တို့လို
လူနေမှုအဆင့်အတန်းမှာ အိမ်သာက တစ်လုံးရှိတာလေ ..အဲသည်
တစ်လုံးတည်းသော အိမ်သာမှာ ပြဿနာကြီးက တည်နေတာ..

ပြဿနာရဲ့အညွှာက နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သား ..အကြီးကောင်
..အကြီးကောင်က ပြဿနာရှာလိုက်တာ ..တစ်မိသားစုလုံး အိမ်
သာရှေ့ စုပြုံရောက်နေကြပြီး နောက်ဆုံးရောက်သူကတော့
ကျွန်တော်ပါပဲ ...

အကြီးကောင်က အိမ်သာထဲကနေ မထွက်တော့တာဟာ
တစ်အိမ်သားလုံး ထိခိုက်ကုန်တာ ကျွန်တော် အပါအဝင်ပါပဲ..။

ကျွန်တော် အိမ်သာကို အပြေးရောက်သွားတော့ ရှေ့ဆုံး
ထတန်းစီနေတာ ခေါင်းဖြူ သွားကျိုးယောက္ခမကြီး ခင်ဗျ ..သူ
နောက်က ကျွန်မဘုံမိန်းမ ..မိန်းမနောက်က ယောက္ခမအထီး
ကြီး ...ဒီသုံးယောက်ကို ကျော်တက်တန်းစီဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့
အလတ်ကောင်နဲ့ အငယ်မနဲ့က ရန်ဖြစ်နေကြသေးတယ် ...

“ဟေ့ ..အထဲက မပြီးသေးဘူးလား ဟေ့ ..”

ကျွန်တော် ဒီလို အော်လိုက်တော့ ..အထဲက မတုံ့ပြန်ဘဲ
အပြင်က ရုတ်ချည်းတိုက်ခိုက်လာတာ ..ခံလိုက်ရတယ် ...

“ငါ ရှေ့ဆုံးကနော် ..အကြီးကောင်ပြီးရင် ငါပဲ ..”

“အဖေတို့ကလည်း ကျွန်မက ဈေးသွားရတော့မှာ ...
ကျွန်မ အရင်ပဲ ..”

“မေမေတို့ကလည်း သားက အရင်ပဲ ..ကိုကြီး မဝင်ခင်
ပြောထားတာ ...”

“မသိဘူး ..မသိဘူး ..ကိုကြီးပြီးရင် ငါပဲ ..”

“ဖေဖေ ..သမီးနော် ..ဖေဖေ ..”

“ဟိတ် ..တိတ်စမ်း ..ငါ အိမ်ဦးနတ် ..မင်းတို့အားလုံး
ထက် အရေးကြီးတယ် ..အကြီးကောင် မြန်မြန်လုပ်ကွ ...”

“ခဏလေး ..ဖေဖေ ..ခဏလေးပါ ...”

ဟူး ..

အားလုံး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်..အိမ်သာ
ဆိုတာက မူပိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိတဲ့နေရာ ..တန်းလန်းကြီးထွက်လာ
လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးမို့လား ..ကိစ္စပြီးပြတ်မှ ..ထွက်လို့ဖြစ်တာ
ကလား ..အထဲက အကြီးကောင် ဟန်ကျနေသလောက် အပြင်က
လူတွေ ဈေးသီးဈေးပေါက်ကျနေပြီ ..နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေကြ
ပြီ ...

“ဟေ့ ..ဒီမယ် ..အိမ်ဦးနတ်လည်း ..ဒီကိစ္စ ဦးစားမ
ပေးနိုင်ဘူးကွ ..ရှေ့ကရောက်တဲ့လူက အရင်ပဲ ...”

“ကိုကြီး မပြီးသေးဘူးလားကွ ..ငါ တံခါးဆွဲဖို့လိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ..ခဏလေးပါဆိုနေ ..”

“ဒုံး ..ဒုံး ..”

အငယ်ကောင် ..စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တံခါးကိုထုသည်။

အဲသည့်အချိန် ရပ်ကွက်လူကြီးက လမ်းလျှောက်ရင်း
ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားတယ် ...ပြုံးစိစိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို
ကြည့်တယ်။

“ဒီမိသားစုတွေ အိမ်သာရှေ့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ..”

တွေ့ရဲ့သားနဲ့မေးတာ ..စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်ဘူး -
စိတ်တိုနေတဲ့ အငယ်ကောင်က ပြန်ဝက်တယ် ..

“တန်းစီနေတာ ..တန်းစီနေတာ ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ..ညှို့လိုက်တဲ့ မိသားစု ..ဝမ်း
နုတ်ဆေးကို တစ်အိမ်သားလုံး ပြိုင်တူစားရတယ်လို့ ..ဟား
ဟား”

ယောက္ခမကြီး တင်းသွားတယ် ..ညှို့တယ်လို့ တစ်မိသား
စုလုံးကို ပုတ်ခတ်ပြောလိုက်တာကိုး ..ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုပေမယ့်
သူ့ထက်ငယ်တော့ ခပ်ထန်ထန်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ် ..

“ညှို့တာက ခင်းကွ ..ငါတို့ချီးပါဖို့ အိမ်သာမှာတန်းစီနေ
တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“နို့ ..ဘာဖြစ်လို့တုံး ...”

“ငါ့မြေးအကြီးကောင် ..ဟာသသရပ်ဆောင်ကျော်ထူး
ရေးတဲ့ဝတ္ထု အိမ်သာထဲဝင်ဖတ်နေလို့ကွ ..တို့အားလုံး ဖတ်ချင်လို့
ပိုင်းစောင့်နေတာ ..”

ယောက္ခမကြီး စကားကြားတော့ ရပ်ကွက်လူကြီး
ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ ..မနေ့က သူလည်း အဲသည့်ကျော်ထူး
ဝတ္ထုငှားခရလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူဝင်တန်းစီနေလေရဲ့..

ဆုဩချယ် (ဇာတ်ညွှန်း)

'နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွေး၊ နယုန်ခါလ ကြံကျဖျိုး
ထောင်၊ ဝါခေါင်သစ်ဆင်း၊ နှစ်လတွင်းမူ ဆင်းကြ ယာလယ်
တောင်သူမယ်တို့' တဲ့။

ဗေဒင်အခေါ်၊ မေထုန်ရာသီ ရာသီပန်းများ ပွင့်ကြ မြတ်
လေး စပယ် . . .

သည်းလိုက်တဲ့မိုး၊ လူလုံးမသဲကွဲဘူး ရှေးဟောင်းအိမ်အို
ကြီးကတော့ မြင်သူတွေအပေါင်း ရင်ဖိုစရာ ကြောက်စရာကြီး
တစ်ယောက်တည်း လာလို့ကတော့ ပြန်လမ်းမရှိဘူးတဲ့ . . သွား
လမ်း ပြန်လမ်း တက်လမ်း ဆင်းလမ်း ဖြတ်လမ်းတွေကို ဝရုစိုက်
နေလို့ကတော့ . . ဘာမှအလုပ်ဖြစ်မှာ မှတ်ဘူး . .

တာဝန်ဟာ တာဝန်ပဲ . . လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြုကို
ထွက်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မိုးကာအကျီကော်လံကို ဆန်ထုတ်
ပြီး အမှောင်တွင်းမှ ဒုစရိုက်သားကောင်ကို မျက်တောင်မခတ်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကျော်ဖြူ

နာရီပေါင်းများစွာ၊ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး သားကောင်က မြင်ကွင်း၊ ပစ်ကွင်းပေါ်မရောက်သေး ချမ်းလို့က်တာမှ ခိုက်ခိုက်တုန်လာပြီ။ ရေငွေ့ရိုက်နေသော အိုကျီပယ် ရွှေရောင်နာရီလေးကို တစ်ချက်ငှဲအကြည့် .. ရိပ်ခနဲ အရိပ်မည်းတစ်ခု ဖြတ်သွားသည်။

ဆားပုလင်းပဲ .. လျှင်တာပေါ့ .. သားကောင် ဆယ်လှမ်း .. မုဆိုး တစ်လှမ်းပေါ့

လူမနေ၊ ဆီမထည့်တာကြာပြီဖြစ်သော တံခါးပတ္တာတွေက သံစုံမြည်နေသည်။ လေတိုက်လိုက်တိုင်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ။ တစ်ချက် တစ်ချက် လေနဲ့အတူ မိုးရေစက်တွေကပါ ဖွင့်ထားသော တံခါးမကြီးမှ ကျော်လွန်၍ ဝင်ရောက်လာသေးသည်။

“ဒေါက် .. ဒေါက် .. ရှုပ် .. ရှုပ် .. ကျွီ .. ကျွီ”

ရှူဖိနပ်သံတချို့ကလွဲ၍ ကျန်သောအသံတွေမကြားရ။ လျှပ်စီးလက်လိုက်တိုင်း ရှူဖိနပ်ပေါ်ကို အရောင်တွေက လက်ခနဲလက်ခနဲ ကျရောက်လာသေးသည်။ သားကောင်က ဧည့်ခန်းကို ကျော်၍ အပေါ်ထပ် ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးပေါ် ပြေးတက်လိုက်သည်။

“ဂျွတ် .. ဖြောင်း .. ဝုန်း .. ဝလုံး ..”

လက်ရန်းတန်းတွေ ဆွေးဆွေးမြေ့နေသဖြင့် အပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာရာ ဆားပုလင်းခွန်၍ ရှောင်ပြီး ခြောက်လုံးပြုနှင့် ထိုးချိန်လိုက်သော်လည်း သားကောင်က လှေကားပေါ် ကြောင်တစ်ကောင်အလား .. ခွန်ကျော်ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

ယားဖန်ပါတ်

နှစ်ချက်တော့ မိလို့မိငြား လှမ်းပစ်လိုက်သေးသည်။

“ဒုတ် . . .”

သီသီလေးမှ သီသီလေး .. ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက နှစ်ထောက်နှစ်ချောင်း၏ကြားထဲ စိုက်လို့နေပြီး အရှိန်ပြင်းသဖြင့် ဓားဖိုက တုန်ခါလို့နေသည်။ ဆားပုလင်း မိုးကာအင်္ကျီကိုချွတ်၍ လှေကားလက်ရန်းတန်းပေါ် လိမ်၍ ကြိုးသဖွယ်ပစ်တင်လိုက်ကာ လှေကားပေါ်သို့ ခို၍ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ဒုတ် . . .”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် .. ဓားတစ်ချောင်း လက်ရန်းတန်းကို ရစ်ပတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီအပေါ် ထပ်စိုက်လာပြန်သည်။ တွဲခိုထားသော ဆားပုလင်း၏လက်ချောင်းများနှင့် တစ်ထွာသာသာလေးရယ် .. ညှာနေလို့မရတော့ဘူး .. မြန်မြန်ပွဲသိမ်းမှ

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

“မြန်မာအချင်းချင်း .. မသတ်ချင်ဘူးနော် .. အေးအေးသတ်သာ .. အဖမ်းခံပါ . . .”

ကြောင်လိမ်လှေကားမှတစ်ဆင့်ချင်း တက်လိုက်သည်။ ထပြည်းဖြည်းနဲ့ တိုက်အိုကြီး၏ ခေါင်မိုး အုတ်ကြွပ်ပြားတွေပေါ် ရောက်သွားပြီး . . .

“ဒိုင်း .. ချောက် .. ချောက် . . .”

ရန်သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ .. ကြိုးပဲ့နေသော၊ မြက်တွေ ရောပေါက်နေတဲ့ အုတ်ကြွပ်ပြားကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာသည်။

ဟော့လူ

ကျည်ကုန်သွားမှတော့ လက်ရုံးချင်းယှဉ်ရုံကလွဲရင် တခြားနည်းလမ်း ရွေးစရာမရှိ။ အသင့်အနေအထားနဲ့ နေလိုက် သည်။ မိုးက တိတ်သွားပြီ . . . လေပြည်လေညှင်းလေးသာ တိုက် ခတ်၍ တစ်ချက်တစ်ချက် မိုးခြိမ်းသံနဲ့အတူ . . . လျှပ်စီးတွေက ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ . . . ရန်သူက ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟော့လူ . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်ခုညီမယ် . . . ဘယ်နှယ် လဲ . . . သဘောတူလား . . .”

“ဘာညီမှာလဲ . . . ပြော . . . ဉာဏ်များမယ်တော့ မကြုံနဲ့”

“ဒီလိုလေ . . . ဒီအပေါ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ချရင် . . . တစ် ယောက်မဟုတ် . . . တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် . . . နှစ်ယောက်စလုံး ဒီပေါ်က ပြုတ်ကျသွားရင် . . . ပွဲချင်းပြီးပဲ . . . ဒီတော့ . . .”

ဆားပုလင်းက ရန်သူကိုတစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီတော့ . . . မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော . . .”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အောက်ဆင်းပြီး . . . မြေပြန့်မှာ ချမ လား”

ဆားပုလင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . လက်နက် မပါကြေးနော် . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ကဲ . . . ဆင်း . . . နေဦးလေ . . . ချက်ချင်း မဆင်းနဲ့ . . . ကျုပ်ကို စောင့်ပါဦး . . . သရဲကြောက်တယ် . . .”

“ဟ . . . လူဆိုးလုပ်ပြီး သရဲကြောက်ရသလားကွ . . .”

“လူဆိုးလည်း လူပဲလေ . . . တက်တုန်းက လွတ်လိုလွတ် ပြား ပြေးပြီးတက်တာ . . . တစ်ချက် . . . လက်လေးလှမ်းပါဦး”

မာမဒန်ပါတ်

ဒီလိုနဲ့ မြေကြီးပေါ် ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ . . .

“ကဲ . . . ကမ်းမွန် ချဲလင့် . . .”

“ရယ်ဒီပဲ . . . ကြည့်သာရှောင် . . . ဟိတ် . . .”

“ဝိုး . . .”

ညာခြေထောက်က ဆားပုလင်းမျက်နှာဘေးက ဖြတ်အ ထွက် . . . ကျန်ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကန်လိုက်သည်။

အံ့မယ် . . . ဘသားချောက လူလည် ခြေတစ်ဖက်ကြွပြီး ခုန်ပေးလိုက်သဖြင့် ဘေးက ဝါးရုံပင်ကို ကန်မိရက်သား ဖြစ်သွား သည်။

“ထိုး . . .”

“အမရေး . . .”

ခြေသလုံး ညှိသကျည်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်နယ်ပွတ် သပ်နေတုန်း . . . ရန်သူ၏ ညာဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံး ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

“ဗုတ် ခွပ် . . .”

“အမရေး . . . ဖြည်းဖြည်းထိုးပါဟ . . .”

ဖင်ထိုင်လျက်အကျ . . . သူက ခုန်ပြီးထပ်ဝင်လာသည်။ ဆားပုလင်း တစ်ပတ်လှည့်၍ တံတောင်နဲ့ ပစ်ကျွေးလိုက်ရာ သူ ပါးစပ်အဟ . . . တံတောင်အဝင် . . . သွားနဲ့ တိုက်မိရက်သားဖြစ် သွားပြီး . . . နောက်က သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“အား . . . ဟော့ကောင် . . . မညစ်ပတ်နဲ့ . . . ယောက်ျား ချင်းနော် . . . နောက်ကဖက် . . .”

“ဟင့်အင်း . . . ဖက်ဖူး . . . ဖက်ဖူး . . . ခုမှနွေးနေတာ”

အပျိုလှူ

“ထွတ်ဆိုလွတ် . . . ဖယ်ဆိုဖယ်နော် . . .”

“ဖယ်ဘူးလို့ ဆို . . .”

“ဒီလောက်တောင် အနောက်သန်တဲ့ကောင် . . . ကဲကွာ”

ကျွန်နည်းနဲ့ ရန်သူကကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ ဆားပုလင်း

ကြီး ခြေလွတ်လက်လွတ်နဲ့ . . .

“ဖုန်း . . .”

“အမရေး . . . တေပါပြီ . . . ခါးကျိုးပြီဟ . . .”

“ဝုန်း . . . ဂလုံး . . . ဂလုံး . . . ဝွမ်း . . .”

“ဟဲ့ . . . မိုးကျော် . . . ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ . . . သေချင်းဆို

ရဲ့ . . .”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောင်ကတခြား၊ ခေါင်းအုံးကတခြား၊ ဆန်အိုးပေါ်တင်ထားတဲ့ ဆန်ကောကြီး ပြုတ်ကျတာ ဒန်အိုးတွေရော . . . ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ပေါ့ . . . ပြန်စဉ်းစားလိုက်တယ် . . .။

“ဟဲ့ . . . ငါမေးနေတယ်လေ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . အဟွတ် . . . ဟွတ် . . . ဟွတ် . . .”

“ကြွက် . . . ကြွက်ဖြတ်ပြေးလို့ . . . အဲဒါ . . . ဟို ဥစ္စာ . . .”
နေ့ခင်းဘက် ခဏမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရင်း ဖတ်လက်စ စုံထောက်ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း အိပ်မက်မက်တာ . . . ကမန်းကတန်း ပါးစပ်ထဲရှိတာ ကောက်ပြောချလိုက်ရတယ်။

“တော်သေးတာပေါ့ . . . ကြွက်ဖြတ်ပြေးလို့ . . . ဆင်သာ ဖြတ်ပြေးရင် . . . ငါ မုဆိုးမတဲလေး ပြုမှာကျိန်းသေပဲ . . . ကဲ . . . ထထ . . . ဦးမျိုးတို့နွားတွေ ခြံထဲသွင်းပေးရဦးမယ် မှုတ်လား . . .”

မာမဒန်ပါဝ်

သွားတော့လေ . . . အပြန်ကျရင် . . . ရှောက်ရွက်လေး ခူးခဲ့ခမ်း . . . တို့စရာမရှိဘူး . . .”

ပွစာကျနေသော ဂျာနယ်တွေရော၊ မဝုလင်းတွေရော . . . နေရာတကျထားလိုက်ပြီး စဉ်အိုးတစ်ခြမ်းပဲ့ထဲက ရေနဲ့မျက်နှာသစ်၊ ပုဆိုးနဲ့သုတ်ပြီး ရွာတောင်ပိုင်းကို ထွက်ခဲ့တယ် . . .။

အမေတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး . . . တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူလိုက်တာက . . .

“အင်း . . . အရွယ်ကလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက် . . . အတန်းပညာမှာကလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက် . . . စိတ်ကလည်း တောင်မရောက် မြောက်မရောက်နဲ့ . . . ဒီစုံထောက်ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စုံထောက်ရွှေ ရွှေနေတာကိုက ခက်တာပဲ . . . ဒင်းအတွက်တော့ ငါ ရင်လေးပါတီသနဲ့”

“ဟဲ့ . . . ကျော်ဆန်းဝင်း . . . ဟဲ့ . . . ကျော်ဆန်းဝင်း”
 ဗွဲ့အားတစ်ထောင်မကပြင်းသော အသံလှိုင်းကြောင့် လှေ
 ကားအတက်အဆင်းမှာ ပြစ်မှုမဝှောင်း ထိုင်ဖတ်နေတဲ့ ကျော်ဆန်း
 ဝင်း လန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထာဘီပြင်ဝတ်ပြီး ခါး
 ထောက်ရပ်နေတဲ့ ဒေါ်လေး ဒေါ်ကျော့ခင် . . .
 “ငါ ဒေါ်တာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”
 “နှစ်ခါတည်းပါ ဒေါ်လေး”
 “ဘာ . . . ငါက သုံးခါပြည့်အောင်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်မှာ
 လား”
 “မ . . . မ . . . ဟုတ်ပါဘူး . . . ဒေါ်လေးမေးလို့ ဖြေတာ
 ပါ . . . ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဟင်”
 ပြောပြောဆိုဆို . . . အိမ်ပေါ်တက်မယ်လုပ်တော့ ရှေ့တ
 ပိတ်ရပ်ပြီး
 “အံ့မယ် . . . အံ့မယ် . . . ဒါက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ယာယနီပါတ်

“ထမင်းအိုးတည်မလို့လေ . . . မီးလာနေပြီ ဥစ္စာ . . .”
 “မတည်ဘူး . . . ဝယ်စားမယ် . . . ရော့ . . . ပိုက်ဆံ . . .
 လမ်းထိပ်က ဆာမိဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သွားဝယ် . . . ဒီမှာ ဧည့်
 သည်တွေပါ တိုက်ရမယ်”
 “ဟာ . . . ဒေါ်လေးကလည်း . . . ဧည့်သည်မှတ်ပါဘူး . . .
 ဆော့ဖော်ဆော့ဖက် ကြိတ်ဝိုင်းပါ . . . ကြည့်လုပ်နော် . . .
 ဥပဒေနဲ့ မကင်းဘူး”
 “တိတ်စမ်း . . . နင့်အပေါက် . . . ဥပဒေနဲ့မကင်းလို့ နင့်
 ကို အိမ်ရှေ့ထိုင်ခိုင်းပြီး လူသွားလူလာ ကြည့်ခိုင်းတာပေါ့ . . .
 ခုခိုင်းတာသာ မြန်မြန်လုပ်”
 ကျော်ဆန်းဝင်း ထွက်မယ်အလုပ်
 “ဟဲ့ . . . ချိုင့်မယူဘဲ ဘာနဲ့ထည့်မှာလဲ”
 “ကျွပ်ကျွပ်အိတ်နဲ့ ပါဆယ်ယူလာမယ်လေ . . . အဲဒါမှ . . .”
 “ဂုတ် . . . ဂလောင်”
 “အမရော့ . . . တေပါပြီ”
 တစ်လုံးချိုင့်နဲ့ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်တယ် . . . မြန်လိုက်တဲ့
 လက် . . . နိုင်ငံတကာ မြားပစ်သွားပြိုင်ဖို့ အရည်အချင်း အပြည့်
 ရှိတယ်
 “ဆိုင်ကရေနဲ့ ဆေးပြီးထည့်ခဲ့ . . . ဘယ်တုန်းက ငါ . . .
 ကျွပ်ကျွပ်အိတ်နဲ့ သောက်ဖူးလို့လဲ”
 ရှေးလူကြီးတွေများ ပြောရဆိုရ တယ်လက်ပေါက်ကပ်
 တယ် . . . ခေတ်တွေပြောင်း၊ စနစ်တွေပြောင်းလည်း သူတို့တ
 တော့ ဘာမှမပြောင်းရေးချ မပြောင်း
 လက်ဖက်ရည်ဆို လက်ဖက်ရည်ပဲ . . . စူပါကော်ဖီစစ်တို့

...ဝမ်းတို့ ဘာမှနားမလည်ဘူး...။

ခလည်းကြည့်... ကျွပ်ကျွပ်အိတ်နဲ့ဝယ်လာ... ပန်းကန်
ထဲထည့်သောက်... ပြီးရင် လွှင့်ပစ်... ချိုင့်ဆေးရတောင် သက်
သာသေး...။

ခုထိ ရှေးအစွဲတွေမကျွတ်သေးဘူး... လက်ဖက် စား
လည်း ယွန်းအစ်နဲ့...။

မတတ်သာလို့သာ နို့မို့ဆို ရေနံဆီ မီးဖိုသုံးဆိုင်သေးတယ်
... တစ်ခါကလည်း အောက်လင်းမီးသုံးဖို့ မီးစာဝယ်ခိုင်းတယ်
... ဒီဘက်ခေတ်လူတွေမြင်တောင်မြင်ဖူးတာ မှုတ်ဘူး...။

ပြီးတော့... ရှိသေး... လှော်စာတဲ့...။

ဘယ်လိုလုပ် ရှိနိုင်မလဲဗျာ... အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က
လှော်စာစားချင်ရင် မော်လမြိုင် တရုတ်လှကိုသွားလို့လည်း ပြန်
ပြောရော... တစ်ခေါင်းလုံး ပူထူတုန်တော့တာပါပဲ...။

“ဘာသောက်မလဲ အစ်ကို...”

“ဪ... ဒေါ်ကျော့ခင်အိမ်ကကိုး... ထိုင်လေ...”

“ဝမ်းပါဆယ်... ချိုဆိမ့်...”

ချိုင့်မြင်တာနဲ့ ဘယ်သူ့အိမ်ကဆိုတာ တန်းသိပြီးသား
... ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး... နီးစပ်ရာ... သတင်းစာ
တစ်စောင်ကို ယူဖတ်မယ်အလုပ်...။

လူတစ်ယောက်လွယ်အိတ် တစ်လုံးလွယ်ပြီး...။ ခပ်
သုတ်သုတ်လေးဝင်လာကာ... ချောင်ကျကျ တစ်နေရာဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး မျက်လုံးကျတော့ ကျီးတန်းပမာ ဝဏ္ဏာမငြိမ်...။

“အင်း... ဒီလူ ကြည့်ရတာ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု
ပဲ... ဒီအတိုင်း ပြောင်ကြည့်နေလို့ မကောင်းဘူး... ဒီတော့

... ငါဘာလုပ်ရမလဲ... ဟုတ်ပြီ...။”

စိတ်ထဲကကြိတ်ပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ဆေးပေါ့
လိပ် သောက်လက်စကို မီးညှိလိုက်ပြီး မီးကိုရဲနေအောင် ဖွာလိုက်
တာ...။

ပါးစပ်မှာတော့ပြီး သတင်းစာကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင် မျက်
နှာကိုကွယ်ပြီး မီးနဲ့ထိုးဖောက်လိုက်တယ်... ဆေးပေါ့လိပ်မီး
ပေါက်ဆိုတော့ သိပ်အားမစိုက်ရတော့ဘူး... နိုင်ငံခြားစစ်ကား
တွေထဲကလို မှန်ဘီလူးအတိုင်းပဲ... သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ကြည့်နေ
လိုက်တယ်...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘေးစားပွဲက လူတစ်ယောက်က သူ
သောက်ပြီးသား လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ စမူဆာပန်းကန်ကို မသိ
မသာ ကျော်ဆန်းဝင်းစားပွဲမှာ ချထားပြီး လစ်သွားတော့တယ်။
ကျော်ဆန်းဝင်းကတော့ မီးခိုးတလူလူ သတင်းစာ တစ်
စောင်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်လို့နေလေရဲ့...။

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့ကောင်တွေ...”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကောင်တာကနေပြီး ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲ
ပြီး ပြေးလာကာ... ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ လက်ထဲက သတင်းစာကို
ဇတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တော့...။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ... ဟေ့... ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့”
မျက်လုံးကြီး ပြုကြည့်နေပြီး ကြောင်နေတယ်... ပြီးမှ
သတိရသွားပြီး...။

“ကြည့်နေတာလေ... ဟိုဝှာကို ကြည့်နေတာ...”

“ဘာကြည့်တာလဲ... ဆိုင်ကို မီးနဲ့ရှို့ဖို့ ကြည့်နေတာ
လား”

ကျော်စွာ

ပြောနေတုန်း ခုနက လွယ်အိတ်နဲ့လူ တပျာကယာထွက် သွားတော့ ကျော်ဆန်းဝင်း ထိုင်နေရာမှ ထထိုင်ကာ လိုက်မယ့် တန်အပြင် . . ဆိုင်ရှင်က ကုပ်ကိုဆွဲထိုင်ချလိုက်ပြီး . . .

“အံမယ် . . ဒါက ဘယ်ကို ပြေးမလို့ ကြံတာလဲ . . ထိုင် စမ်း . . ဟေ့ကောင်တွေ . . သူ ဘာတွေမှာထားလဲ . . ”

“လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်တစ်ခွက် . . . ”

“ဒါပဲလား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ဆိုင်ရှင်ရဲ့မျက်လုံးက သောက်ပြီးသား လက်ဖက်ရည်ပန်း တန်နဲ့ စမူဆာပွဲလွတ် ပန်းကန်ဆီ . . တန်းရောက်သွားကာ . .

“သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ . . ဒီမှာ မင်းတို့အမေ လင် . . သောက်ထားစားထားတာတွေ . . မတွေ့ဘူးလား . . ”

“ဟာ . . အဲဒါတော့ မကောင်းဘူးဗျာ . . တကယ်ဆို ခင်ဗျားက ပြောဖို့ကောင်းတယ် . . ဘာလဲ ကျုပ်တို့ အလုပ်ပြုတ် အောင် လုပ်တာလား . . . ”

စားပွဲထိုးချာတိတ်တွေ ကျော်ဆန်းဝင်းကို ဝိုင်းလိုက်တယ်။ ကျော်ဆန်းဝင်းကတော့ လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ စမူဆာပန်းကန် တွေ ကြည့်လိုက် . . စားပွဲထိုးနဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ် . .

ဘယ်ကဘယ်လို ဒါတွေရောက်လာတာပါလိမ့်မပေါ့ . .

“ကဲ . . ဟုတ်ပြီ . . လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်က သုံးရာ . . စမူဆာတစ်ပွဲက နှစ်ရာ . . သတင်းစာဖိုးက . . တောတ်”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဒေါသ ဒီကရီတွေ မြင့်တက်လာကာ စိုးရိမ်ရေမှတ်ကျော်စပြုလာတယ်။

ယာယဒန်ပါတ်

“ငါ့ယောက္ခမကြီးသေလို့ရထားတဲ့ အမွေလေးနဲ့ . . ဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတာ . . စီးပွားပျက်အောင် ငါ ဆိုင်ကို ဖီးရှို့ဖို့ ကြံစည်ရက်တယ်ကွာ . . ဒီမယ် ဟေ့ကောင် . . ဒီဆိုင်ဖွင့်တာ . . ရက်ပေါင်း လေးရာငါးဆယ်ရှစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက် မှီကွဲ . . ငါ . . ငါ . . လုပ်မိတော့မယ် . . ဟေ့ကောင်တွေ ထွတ်စမ်းကွာ . . ”

“ခြောက်ရာငါးဆယ်ပါ အစ်ကို . . ”

“ဟို . . ဟို . . ကျွန်တော် . . မသောက် . . မရှိ . . ”

ဟိုက ဝိုင်းဆွဲ . . ဒီက ဝိုင်းချုပ်နဲ့ . . ခါးကြားလိပ်ထား သော ငါးရာတန်တစ်ရွက် အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားတယ် . .

အဲဒါကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခြားစားပွဲဝိုင်းက လူတစ် ယောက်က မသိမသာ သူ့ဖိနပ်နဲ့ နင်းထားလိုက်တယ် . . ပြီးတော့ မော်တတ်ရပ်ကာ . . .

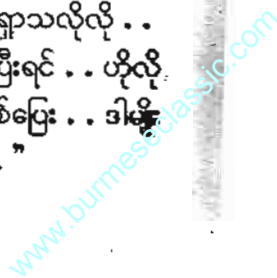
“ကောင်းကောင်းပြောမရရင် ချကွာ . . ”

“ဟာ . . ဟေ့ . . အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ . . ငါ့ဆိုင် ပြဿနာ . . ငါရှင်းမယ် . . ကဲ . . ပိုက်ဆံပေးသေကွာ . . ”

ကျော်ဆန်းဝင်း ခါးကြားကိုစမ်းလိုက်တော့ ဘာမှမရှိ . . ပုဆိုးဖြန့်ဝတ် . . အောက်ပိုက်ညှပ် . . ဘေးကြည့်ညှပ် . . လာရာလမ်း ကို မျှော်ကြည့်နဲ့ . . အလုပ်တွေရှုပ်တုန်ရော . . သည်တော့ ဆိုင်ရှင်က စိတ်မရှည်တော့ဘူး . . .

“လူထူပြီ . . လူကျနေပြီဆိုရင် . . ဟိုလူရွာသလိုလို . .

ဒီလူရွာသလိုလိုနဲ့ . . ဆိုင်ထဲဝင်မှာ သောက် . . ပြီးရင် . . ဟိုလို လို . . ဒီလိုလိုနဲ့ မယောင်မလည်လုပ်ပြီး . . လစ်ပြေး . . ဒါမှ က ဒီမယ် ဟေ့ကောင် . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း . . . ”

ကျော်ဆန်းဝင်းက

ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲပြုတော့ ကျော်ဆန်းဝင်းက
လန့်ပြီး

“ဟား . . . မျက်နှာဆိုးကြီးနဲ့ကွာ . . . ဘယ်လိုမျက်နှာကြီး
လဲ . . . ဟ . . .”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဘာကွ . . . ငါ့မျက်နှာကိုများ မျက်နှာဆိုးကြီး . . . ဟုတ်
လား”

ဆိုင်ရှင်က အသားတွေတုန်လာပြီး လက်သီးနဲ့လှမ်း
အထိုး . . . ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့မျက်လုံးကတစ်ပိုင်း တစ်စထွက်နေ
သော တက်နင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံကိုမြင်သွားပြီး

“ဟား . . . တွေ့ပြီကွ . . .”

ငုံ့အကောက် . . . လက်သီးက လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ဆီသို့
တန်းတန်းမတ်မတ်

“ထုံး . . .”

“ဝှမ်း”

“အမရေ . . . အား . . . ဟာ . . . ဘာတွေလဲဟ . . .”

“ပူလိုက်တာဗျာ”

ကမ္ဘာပျက်သလား မှတ်ရတယ် . . . စားပွဲထိုးတွေခေါ် . . .
ကားလမ်းဘေး ကားနဲ့ပန်းပင်တွေ ရေဖြန်းသလိုမျိုး . . . လက်ဖက်
ရည်တွေက . . .

နိုင်ငံခြားမှာတောမီးလောင်လို့ . . . ဝေဟင်ကနေ ဟယ်ရီ
ကော်ပတာနဲ့ ဆေးဖြန်းငြိမ်းသလိုမျိုး အကုန်လုံးတွန့်လိမ် ကောက်
ကျွေးကုန်တယ်

ပုဆိုးကျွတ်သူက ကျွတ် . . . စွပ်ကျယ်ချွတ်ပြီး လွင့်ပစ်သူ

ဟာမိန်ပါတ်

တပစ်နဲ့ . .

ပိုဆိုးတာက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့မုန့်တွေ . . ရေနှေးပူ
တွေက နောက်ထပ်အင်အားဖြည့်သလိုမျိုး ဖြစ်ကုန်တယ် . . .

“ခွေးမသား ပြိုဟ်ကောင် . . . ငါ့ဆိုင်က အလုပ်သမား
တွေပါ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တယ် . . . လာခဲ့ . . . ဟေ့ကောင်
တွေ ခေါ်ခဲ့”

“ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့လက်ထဲမှာတော့ ငါ့ရာတန် တစ်ခြမ်း
အပြလေးဆုပ်လို့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ပါသွားလေရဲ့ . . .

“ပိုကာက’ မဒေါင်းရတဲ့ကြားထဲ ဒီတွင်းက ချဉ်နေပြန်ပြီ
.. ဒေါ်ကျော့ရေ . . .”

“အားနာလိုက်တာ မခင်လှိုင်ရယ် . . . ဟိုအတောင်က
လည်း . . . ဘာခိုင်းလိုက် ခိုင်းလိုက် . . . ငါးရှဉ့်မြောင်းထဲ လွတ်
လိုက်သလိုပဲ . . .”

“နေစမ်းပါဦး . . . မကျော့ရယ် . . . အဲဒီ အူကြောင်ကြောင်
ကောင်လေးနဲ့ ရှင်နဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ . . . အရင်က
ရှင်တစ်ယောက်တည်းပါ . . . တစ်ခုလပ်အပျိုကြီးရဲ့ . . .”

ဒေါ်ကျော့က လက်တခါခါ . . . ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ . . .
ဖဲတစ်ချပ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး . . .

“အညာကပါတော် . . . ဆွေဖိုးဆိုပါတော့ . . . ဟိုမှာ ထိန်း
မရလို့တဲ့ . . . အဲဒါနဲ့ ဒီကိုလွတ်လိုက်တာ . . . ရှင်တို့လည်း ကြားဖူး
မှာပေါ့ . . . ငှက်တစ်သောင်းဆိုတဲ့ စကားပုံလေ . . . ဘာတဲ့ . . .
သစ်တစ်ပင်ကောင်းတော့ ငှက်တစ်သောင်းနား . . . ခုဟာက ငှက်

မာမဒန်ပါတ်

တွေတစ်ဆောင်းမတုတော့ဘူး . . . နောက်ထပ် ငှက်သားပေါက်
တွေပါလာနားတော့ . . . ဒီသစ်ပင်လည်း တာရှည်ခံမယ် မထင်ပါ
ဘူး . . .”

“ကဲ . . . ပြောလည်းပြော . . . အောက်အိမ်ကိုလည်း ဒေါင်း
မယ့်ဖဲလေးတစ်ချပ်လောက်တော့ ပစ်ပေးဦးလေ မကျော့ရဲ့ . . .”

“ဘယ်အိမ် တုတ်လဲ . . .”

“မလှိုင်အိမ် . . . မလှိုင်အိမ် . . . ကြည့်ပစ်နော် . . .”

“မတတ်နိုင်ဘူးနော် . . . ရှိတာတော့ ပစ်ရမှာပဲ . . . ဒေါင်း
သွားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး . . .”

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့က ကလေးတစ်ယောက်အော်သံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အမေကျော့ရေ . . . အမေကျော့ . . .”

“ဟေ . . . ဘာလဲ . . . ခဏစောင့်ဦး . . . ဒီမှာ ပစ်ဖဲ
. . . အဲလေ . . . ထမင်းရည် ပျစ်ခဲနေလို့ ရေထိုးနေတယ်ဟေ့
. . . ခဏစောင့် . . .”

“သား . . . မစောင့်တော့ဘူး . . . ပြီးမှလာမယ် . . . အမေ
က ထဘီဇွေးခိုင်းလိုက်လို့ . . .”

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်ပြီ . . . ကဲ . . . ရော့ . . .”

“ဟေး . . . ဟေး . . . အဲဒီဖဲကိုစောင့်နေတာ . . . ဒေါင်းပြီ”

“ရှာ တိုးတိုးလေ . . . ဒါ အမိန့်ရ . . . ဖဲဝိုင်းမဟုတ်ဘူး
. . . မလှိုင်ရဲ့ . . . ကြိတ်ဝိုင်းလေ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ . . . မေ့သွားလို့ . . . ကဲ . . . တုတ်
ရယ် . . . ဂျိုကာနှစ်ကောင်ရယ် . . .”

ဒေါ်ကျော့ခင်က ခုမှ ကျော်ဆန်းဝင်းကို သတိရလိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျော့လူ

တယ် . . နိုင်နေရင် သတိရမှာ မှတ်ဘူး . . နှုတ်တော့မှပိုပြီး ဒေါသ
ဖြင့် တင်းမာမှုတွေနဲ့ သတိရလိုက်တယ် . . . ။

“ကဲ . . ခဏနေကြဦး . . ဟိုကောင်နောက် လိုက် လိုက်
ဦးမယ် . . ရေခဲအိုးထဲမှာများ နစ်သေနေပြီလား မသိဘူး”

“လှုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့နော် . . လှုပ်တာနဲ့ မြုပ်သွားမယ်
. . ကိုယ့်အသက်ကို . . ကိုယ့်ခန္ဓာကိုချစ်တယ်ဆိုရင် . . ခိုင်းတဲ့
အတိုင်းလုပ် . . ကြားလား . . ဟေ့ကောင် . . ”

ကျော်ဆန်းဝင်းကတော့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။ လက်
ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေအပြင် သူတို့ဆိုင်က လူတွေစားထားတဲ့
ထမင်းပန်းကန်တွေပါ . . ထိုင်ဆေးနေရသဖြင့် လက်တွေလည်း
ရေခဲပြီး ဝဲကြီးရေတွန့်နေပြီ . . ဘေးမှာကလည်း ဂေါ်ပြားတ
ရွယ်ရွယ် . . ပေါက်တူးတရွယ်ရွယ်နဲ့ . . ထွက်ပြေးဖို့နေနေသာ
သာ မော့တောင်မကြည့်ရဘူး . .

“ဟေ့ကောင် . . လက်ကြောတင်းတင်းလုပ် . . ပြောင်
အောင်ဆေး . . နားရွက်ပြတ်သွားမယ် . . ”

“ဦးစံမြင့် . . ဦးစံမြင့် . . . ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးစံမြင့်က ခါးတောင်းကွန့်ဘဲ
တို့ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဘေးကချာထိတ်တစ်ယောက်အား . . .

ကျော်လှ

“ဟေ့ကောင် . . သေသေချာချာကြည့်ထား . . ဒီကောင်ကို ည (၇)နာရီမှ ပြန်လွှတ်စမ်း . . ဘယ်သူလဲ မသိဘူး . . ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် . . ”

ကောင်တာရောက်တော့

“ဪ . . ဘယ်သူများလဲလို့ . . ဒေါ်ကျော့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ . . ”

“ဦးစံမြင့်ရေ . . တောက ကျွန်မတူတစ်ယောက်များ ဒီလာသလားလို့ . . မနက်ထဲက ခိုင်းလိုက်တာ . . ခုထိပြန်မလာဘူးလေ . . ”

ဘေးမှ စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးတစ်ယောက်က အားပါးတရကြီး ပြောချလိုက်တယ်။

“ဒေါ်ကြီးတူလား ဘာလားတော့ မသိဘူးဗျ . . လက်ဖက်ရည်တွေ မုန့်တွေစားပြီး ပိုက်ဆံမဝေးနိုင်လို့ ပန်းကန်တွေ ဆေးခိုင်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ နောက်ဖေးမှာရှိတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ . . ”

ဦးစံမြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . ဦးလေးရဲ့ . . ပြီးတော့ ပါဆယ်ဝယ်တဲ့ ဟောဟိုက သတ္တုချိုင့်လေးတောင် ပါသေး ”

ဗေဒင်မေးစရာမလိုတော့ဘူး . . သတ္တုချိုင့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးပါနေကတည်းက ဟိုကောင်ကျော်ဆန်းဝင်းဆိုတာ ကျိန်းသေသွားပြီ . . ဒါ . . ဒါ . . သက်သက်အရှက်ကိုခွဲတာပဲ . .

တွေကြသေး တာပေါ့ . . ကျော်ဆန်းဝင်းရယ် . . လက်ထဲက ထီးကိုကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး . . နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ဘက်ထဲ ခြေလှမ်းကျကြီးနဲ့ မပြေးရုံတစ်မယ် ဝင်သွား

ယာယနိပါတ်

တော့ . . ဘေးကဆိုင်ရှင်ဦးစံမြင့်ကပါ လိုက်ပါသွားရတယ် . . ကျော်ဆန်းဝင်းကတော့ ဘာမှမသိ . . ကျောပေးလျက်ကုန်းပြီး ပန်းကန်တွေကို ဆေးနေလေရဲ့

“ဖုန်း . . ဖျောင်း . . ”

“အမရေ . . တေပါပြီ ”

“ဒေါ်ကျော့ . . လက်လွန်မယ်လေ ”

ထီးနဲ့ရိုက်ထည့်လိုက်တာ ကျော်ဆန်းဝင်း ကျော့ကျော့သွားတယ် . . ဦးစံမြင့်က နောက်ကသိုင်းဖက်ပြီး လက်ကိုချုပ်ထားလိုက်တယ် . . အံ့မယ် တော်တော်သန်သား . .

“သေနာကောင် . . ငါ့အရှက်ကို ခွဲတာလားဟင် . . ပန်းကန်ဆေးပြီး ပိုက်ဆံရှာမယ်ဆိုရင် ဂျပန်သွား . . ဒီမှာ လာမလုပ်နဲ့ . . ဒီရပ်ကွက်မှာ မိကျော့တို့နေလာတာ . . လေးရာငါးဆယ့်ရှစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက်ရှိပြီဟဲ့ ”

“ဒေါ်ကျော့ . . အဲဒါ ကျွန်တော့်ဆိုင် ဖွင့်တဲ့ရက်တွေလေ ”

“ရှင် ဝင်မပါနဲ့ . . ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး . . သေချင်းဆိုး . . ကာလနာ . . မြွေပွေးကိုက် . . ကဲ . . ဟယ် ”

ချုပ်ထားတဲ့ကြားက မမိမကန်းနဲ့လှမ်းရိုက်လိုက်တော့ ဟိုကောင်ကျော်ဆန်းဝင်းက ထမင်းပန်းကန်နဲ့ လှမ်းခံလိုက်တာ

“ချလွင် . . ချလွင် ”

“ဟာ . . ကုန်ပါပြီ . . ကြွေပန်းကန်တွေ . . ကုန်ပါပြီ . . တောက် ”

သည်တော့မှ ဒေါ်ကျော့သတိရလိုက်မိသည်။ အဲဒါကလည်း ဦးစံမြင့်ဆီက အရက်နဲ့သင်းသင်း . . ဟင် . . ဒင်းက

ကျော်ကြား

နောက်က သိုင်းဖက်ထားပြီး . . အသားယူနေတာကို . . .

“ကိုစံမြင့် . . ကျုပ်တို့ လွတ် . . .”

“ဟင့်အင်း . . လွတ်ဘူး . . ပန်းကန်တွေ ကွဲကုန်မှာစိုး လို့”

“ရှင် တော်တော်ကြာနေပြီနော် . . လွတ်မလား . . မ လွတ်ဘူးလား . . . ပြော . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်းက ကယာကယာ လက်ဖက်ရည်အချို ပန်း ကန်လုံးလေးနှစ်လုံးကို ကိုင်းကယူပြီး . . .

“ဦးလေး . . ပန်းကန်လုံးတွေနော် . . ပန်းကန်လုံးတွေ နော် . . ကျုပ် တာဝန်ယူဘူး . . .”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . အောင်မြင်ခံညားထည်ဝါသော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဦးစံမြင့်ရော . . ဒေါ်ကျော့ခင် ပါ တုန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“စံမြင့် . . လွတ်လိုက်စမ်း”

လှည့်ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး . . ဦးစံမြင့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်း မှပိုင်မှတ်ပုံတင်ထားသူ . . .

“ဆွဲတာက နည်းနည်းရယ် . . အချိန်ပိုကန်ချင်သေး တယ် . . . ဟုတ်လား . . .”

“မ . . . မ . . . ဟုတ်ပါဘူး . . မိန်းမရယ် . . မဖြစ်သင့် တာတွေ . . .”

စမတ်ဒေါင်း နပန်းသတ်တဲ့ပွဲထဲက သရဲကြီးကိုခေါ်တဲ့ ကောင်ကြီးလားပမာ . . နည်းနည်းနောနော အရပ်ကြီးမှတ်ဘူး . . ပြီးတော့ ရွှေတိုသူ . . ညိုညိုတုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ကြီး မိန်းမ တန်မယ့် ထန်းပင်တွေတက်နိုင်သူ

ယာယဒန်ပါတ်

တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာတယ် . . ဆင်နဲ့ဆိတ်လောက် တို့ကွာတာ . . တွယ်ရာမှာလူတွေက လွက်ဖက်ရည်ဆိုင်နာမည် အရင်း သံယောဇဉ်ဆိုတာကို မခေါ်ဘူး . . အဲလီဖင့်ဂုတ်တီးတဲ့ . . ခုလည်း အဲလီဖင့်က ဂုတ်ကိုတီးတော့မယ်နဲ့ တူပါတယ် . .

“အိမ်ကွင်း . . အဝေးကွင်းတွေ ရိုးလို့ . . လယ်ကွင်းထဲ တန်ချင်တယ်ပေါ့ . . ဟုတ်လား”

“မင်း . . မင်း . . မဟုတ်သေးဘူးနော် . . ငါ . . ငါက ပန်းကန်တွေ . . ဟေ့ကောင် . . ဝိုင်းပြောပေးဦး . . လေ . . ဟေ့ . . ဟေ့ . . .”

လေဆိုတဲ့ စကားလုံးအရောက် . . ပေါင်တစ်ဖက်၊ ကုပ် တစ်ဖက် ဆွေခနဲ ဆွဲမလိုက်ပြီး ပန်းကန်ဆေးတဲ့ ဒန်လုံဘက် မှီရာ ပစ်ချလိုက်တော့ . . .

“ဂုန်း ချလွင် ခွမ်း ချလွင် ချမ်း ချမ်း”

“အမရော့ . . တေပါပြီ”

“မှတ်ထား . . ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေ လက် ဖက်ရည်ပါဆယ်လာဝယ်ရင် . . နှစ်ခွက်မှာရင် တစ်ခွက်ဖိုးပဲ ယူ တယ် . . မုန့်နှစ်ရာဖိုးဝယ်ရင် တစ်ရာဖိုးပဲ . . ယူတယ် . . အရင်း ပြုတ်တော့ . . ငါ့ဟာတွေ ယူယူပြီး ပေါင်တယ် . . ပြောလိုက် ရင် မိတ်ခေါ်တာ . . မိတ်ခေါ်တာနဲ့ . . .”

“မင်း . . မင်း . . . မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ . . .”

“ခုလည်း . . ဟိုက ဒီလောက်ရုန်းနေတာကို မလွတ်ပေး ဘူး . . ပန်းကန်လုံးအကြောင်းပြ . . ပန်းကန်ပြားအကြောင်းပြနဲ့ လာခဲ့ တစ်ခါတည်း ပုဂံဘုရားဖူး ပို့ပေးမယ် . . .”

နီးစပ်ရာ မီးသွေးခွတ်ဓားလား . . ဘာခွတ်တာလဲတော့

ကျော်ကြီး

ဧည့်သည်များ . . . စားပြေးဆွဲပါလေရော . . . စားမြင်တော့ ဘယ်သူက
 ဝင်ဆွဲ တားရဲမှာလဲ . . . နဂိုကမှ အရပ်ကခြောက်ပေကျော်နေတဲ့
 တာကြီး . . . ကျော်ဆန်းဝင်း ထိုင်နေရာက ဝန်းခနဲ ထပြေးတော့
 ဝန်းကန်ဆေးဖို့ ချပေးထားတဲ့ ဆပ်ပြာတုံးတက်နင်းပြီး ဝမ်းလျား
 ထိုးပစ်အလဲ . . . ဦးစံမြင့်ထွက်အပြေး . . . ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ နှစ်
 ဖတ်ထောင်နေတဲ့ ခြေထောက် ဝင်ခလုတ်တိုက်ကာ မိုးရာသီ . . .
 ဖားနှစ်ကောင်ထပ်သလို တဝှပ်တဝှပ်နဲ့ မြည်နေပါတော့သည်။

“အုံး . . . အွမ် . . . အုံ . . . အုံ . . . ကျီး . . . ကျီး . . .”
 တိတ်ဆိတ်နေသော ညလေး ဖားအော်သံ၊ ပုရစ်အော်
 သံတွေမှလွဲလို့ . . . ဘာဆိုဘာမှမကြားရ . . .
 မရှိမဲ့ရှိမဲ့ တစ်ချောင်းတည်းသော ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်
 တစ်ဝက်ကိုထွန်းပြီး ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်ကို သည်းကြီးမည်းကြီး
 ဖတ်နေလေရဲ့ . . .
 မိဘတော့ သိတတ်သား . . . လက်တစ်ဖက်က ဂျာနယ်၊
 တျန်လက်တစ်ဖက်က အမေ့ရဲ့ကျောကုန်း နှိပ်နယ်ပေးရင်း စာ
 ဖတ်နေတယ်။
 “အဟွတ် . . . အဟွတ် . . . မိုးကျော် . . . မိုးကျော် . . .”
 “ဗျာ . . . အမေ . . . ခဏလေး . . . ယောက္ခမကြီးရဲ့ခေါင်း
 တို့ ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်သတ်လိုက်တာဗျာ . . . အမေရယ် . . . နေ့ခင်း
 တ ဒေါ်ပူစူး ဖရဲသီးခွဲသလိုပဲ . . . ရဲခနဲပဲဗျ . . .”

ကျော်လွင်

“ဒုက္ခပါပဲ . . ညကြီးမင်းကြီး နင်ဘာတွေပြော . . . အဟွတ် . . . အဟွတ် . . . နေရတာလဲ . . .”

“ပြစ်မှုတွေလေ . . မေမေရဲ့ . . လူတွေပြောပါတယ် . . လောဘ၊ ဒေါသတွေနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ . . ဟာ . . ဒီမှာတစ်ခု . . ဘာတဲ့ လယ်ကွင်းထဲက လူသတ်မှု . . သုံးလောင်းပြိုင် . . . တျွတ် ကျွတ် . . သေတာတောင် လယ်ကွင်းထဲမှာ . . လေက တဖြူးဖြူးနဲ့ အအေးက ထပ်ပတ်သေးတယ် . .

သတ်တဲ့ကောင်ကလည်း ကောက်မိုးလေးနဲ့ အုပ်ထားပေးပါလား . . ဒါမှ သူ့ခမျာ နွေးမှာပေါ့”

မိုးကျော်ရဲ့ အပြောအဆိုတွေကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျောခမ်းလာတယ် . . မဖြစ်ပါဘူး . . စကားလမ်းကြောင်းလွဲမှ ဖြစ်မှာပါ . . အဲဒါနဲ့

“ဟဲ့ . . မိုးကျော် . . အမေ့ကို ဆေးတိုက်ဦးလေ . . .”
“ဪ . . ဟုတ်ကဲ့ . . အမေ . . အမေ”

လက်က ခေါင်းရင်ဘက် ပြုတင်းပေါက်တန်းပေါ် လျှောက်စမ်းပြီး မျက်လုံးက ဂျာနယ်က မခွာဘူး . .

ထားနေကျဆိုတော့ သိပ်မရှာလိုက်ရဘူး . . ဆေးပုလင်း အဖုံးဖွင့် အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲကိုထည့်ပြီး အမေ့ကို ခေါင်းက အသာပင့်ကာ တိုက်လိုက်သည်။

တအောင့်ကြာတော့မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သဟိရလိုက်ပြီး . . မျက်လုံးဖြူး . . မျက်ဆံဖြူးနဲ့ မိခင်ကြီးကို ပခုံးနှစ်ဖက်တိုင်ပြီး ဘယ်ညာ ရှေ့နောက်ဆွဲလှုပ်တော့တာပါပဲ

“ဟာ . . အမေ . . မေ . . အမေမေ . . .”

ယာယနီပါတ်

“ဟဲ့ . . သေပါပြီ . . ဘာလုပ်တာလဲ . . အဟွတ် . . အဟွတ် . . ဘာမှားသွားလို့လဲ . . အဟွတ် . . ဆေးမှားသွားလို့လား . . အဟွတ် . . အဟွတ်”

အမေကလည်း မိုးကျော်နည်းတူ . . ဇော်ချွေးတွေပျံပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မိုးကျော်ပြုသမျှ နုနေရတော့တယ်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ပြုလုပ်ပြီးတော့မှ မိုးကျော် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး စိတ်ချသွားဟန်နဲ့

“ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ် . . ဆေးပုလင်းမှာ အညွှန်းရေးထားတယ်လေ . . မေမေရဲ့ . . ဤဆေးကိုမသောက်ခင် ပုလင်းကိုလှုပ်ပြီးမှ သောက်ပါတဲ့ အဲဒါ ပုလင်းမလှုပ်လိုက်မီလို့ မေမေ့ဗိုက်ထဲရောက်မှ လှုပ်ပေးလိုက်ရတာ . . .”

“ဟင် . . အမလေး . . ကောင်းလိုက်တဲ့ ဦးနှောက် . . ဘာလို့ ငါ့ကိုလာလှုပ်နေတော့မှာလဲ . . မိုးကျော်ရဲ့ တစ်ခါတည်း အမေ့သတ်လိုက်လည်း ပြီးတဲ့ဥစ္စာ . . အဟွတ် . . အဟွတ်”

ပြောလည်းပြော . . မောလည်းမောနေတော့ . . ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘူး . . အသာအယာလေး အိပ်ရာပေါ်ပတ်လတ်လေးလှန်နေလိုက်တယ် . .

မိုးကျော်က စောင်လေးဆွဲခြုံပေးရင်း ဂျာနယ်ကို ဆက်ဖတ်နေတယ်

အင်း . . ဒီစုံအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး . . ငါသာသေသွားရင် ဒီကောင်မိုးကျော် . . လူ့ဘဝအလယ်မှာ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာလုပ်စားမလဲ . . မိန်းမငေးစားရအောင်ကလည်း ရွာထဲက တစ်ယောက်တလေမှ လှည့်တောင်မကြည့်ကြဘူး . .

ကျော့ပြု

ဘယ်လာကြည့်မလဲ . . အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမှမရှိ
တာ . . ဘယ်မိန်းမသားက အားကိုးချင်ပါ့မလဲ . .

ဘယ်နှယ်လုပ်ရပဲ . . မလို့တလုံ . . ခန့်ခေါင်မိုးလေးကို
မော့ကြည့်ပြီး တွေးနေလိုက်မိတယ် . .

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးကျော်က ဇတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာရှေ့တည့်
တည့်အပေါ်က မိုးအုပ်ပြီး

“ဟဲ့ . . အမလေး လန့်လိုက်တာ”

“မေမေ့ကို ညဆေးတိုက်မလို့ . . အဲဒါ . .”

ဝုန်းဆို ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်တယ် . . ။

ဘုရား ဘုရား . . ဆေးတိုက်ဦးမယ်တဲ့ . . ။

“မတိုက်နဲ့ . . ငါ့ဘာသာငါသောက်မယ် . .”

“မဟုတ်သေးပါဘူး . . မေမေရယ် . . သား တစ်ယောက်
လုံး ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ သားပဲ တိုက်မှာပေါ့”

“နင် . . နင် . . အဟွတ် . . ဟွတ် . . မတိုက်နဲ့ . .
နင်ဆေးတိုက်ရင် . . ငါ . . အဟွတ် . . ဟွတ် . . သေလိမ့်မယ်
. . . . ငါ့ဘာသာငါသောက် . . အဟွတ် . . မယ်”

ခေါင်းခါခါ . . လည်ခါခါနဲ့ အတင်းငြင်းဆန်လို့နေတယ်။

“နက်ဖြန် . . နင် . . မြို့က . . မကျော့ . . အဟွတ်
. . . . ခင်ဆီကိုသွား”

“ကျွန်တော် မြို့ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ အမေရဲ့ . .
သား မသွားချင်ပါဘူး”

“မသွားလို့မရဘူး . . ဟိုမှာ ရှာကြံပြီး အလုပ်သွားလုပ်”

“သားမရှိရင် မေမေ့ကို ဘယ်သူဆေးတိုက်မှာလဲ . .”

“ရွာထဲက . . အဟွတ် . . ဟွတ် . . တစ်ယောက်ယောက်

ယာယနံပါတ်

တို့ ခေါ်တိုက်ခိုင်းမယ် . . ဒီမှာ နင်မရှိဖို့ပဲ လိုတယ်”

“မသွားပါရစေနဲ့ မေမေရယ် . . သားလေ ဟောဒီရွာ
တို့ချစ်တယ် . . စပါးပင်နဲ့ ကောက်လှိုင်းတွေကို မြတ်နိုးတယ်
. . . . ယုယ”

“မိုးကျော်”

မိုးခြိမ်းသံလား မှတ်ရတယ် . . လူမမာဆီက ထွက်လာတဲ့
အသံ . . လန့်တော့ လန့်သွားတယ် တကယ်ပဲ

“ငါ အဟွတ် . . အသက်ရှင်တာ . . အဟွတ် . .
ဆက်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် အဟွတ် . . ဟွတ် . . နင် မြို့ကို
သွားပါ . . သံသေတ္တာထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိတယ် . . လိပ်စာရေးထား
တဲ့ စက္ကူလည်းရှိတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ . . မာတာမေမေရယ် . . မာစတာ . . အဲ
. . မာတာမေမေ့ကို သားစိတ်မချဘူး”

“စိတ်ချ . . နင် မရှိရင် ငါ့ကျန်းမာရေး တော်တော်
ကောင်းသွားမှာ . . နက်ဖြန် . . သွားရင်သွား . . မသွားရင် နင်
ခုနကပြောသလို . . ခေါင်းရင်းထင်းခုတ်တဲ့ ဓားမက နင့်အတွက်
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် . . အဟွတ် . . ဟွတ် . . လေတဖြူဖြူနဲ့ . .
ကောက်မိုးနဲ့တော့ မအုပ်ဘူး . . မြက်တွေနဲ့ပဲ အုပ်ထားပေးမယ်”

ပြောလည်းပြောပြီးရော . . တစ်ဖက်ကိုစောင်းပြီး အိပ်
လိုက်တယ် . . မိုးကျော်ကတော့ ရုပ်ရှင်၊ ဝီဒီယိုကားတွေထဲက
မင်းသားအိုက်တင်နဲ့ မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး မိခင်ကြီးကို လက်အုပ်
မိုးပြီး ထိုင်ကန်တော့လိုက်တယ်။

“တစ်နယ်ဆီခြားလို့ ဝေးကွာခဲ့ပြီ xxx သားချစ်တဲ့ မွေး
မေမေ xxx သားသားချစ်တဲ့ မွေးမေမေ xxx”

ကျေးဇူး

ဆိုတဲ့ သိချင်းအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာလား . . မွေးမေမေ
ရယ် . . ကန်တော့ပြီးမတ်တတ်ရပ် . . ဘုရားစင်နဲ့ခေါင်းဆောင့်
လိုက်မိပြီး . . အပေါ်က ညောင်ရေအိုးနဲ့ အောင်သပြေပန်းတွေ
က အမေပေါ်မှာ ဝဲပျံ့လို့နေပါတော့တယ် . . .

“ထုံး . . .”

“အမေရော့ . . တေပါပြီတော် . . အရပ်ကတို့ရော့ . . တေ
ပါပြီတော့ . . .”

“ဘော် . . . ဘော် . . .”

ရန်ကုန်သို့ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဟူသော အထိမ်းအ
မှတ်အဖြစ် ဧရာဝတီသင်္ဘောကြီးက အချက်ပေးနေပြီ . . ဝိရိယ
နည်းသဖြင့် မိတယ်ဆိုရုံလေး . . ဆိပ်ခံတံတားပေါ် လွယ်အိတ်
တစ်ဖက် . . ဘူးသီးတစ်ဖက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်အစည်းတွေနဲ့ . .
ဝရန်းသုန်းကားပြေးလွှားပြီး . . နီးစပ်ရာ လက်တန်းပေါ်မှ တော်
၍ ပစ္စည်းတွေတစ်ခုချင်း ပစ်ချလိုက်သည်။ သံဆန်ကာကိုကျောမှ
ပြီး သတင်းစာဖတ်နေသော ခရီးသည်တစ်ဦးအပေါ် ၎င်းပစ္စည်း
တွေက အမှိုက်ကားပေါ်မှ အမှိုက်တွေ သွန်ချလိုက်သလို . . .

“တောက် . . ဘယ်နှမသားလဲကွ . . လူတစ်ယောက်လုံး
ထိုင်နေတာ မတွေ့ ဟင့် . . . အမရော့ . . ခွီး . . ခွီး
. . . ဝစ် . . ဝစ် . . .”

“ဟာ ဟေ . . ဟိုလူတက် . . တက်နေပြီဟ . . လှုပ်ကြ
ပါဦးတော် . . . ကျွန်မယောက်ျား လူနင်းခံရလို့ . . .”

ကျော့ပြုစု

“ဘယ်ကို နင်းမိလို့တုံး . . .”

“အတု . . . အတု . . . ကို . . . တတ်နင်းတာ”

“မ . . . မ . . . တော်လို့ပါဗျာ . . . သင်္ဘောက မမိတော့လို့ . . . အဲဒါ . . .”

မီးဝင်းဝင်းတောက်တော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေပြီး ထဘီ ပြင်ဝတ်လိုက်ကာ . . .

“အဟီး . . . အီး . . . ရှားရှားပါးပါး ဒီယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရထားတာ . . . သင်္ဘောမမိလို့ . . . ဘော . . . အဲ . . . တက်နင်းတယ်တော့ . . . ငါ့ယောက်ျားသေလို့ကတော့ . . . အဟီးဟီး . . . နင်လည်း ဧရာဝတီမြစ်ထဲ မျောပြီသာမှတ် . . .”

ဟိုလူနှိပ်၊ ဒီလူနှိပ်နဲ့ . . . တက်တာပြန်ကျသွားတယ် . . . တော်ဝါသေးရဲ့ . . . နို့မို့ဆို မိုးကျော်တော့ မလွယ်ရေးချမလွယ် . . . ကုန်ရော . . . လူရောအပြည့် . . . ခြေချစရာနေရာတောင် မရှိသလောက် . . . ခေါင်းတိုင်နား ငုတ်တုတ်ထိုင်စရာနေရာလေး တစ်ခုရလိုက်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ . . . ခေါင်းတိုင်နားဆိုတော့ ပူလိုက်တာမှ ပြောမနေပါနဲ့တော့ . . . အပေါ် အင်္ကျီချွတ် စွပ်ကျယ် လက်ပြတ်နဲ့ နည်းနည်းလေးနေစောင်းလာပြီး မိုးချုပ်စပြုလာတော့ မှ . . . အပြင်လေလေး ဝင်လာပြီး အပူဒဏ်နည်းနည်းသက်သာ သွားတယ် . . .

ခုနက အနင်းခဲရတဲ့ လင်မယားကို မသိမသာလှမ်းကြည့် လိုက်တော့ မိန်းမပဲ ကွေးကွေးလေးအိပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။ သူ့ယောက်ျားက အပေါ်များ သွားနေလားမသိဘူး . . . အရေးထဲ ရေကန်ချိုးချင်ပြန်ရော . . . ဟယ် . . . မထူးပါဘူး . . . အိပ်နေတဲ့လူတွေကို ကျော်လွှားခွဲကျော်ပြီး အိမ်သာနဲ့ရေချိုးခန်းရှိတဲ့

ယာယနုပါတ်

အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။
အားပါး . . . နတ်တို့ဖန်ဆင်း . . . ရေကန်အသင့် ကြာ အသင့်ပဲ . . . ။

ဆပ်ပြာခွက်၊ ရေခွက်၊ ရေလဲပုဆိုး၊ ဟား . . . သွားပွတ်တံ ဓာတောင် သွားတိုက်ဆေးက အရံသင့်ထည့်ပြီးသား . . . ဘာလို့ သေးလဲ . . . မိုးကျော်ကွ . . . မိုးကျော် . . .

စိတ်ထဲကကြိတ်ပြောပြီး တစ်ဦးတည်းပြုံးကာ ပစ္စည်းတွေ လူ . . . ရေချိုးခန်းထဲတစ်ဝကြီး ချိုးပစ်လိုက်တယ် . . . ခုမှပဲ လန်းဆန်းသွားတော့တယ် . . .

“ဒုံး . . . ဒုံး . . . ဒုံး . . .”

“မပြီးသေးဘူး ဟေ့ . . . ခဏစောင့် . . . သူများလိုချိုးချင် ရင် စောစောလာပါလား . . . ရှိုးထဲမှ . . .”

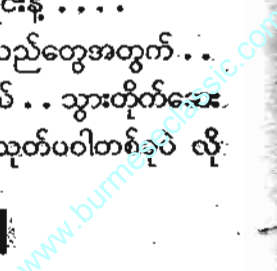
အပြင်က တံခါးခေါက်တဲ့လူကို အတွင်းကလှမ်းပြောပစ် လိုက်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . စိတ်ကမရှည်တော့ဘူး . . .

“ဒုံး . . . ဒုံး . . . ဒုံး . . .”

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ . . . ဘယ်လိုများဖြစ်နေတာလဲ . . . ငြိမ့်ဟေ့ . . . ပြီးပြီဟ . . . ဂျပလောက် . . . ကျွီ . . .”

တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက်တော့ . . . မနက်က မိုးကျော် တက်နင်းမိတဲ့လူ . . . ကြည့်ရတာ အိမ်သာက ထွက်လာပုံရတယ် . . . ဗလက ခပ်တောင့်တောင် . . . ခုမှ သေသေချာချာကြည့်မိ တယ် . . . ကြွက်သားကြီးတွေက အပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ . . .

“ဒီသင်္ဘောက မအိုးဘူးဗျ . . . ခရီးသည်တွေအတွက် . . . အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားပေးတယ် . . . သွားတိုက်သေ ထအစ . . . ရေလဲပုဆိုးအဆုံး . . . မျက်နှာထုတ်ပဝါတစ်ခုပဲ လို

အေးဖြူလှ

တယ် . . . ကဲရော့ . . . ဆက်ချိုးပေတော့ . . . ”
ပြုတူးတူး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့
လူ့ရဲ့လက်ထဲ ပစ္စည်းတွေထည့်ပြီး လှည့်အထွက် . . .

“ဖြောင်း . . . ”
“အမရေး . . . တေပါပြီ . . . ”

ရှေ့ကိုငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နဲ့ . . . ဆီတိုင်ကီကို ခေါင်းနဲ့
ပြေးဆောင်ကာ ကြက်ခြင်းတွေကြားထဲကို ကျွမ်းပစ်ကျသွားတာက
စိန်မိုးကျော် . . .

“ထုံး . . . ”
“ကရော် . . . ကရော် . . . ကရော် . . . ကွကွ . . . ကွကွ”
ကုန်းရုန်းပြီး ပြန်ထလိုက်သည်။ ဇက်ပိုးကိုဖြတ်ရိုက်လိုက်
တဲ့ လူ့ကို ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် အသင့်အနေအထားလုပ်ပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ . . . ‘ဟင်’ မနက်က တက်နင်းမိတဲ့လူ . . .

ဘာများများသွားလို့လဲပေါ့ . . . သူ ရေချိုးဖို့တောင် ပစ္စည်း
တွေ ပေးခဲ့သေးတာ . . . မနက်က ကိစ္စကလဲစားချေတာပေါ့ . . .
ဖြစ်နိုင်တယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . မနက်က လူတွေ
များတယ်လေ . . . ခုဟာက ကောင်းဘွိုင်ကားထဲကလို့ တစ်
ယောက်ချင်း . . .

“ဟေ့လူ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ရိုက်တာလဲ . . . ကျုပ်
ဘာလုပ်မိလို့လဲ . . . မနက်ကကိစ္စ တောင်းပန်ပြီးနေပြီလေ . . . ”
“ဘာဖြစ်လို့ရိုက်တာလဲ . . . ဟုတ်လား . . . အေး . . . ပြော
ပြမယ် . . . မနက်က ငါ့ရဲ့အငှာကို တက်နင်းတယ် . . . ခုလည်း
ငါ ရေချိုးမယ့်ပစ္စည်းတွေ အိမ်သာခဏတက်နေတုန်း မင်းယူသုံး
တယ်လေ . . . အဲဒါကြောင့် ငါ့ရိုက်တာ . . . ဘာဖြစ်လဲ . . . မကျေ

ယုယုနီပါတ်

နပ်ရင် . . . လာလေ . . . ဘေးမှာဆွဲမယ့်လူမရှိဘူး . . . အဲ . . .
ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေတော့ရှိတယ် . . . ”

ဪ . . . ဒီလိုလား . . . ရက်စက်လေ . . . မလက်တို့
ကျောင်းရွာသားပဲ . . . ဘယ်ခေလိမ့်မလဲ . . . သူ့ဟာသူ ဆင်လောက်
ပဲ ကြီးကြီး . . . ဆိတ်လောက်ပဲ သေးသေး . . . ဂရုမစိုက်တာတော့
အမှန် . . . ဝုန်းခနဲ ပြေးအဝင် . . . သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဖိတ်
စင်ကျနေတဲ့ အင်ဂျင်ပိုင်တွေလား၊ ဓာတ်ဆီတွေလားတော့ မသိ
ဘူး . . . တက်နင်းမိပြီး လျှောခနဲဖြစ်သွားကာ ရှေ့ကလူရဲ့ ပေါင်ခွ
ကြားထဲ ခေါင်းက ဝင်သွားတော့သည်။

“အင့် . . . ”
“အမရေး . . . ထိပြန်ပြီဟ . . . ဂစ် . . . ဂစ် . . . ခွီး ခွီး”
အမြှုပ်တစ်စီနဲ့ ဖင်ထိုင်လဲပြီး တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေ
သော ကိုဗလကြီးကို ခြေမတွေချိုး၊ လက်မတွေချိုး . . . ဇက်ကြော
တွေဆွဲနဲ့ . . . ရန်ကုန်က မာဆတ်အနှိပ်ခန်းကို ရောက်သွားပါတော့
တယ် ခင်ဗျာ

“ဖြောက် . . . ဖြောက် . . . ဖြောက် . . .”

နေကြာစေ့ကိုက်တဲ့ အသံကလွဲရင် တခြားဘာသံမှ မကြားရ . . . တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေသည်။

“အောက်အိမ်က တုတ်နော် . . . ကြည့်ပစ်”

“အမလေး . . . ကျော့ခင်ပါတော် . . . ဒီလို ဝိုင်းမျိုးမှာ တစားခဲ့တာ ရက်ပေါင်း လေးရာငါးဆယ့်ရှစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက်ရှိ နေပြီ”

“ကဲ . . . ဒေါ်ကျော့ရေ . . . ပြောလည်းပြော . . . ဆွဲစရာ ရှိတာလည်း ဆွဲလေ”

ပန်းကန်ပြားလေးကို သူ့ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး ဆွဲမယ် အလုပ်

“ဒေါ်လေးကျော့ရေ . . . ဒေါ်လေးကျော့”

“ဟဲ့ ဝိုင်းဖျက် . . . ဖဲထုပ်တွေသိမ်း . . . ဖျာလိပ် . . . ဖျာလိပ်ထဲဝင်”

မရရသော အချိန်လေးမှာတောင် သိမ်းတော့မယ့်ဆဲဆဲ

ယာယုန်ပါတ်

ဖဲချပ်ကိုတော့ဖြင့် ဆွဲဖြစ်အောင်ဆွဲလိုက်သေးတယ်။ ဝါသနာများ ပြောပါတယ် . . . လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျိုကာ . . . တောက် . . . အဲဒါလေးသာရလိုက်ရင် ဖဲကဒေါင်းပြီ . . . ဒေါင်းကာနီးကျမှ . . . ကမန်းကတန်း ရင်ဘတ်ထဲ ယောင်ပြီး ထိုးထည့်လိုက်တယ် . . . အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ အတွင်းခံအင်္ကျီရဲ့အပေါ်ဘက်ကို ဖဲချပ် က တစ်ခြမ်းထွက်နေသေးတယ်။

“ဟင် . . . ရပ်တွက်ရုံးက လှသိန်းပါလား . . .”

အိမ်ရှေ့လှေကားအတက်အဆင်းက ချွတ်ထားတဲ့ဖိနပ် တွေကို မသိမသာ ခြေထောက်နဲ့ရွှေ့ပြီး အိမ်အောက်ကို တွန်းချ လိုက်တယ် . . . မျက်နှာကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးလို့ပေါ့ . . .

“အဟဲ့ . . . ဘာ . . . ဘာကိစ္စလဲကွဲ့”

“ဪ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းကို သိလားလို့”

“ဟင် . . . ကျော်ဆန်းဝင်း မပါပါဘူးကွယ် . . . ဘုရားပေး ပေး . . . ကျမ်းပေးပေးပါ . . . အဒေါ်တို့ မိန်းကလေးတွေကြီးပဲ စုပြီး အပျော်သဘောမျိုးပါ”

“ဟာ . . . ဒေါ်လေးကျော့ကလည်း ဘာတွေလျှောက် ပြောနေတာလဲ . . . ကျွန်တော်ပြောတာက ဒေါ်လေးကျော့ရဲ့ တူ ဝမ်းကွဲ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းဆိုတာ ရှိသလားလို့”

အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးတော့မှ . . . ဒေါ်ကျော့ခင်က

“ဪ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ရွာက . . . ရွာတ . . . မလက်တိုကျောင်းရွာက . . . အဒေါ်ညီမရဲ့သား . . . နေစင်္ကြာ ဦး . . . သူက ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . . ခြံဝကနေပြီး ကျော်ဆန်းဝင်းက လှမ်း ပြောလိုက်တယ် . . .

ကျော့ခင်

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . ဒေါ်လေးရဲ့ . . ဒေါ်လေးရဲ့အိမ်
တို့ မသိလို့ နွဲ့သွားမေးတာ . . အဲဒါနဲ့ သူကစေတနာရှေ့ထားပြီး
အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပို့ပေးတာလေ . . .”

ဒေါ်ကျော့ခင် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခု
ပြောမယ်အလုပ် . . နွဲ့ကချာတိတ်ကို သတိရလိုက်ကာ . . ပါးစပ်
ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . ကိုကျော်ဆန်းဝင်း . . ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦး
မယ် . . . ညပိုင်းကျ . . ဧည့်စာရင်းလေး လာတိုင်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . ကျေးဇူးပဲနော် . . .”

နွဲ့က လှသိန်းလှည့်ထွက်သွားတော့မှ . . ဒေါ်ကျော့ခင်
ရဲ့ မျက်နှာက ငါးဆယ်တန်အစုတ် ကားစပယ်ရာပြန်အမ်းလို့ ရင်ခံ
နေတဲ့ပုံစံနဲ့ . . .

“ကဲ . . ကျေးဇူးရှင် . . ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့
ထွင်းပြီ . . ဒီမယ် . . နောက်ကို ဘယ်နေရာသွားသွား . . လိပ်စာ
သိရင် . . လမ်းမှာကစားနေတဲ့ . . ကလေးတွေကိုမေး . . ဒါမှ
မဟုတ် . . လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်တို့၊ ဆိုက်ကားသမားတွေကို
ပေးပါ . . ခုနလူတွေ အိမ်ခေါ်ခေါ်မလာနဲ့ . . .”

“ဘာ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . ဒေါ်လေးရဲ့ . . .”

“ဟဲ့ . . ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါမို့ပြောတာပေါ့ . . သေနာရဲ့
. . ဘယ်နှယ်တော် . . သူတို့သားသမီးတွေ ထိန်းမရ သိမ်းမရ
တိုင်း ငါ့ဆီပဲ ထိုးထိုးလွှတ်နေရတယ်လို့ . . နေ့ကလေးထိန်းဌာန
များ မှတ်နေသလား မသိဘူး . . .”

ယောက်ျားဘက်က လင်းတတစ် ကောင်ရောက်နေတာ

ယာယနုပါတ်

မကြာသေးဘူး . . နောက်လင်းတတစ် ကောင်က ထပ်ရောက်
လာပြန်ပြီ . . သေတာသေချင်တော့တာပဲ . . ကဲ . . အိမ်ပေါ်
ကြွတော်မူပါ . . ဟိုမှာက တိုးလို့တန်းလန်းကြီး . . ဝိုင်းကပြန်စ
ရဦးမယ် . . .”

ဆောင့်အောင့်ပြီး ပြန်ဝင်သွားတယ် . . အဲဒီအချိန်မှာပဲ
. . ဘေးက အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
. . ရွယ်တူလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ် . . .

“ဟဲလို . . ဟိုင်း . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင် . . နိုး နိုး

. . ဆားပုလင်းကျော်ဆန်းဝင်း . . . ယူနိုမ်း . . ယူနိုမ်း . . .”

“အိုင်အန် . . မှုခင်းဂျာနယ် . . မိုးကျော် . . .”

“ရက် . . ရက် . . .”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
တယ် . . ဒေါ်ကျော့ခင်အိမ်မှာ မကြာခင်သောကာလအတွင်း
လေပြည်လေညှင်းအစား လေပေ့မုန်တိုင်းဝင်ရောက် မွေနှောက်
တော့မှာ သေချာမလွဲတော့ပါဘူး . . ဆိုတာ ဒေါ်ကျော့ခင်တစ်
ယောက်ကတော့ဖြင့် သိမယ်မထင်ပါဘူး ။

“အင်း . . . ဝက်သားရယ်၊ ချဉ်ပတ်ရယ်၊ မီးသွေးရယ် . . .
နောက် ဘာများကျန်သေးပါလိမ့် . . . စဉ်းစားစမ်း . . . မိုးကျော်
မင်းစဉ်းစားစမ်း . . .”

တစ်ယောက်တည်း ဆွဲခြင်းတစ်ဖက်။ လက်ချောင်းတွေ
ချိန်ရောက်ရင်း ပါးစပ်က တထွတ်ထွတ်နဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ
တတွေ ဘာလဲဟပေါ့ . . .

ပြုံးတဲ့လူက ပြုံး . . . ရယ်တဲ့လူကရယ်နဲ့ . . . ရပ်ကွက်ထဲ
ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့တဲ့အချိန် . . . ညှိစိုစို ပုပ်အက်အက်
အနံ့ဆိုးဆိုးကြီးတစ်ခုစာ မိုးကျော်ရဲ့ မဟာနာခေါင်းထဲကို ဝင်
ရောက်လို့လာပါတော့တယ် . . .

အဲဒီအချိန်မှာပဲသော့ ခတ်ထားတဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံးရဲ့
ဘေးက ရိပ်ခနဲ လူရိပ်လိုလိုမြင်လိုက်ရတော့ . . . နီးစပ်ရာသစ်ပင်
တစ်ပင်ဘေး ပြေးကပ်လိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

“ဒီခြံနဲ့ဒီအိမ်က ညပိုင်းကျမှ လူတွေတွေ့ရတယ် . . . ဘယ်

ယာယီနံပါတ်

သွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေကြတယ် မသိဘူး . . .

ပြီးတော့ ဒီကလန်ကလားနဲ့လူက ဒီအိမ်နဲ့ဘယ်လို ပတ်
သက်နေလဲ မသိဘူး . . . ကျွပ်ကျွပ်အိတ်တစ်လုံးက အမြဲတမ်းလို
လိုပါတယ် . . . ဘာတွေထည့်ထားမှန်းလည်း မသိရဘူး . . . ပြီး
တော့ ထားခဲ့တယ် . . . ပြန်မယူသွားဘူး . . . အပုပ်နံ့ကလည်း ဒီခြံ
ထဲကပဲ ထွက်ထွက်နေတယ် . . .

မဟုတ်မှလွဲရော . . . အိမ်ဖော်တွေကို မတရားကျင့်ကြံပြီး
နှုတ် ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ . . . သတ်ပြီး တစ်နေရာမှာများ မြှုပ်ထားလား
မသိဘူး . . .”

မိုးကျော်တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီး စဉ်းစားနေတုန်း . . .
ခုနကလူ လှစ်ဆီ ခြံစည်းရိုးကျော်တက်သွားပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။

“ဟော . . . လစ်ပြေးပြီ ဟင်း ဟင်း . . . ဒီကိစ္စဟာ
ငါ့အတွက် . . . ငါနာမည်ကြီးဖို့အတွက် . . . ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာပဲ . . .

ဒီကိစ္စကို ငါဖတ်ဖူးတဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေထဲကလို
သေသေချာချာကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်ရင် အဟဲ . . . ငါနာမည်ကြီး
ပြီ . . . တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်နိုင်တယ် . . .

ဒေါ်လေးလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရင်ကော့ကော့ ဖင်ကော့
ကော့နဲ့ လက်မထောင်နိုင်မယ် . . . ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒါ . . . ခွင်ပဲ
. . . ခွင်ပဲ . . . ဒီည ဖော်ထုတ်ရမယ် . . .”

သစ်ပင်ဘေးက ဖြတ်ခနဲ ထွက်လိုက်ပြီး တက်ကြွတဲ့ ခြေ
လှမ်းတွေနဲ့ လျှောက်သွားတော့ နောက်က မသိမသာနဲ့ လိုက်
ချောင်းနေတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းက

“မိုးကျော် . . . မိုးကျော် . . . ဒီကောင် . . . ဒီခြံကြီးကို ဟည့်
ပြီး . . . ဘာတွေကြံစည်နေပြန်ပြီလဲ . . . မသိဘူး . . . နောက်မှ

ကျောရစ်

ရောက်ပေမယ့် . . မင်းထက်ခြေတစ်လှမ်း အမြဲသာတယ်ဆိုတာ
ကြာခင်မှာ သိရတော့မှာပါ . . မိုးကျော်ရယ် . . ဘာရမလဲ . .
မလက်တိုကျောင်းရွာသားပါကွ . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . ဒေါင် . .”

လမ်းထိပ်ကင်းတဲမှ သံချောင်းခေါက်သံကြားရတော့ ခြံ
ထားတဲ့စောင်လေး အသာအယာဘေးပုံလိုက်ကာ . . တပ်လျက်
အိပ်ပျော်နေသော ကျော်ဆန်းဝင်းကို တစ်ချက်ဝဲကြည့်လိုက်
တယ်။

ဘသားချောကတော့ တစ်ဖက်လှည့်အိပ်ပြီး ဟောက်များ
တောင်နေလိုက်သေး . . ခြင်ထောင်အစုတ်လေးကို အသာအ
ယာ မ၊ ခြေဖဝါးကို ဖော့နင်းပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်ဝင်ကာ နိုင်ငံခြား
ကားတွေထဲကလို မျက်နှာကိုအိုးမည်းတွေ့သုတ် . . ခါးတောင်းကို
မြှောင်နေအောင် ကျိုက် . . ဓားမနှံရတင်းကို တစ်ဖက်ဆီကိုင်ကာ
ခြံတံခါး အသာအယာတွန်းဖွင့်ပြီး နေ့ခင်းကတွေ့ခဲ့ရသော အိမ်
ကြီးဆီသို့ . . .

မိုးကျော်နည်းတူ . . မိုးကျော်လုပ်သမျှ ပုံစံအတိုင်း ကျော်
ဆန်းဝင်းကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ . . နားသာလေးတာ ဖျက်လုံး

ကျေးဇူး

တတော့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ မြင်တတ်တဲ့ဒေါကျော့ခင် . .

ဘယ်နေလိမ့်မလဲ . . . ဒီနှစ်ကောင် . . ဘာတွေကြုံစည်
ပြီး . . ဘာတွေမဟုတ်မဟတ် လုပ်မလဲပေါ့ . . လိုက်ကြည့်မှဖြစ်
မယ် . . လိုရမယ်ရ . . ခွေးမောင်းဖို့ထောင်ထားတဲ့ ဝါးလုံးလေး
တစ်လုံးလောက်တော့ ယူသွားမှဖြစ်မယ် . . .

ညဉ့်ကလည်းနက် . . မှောင်ကလည်း မှောင် . . သစ်ရိပ်
ဝါးရိပ်တွေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အိမ်ကြီးနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်
သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လူရိပ်လိုလိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် မိုးကျော်လက်
ထဲတ ဓားမနဲ့ရဲတင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်မိရက်သားဖြစ်သွား
သည်။ ရွှေ့မှ တရွှေ့ရွှေ့ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းဖြင့် သွားနေ
သော လူတစ်ယောက်၏နောက်သို့ ခြေဖျားထောက်ကာ အသာ
လေးလိုက်သွားပြီး

“ဟေ့လူ . . မလှုပ်နဲ့နော် . . ကျုပ်လတ်ထဲမှာ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ခေါင်းကို မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားစေနိုင်တဲ့ မဟူရာဓားမ
ဝါတယ် . . အဲဒါမှ မကျေနပ်ရင် ဖရဲသီးကို အလယ်ကခွဲချလိုက်
သလို ခွဲလို့ရတဲ့ ရဲတင်းလည်းပါတယ်နော် . . . နည်းနည်းလေးမှ
မလှုပ်နဲ့ . . ပြောစမ်း . . ဒီခြံထဲကို ဘာသဘောနဲ့နေတိုင်းလာ
တာလဲ . . .”

ရွှေ့ကလူကလည်း ခေသမဟုတ် . . လှည့်တောင်မကြည့်
ဘဲနဲ့ . . .

“မင်းကရာ ဘယ်ကကောင်လဲ . . ဒီခြံထဲ ဘာဝင်လုပ်
တာလဲ . . ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါလာတာ . . မင်းကိုရှင်းပြ . . တင်ပြနေရဦး
မှာလား . . မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့ . . နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ ကိုယ့်
လူ . . .”

ယာယနိပါတ်

“ဟား . . ဟား ကြိုက်တယ် . . အဲဒီသတ္တိကို ကြိုက်
တယ် . . သတ္တိဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ကို နေရာတကာ အသုံးမချ
တတ်သေးတဲ့ မင်းရဲ့ . . ညံ့ဖျင်းမှုကို ကြိုက်တယ်ကွာ . . .”

“ပြောစမ်း . . ဘာပစ္စည်းလာခိုးတာလဲ . . မင်းကြည့်ရ
တာ သေးသေးမွှားမွှားတော့ . . ခိုးမယ့်ကောင် မှတ်ပါဘူး . .
ပစ္စည်းမခိုးရင်လည်း မင်းသတ်ပြီးမြှုပ်ထားတဲ့ အလောင်းဆီက
သဲလွန်စပေါ်မှာစိုးလို့ . . လာလာချောင်းကြည့်တာ မှတ်လား . .
ဟေ့ကောင် . . ပြောလေ . . .”

ရွှေ့ကလူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး . . ဖျတ်ခနဲ ချာလပတ်
လှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါ ဘာပစ္စည်းမှ ခိုးဖို့လာတာ မှတ်ဘူး . . ငါက လာဖေး
တာ . . ဘာလူမှလည်း မသတ်ဘူး . . နေစမ်းပါဦး . . မင်းက
မေးခွန်းတွေ မေးရလောက်အောင် မင်းကဘာလဲ . .”

“ငါက ဆားပုလင်း . . .”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟေ့ကောင် အရူး . . အရူး
ကြီးရဲ့ . . ဆားပုလင်းခေတ် မှတ်တော့ဘူး . . မင်းက ပုလိပ်ရူး
. . မင်းသာ သူ့ခိုး . . ဟုတ်တယ် မင်း သူ့ခိုး . .”

“ဟေ့ကောင် . . သူ့ခိုးက လူပြန်ဟစ်နေပြန်ပြီ . . မင်း
သာ သူ့ခိုး . . .”

“မင်း . . သူ့ခိုး . . .”
“မင်း . . သူ့ခိုး . . .”

ငါ . . သူ့ခိုး . . သူ့ သူ့ခိုး . . .”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . နောက် သူ့ခိုးတစ်ယောက်ခုန်ဝင်
အုပ်လိုက်ကာ . . သုံးယောက်သား ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပြီး ဆူညံနေ

ကျော့ခင်

ဝါကျော့သည်။

“ဖုန်း... ခွပ်... အင့်... မှတ်ပြီလား... မင်းရော မှတ်ပြီလား...”

“ခွပ်... အမရော... တေပါပြီ...”

“ခွပ်... အား... ဆော်တယ်ဟ...”

“ခွပ်... အင့်... ကွဲပြီ... ကွဲပြီ...”

သုံးယောက်စလုံး ဒူးထောက်လျက်ကတစ်မျိုး။ မောက်လျက်ကတစ်မျိုး။ လေးဖက်ထောက်က တစ်မျိုး။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပုံစံတွေမတူစေရဘူး... သူတို့အားလုံးရဲ့ နောက်မှာတော့ အောင်မြင်မှု သရဖူကိုဆောင်းလိုက်တဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ကျော့ခင်... လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေ တလက်လက်နဲ့... လူတွေ ရောက်ချလာတယ်...။

“ဟေ့... တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့နော်... ထွက်ပြေးရင် ပိုနာမယ်... ငါတို့ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ ကင်းသမားတွေ... ဟေ့ကောင်... ဝေစီ... လေးခွ အသင့်ပြင်...”

မျက်နှာတွေကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ “ဒီကောင်ကို မသိဘူး... မျက်နှာမှာလည်း အိုးမည်းတွေနဲ့... နောက်တစ်ယောက်... သူလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး... သူလည်း အိုးမည်းတွေနဲ့ဟ... နောက်တစ်ယောက်ကို ထိုးစမ်းကွာ... ဪ... ကင်းကောင်... အရင်က ဒီအိမ်နေခဲ့ဖူးတယ်... ဟုတ်ပြီ... နောက်တစ်ယောက်... ဟင်... ဒေါ်ကျော့ခင်... ဟာ... ခင်ဗျားက သူ့နှိုးခေါင်းဆောင် ဟုတ်လား... ဝါးရင်းတုတ်နဲ့...”

ဒေါ်ကျော့ခင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားတော့မှ လေးဖက်

ယာယီနံပါတ်

ထောက်ဖြစ်နေတဲ့ မိုးကျော်က တအံ့တကြန့်မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ငါ့ကို ဆော်ထည့်လိုက်တာ ဒေါ်လေးပါလားပေါ့လေ... သူ့လိုပဲ အားလုံး အသီးသီး သိလိုက်ကြသည်။

“မ... မဟုတ်ဘူး... အိမ်က အကောင်နှစ်ကောင်... ဘာ... ဘာတွေမဟုတ်မဟတ်လုပ်မလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့... လိုက်... လိုက်လာတာ... သူ့ခိုး မဟုတ်ပါဘူး...”

“နေစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မိုက်ရတာလဲ...”

ဒေါ်ကျော့ခင် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့... လက်ထဲက ဝါးရင်းတုတ်ကို ပစ်ချပြီး...။

“အဟီး ဟီး... ကျွန်မ... ကျွန်မရဲ့စာတွေကို သူများလုပ်တယ် မှတ်လို့... ဦး... ဦးအောင်ရိုက်လိုက်တာပါ...”

“ခင်ဗျားနဲ့ဗျာ... မမေးမစမ်းနဲ့... မတော် သေသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ... ကဲ... ဆေးခန်းပို့သင့်တဲ့လူ ပို့... ချုပ်သင့်တဲ့လူ ချုပ်... ဒေါ်ကွာ ရုံးကို...”

ချုပ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကြောင့်... အားလုံး ပြူးတူးပြတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ...။

“ဟာ... ဦးလေးလူကြီး... သေသေချာချာမေးပြီးမှ လုပ်လေ... အရမ်းမချုပ်ပါနဲ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးလေးလူကြီးရယ်... စေ့စေ့စပ်စပ် မေးပြီးမှ လုပ်ပါဗျာ...”

ရုပ်ကွက်လူကြီးက ခါးထောက်ကာ...။

“ဟ... ချုပ်လို့မရဘူးလေ... တော်ကြာ သွေးလွန်ကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲကွ... ဘာလဲ အသေခံမလို့လား...”

ကျော်လူ

အသေခံဦးခဲ့တာ နိုင်ငံခြားမှာပဲရှိတာ တို့တိုင်းပြည်မှာ မရှိဘူး... ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းပြည် ... မှတ်ထား ... ”

ဪ... သူ့ချုပ်မယ်ဆိုတာ ... ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ပြောတာကိုး ... အချုပ်ခန်းကိုပြောတာမှတ်ဘူး ... တော်ပါသေးရဲ့။

ရပ်ကွက်ရုံးခန်းထဲ၌ ပတ်တီးကိုယ်စီနဲ့ထိုင်နေတဲ့ လူသုံးယောက် ... ပြီးတော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ... ပြတင်းပေါက်က ချောင်းသူချောင်း ... ထရပ်ပေါက်က ကြည့်သူကြည့် ... ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းတွေနဲ့ ... ဟိုနားလူတစ်စု ... ဒီနား လူတစ်စု ...

“မကျော့ကြီးက ... သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကဲ့ဟ ... သနိုးအင်ဝမ်းဆိုတာ ဒါမျိုးများလားမှ မသိတာ ... ”

“ဒေါ်ကျော့ကြီးက သတ္တိရှိသားပဲ ... ဒီလိုအချိန် ... ဒီလို အိမ်ကြီးမှာ ... ဒီလိုလူငယ်သုံးယောက်ကြီးများနဲ့တောင် မတွေ့ဝံ့ပါဘူးဟယ် ... ”

“အချိန်မတော်ကြီး ... သူက ဘာသွားလုပ်တာလဲ ... ”

“ဖားသွားရိုက်တာ နေမှာပေါ့ ... ”

“ဟိုချာတိတ်တွေ ... အဝေမတည့်တော့ ဆော်ပလော်တီးတုန်တာနေမှာပေါ့နော် ... ”

“တစ်ယောက်တစ်မျိုး ... ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးပြီး ပြောဆိုနေလေရဲ့ ... ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

“ကဲ ... ဒေါ်ကျော့ရာ ... ခင်ဗျား တူနှစ်ယောက်ပါ ... သိကြပြီနော် ... အဖြစ်မှန်ကို ... သူ့နာမည် ကင်းကောင်

ယာယီနံပါတ်

.. လုပ်တဲ့အလုပ်က ဆိုက်ကားသမား .. ဒါလေးတော့ နည်းနည်းချွတ်တယ် .. အဲဒီကိစ္စကြောင့် လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်ပြီး ယောက္ခမအကြီးကြီးကို ကိုကင်းကောင်က ငယ်ထိပ်တို့ကဲ့သို့လို့ .. အချုပ်ကျသွားတယ် .. ခု ပြန်လွတ်လာတော့ .. သူ့မိန်းမကို ယောက္ခမအသိုင်းအဝိုင်းတွေ မသိအောင် နေခင်းတစ်မျိုး၊ ည တစ်မျိုးနဲ့ ခိုးခိုးတွေ့ရတယ် .. ပြီးတော့ သူ့ရှာလို့ဖွေလို့ရလာတဲ့ သားငါးတွေကို လာလာပို့ပေးရတယ် .. အဲဒါကို ဒေါ်ကျော့ရဲ့တူက မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး လာချောင်းလို့ အဆင့်ဆင့်တွေ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ ... ”

‘အဟမ်း’ ရပ်ကွက်လူကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး

“ဒီတော့ .. နောက်ကို ဘာပဲလိုလို .. မန္တလေးလမ်းညွှန် .. အဲလေ .. ဘာပဲလုပ်လုပ် .. ရပ်ကွက်ရုံးကို အကြောင်းကြားပါ .. နယ်မြေကင်းတွေလည်း ရှိပါတယ် .. ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မလုပ်ကြပါနဲ့ .. အများတွေဖြစ်သွားနိုင်တယ် .. ဟုတ်ပြီလား”

“မိုးကျော်က မဝံ့မရဲ မျက်နှာလေးနဲ့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့

“ဟို .. ဟို .. ဒါဆို .. အဲဒီခြံကြီးထဲက အပုပ် .. အပုပ်နဲ့တွေ့ .. နံတာက ... ”

“ဟ .. ခွေးသေတို့၊ ကြွက်သေတို့ ပစ်ထားလို့နေမှာပေါ့ကွ .. ဘာလဲ ထပ်ပြီး ဖော်ထုတ်ချင်သေးလို့လား .. ကဲ .. ဒီတော့ အခုကိစ္စမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲကြတာ .. ဒီတော့ ... ”

တစ်ချိန်နဲ့ ထိုင်ငိုနေသော ဆိုက်ကားသမားကင်းကောင်က “အဟီး ဟီး .. ဘဝမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ခိတ်ဓာတ်

ကျနေတယ် . . လင်မယားချင်းက ပြဿနာတက်လို့ ကွဲနေပါတယ် . . ဆိုမှ . . အသည်းကကွဲ . . လူ့ဇာတိနဲ့ . . နောက်ထပ် ဘာတွေစရာ ကျန်သေးလဲဗျာ . . အဟီး ဟီး . . . ပြောကြစမ်းပါဦး . . .”

ရပ်ကွက်လူကြီးက စိတ်မကောင်းသောပုံစံနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ . . ဒေါ်ကျော့ခင်ရေ . . သူ့ခမျာ စီးပွားရေးလည်း ကောင်းတာမှတ်ဘူး . . ဒီတော့ . . သူ့ခေါင်းက ဒဏ်ရာပျောက်တဲ့အထိ ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူပေးလိုက်ပါ . . ဗျာ . . နော် . .”

မိုးကျော်နဲ့ကျော်ဆန်းဝင်းက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ထပြောလိုက်တာက . . .

“လူကြီး . . ကျွန်တော်တို့အတွက်ရော ထည့်ပြောပေးလေ . . .”

“ဟ . . မင်းတို့က အမျိုးတွေလေ . . ပြောစရာလိုသေးလို့လား . . .”

“အမလေး . . လိုပါတယ် . . ရပ်ကွက်လူကြီးရယ် . . ငေးနှလုံးပြုပြီး ပြောပေးပါ ခင်ဗျာ . . .”

တရုတ်ကားတွေထဲကလို နှစ်ယောက်သား ခုပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး အနှစ်ဖက်ထောက်ကာ လက်တွေ့ကိုနှစ်ဖယ်ယှက်ပြီး ဆုပ်တိုင်၍

“ဒေါ်ကျော့ခင် . . သနားပါတယ်ဗျာ . . ကိုယ့်တူကိုယ့်သားအရင်းတွေပဲ ဥစ္စာ ပစ်မထားပါနဲ့”

ဒေါ်ကျော့ခင် ငိုပွဲဆင်ပါပြီ . . . မျက်ရည်တွေကျ နှစ်တွေက ထွက်နဲ့ . . .

“ရှေးလူကြီးသူမတွေ အင့် . . ပြောသံ . . အင့် . . ကြားဖူးပါတယ် . . အင့် . . ဖွတ် . . အိမ်ပေါ်တက်ရင် . . အင့် . . စီးပွားပျက်ကိန်း . . မြင်တယ်တဲ့ ခုတော့ . . ဖွတ်ကောင် . . တစ်ကောင်တည်း မဟုတ်ဘူး . . အင့် . . နှစ်ကောင်ပါတော် . . နှစ်ကောင်ကြီးများတောင် . . တော့ . . အမလေး . . ဖွတ်မှ ဖွတ်အကြီးစားကြီးတွေပါ . . တော့ . . ဟော့ ဟော့ ဟီး ဟီး . . အနေမတတ်တော့ ဆဲသလို . . အထိုင်မတတ်တော့ . . ကျော့ခင်ပါတော့”

“ကဲ . . ဒေါ်ကျော့ . . ဟောဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး . . ပြီးရင် ပြန်နိုင်ပြီ . . ဪ . . သုံးယောက်လုံး ထိုးရမှာနော် . . .”

“အမလေး . . သွားလေသူကြီးရေ . . ရှင်နဲ့ကျွန်မတုန်းက ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးတာနဲ့ . . ခု လက်မှတ်ထိုးတာ . . ကွာခြားသွားပြီတော့ အဟီး . . ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေတဲ့ မုဆိုးမတစ်ခုလပ်မကြီးရဲ့ဘဝ . . လာကြည့်လှည့်ပါဦးလားတော် . . .”

ကျော့ပြော

ပြော . . . စစ်သူကြီးလုပ်မလား . . . ငယ်ကျွန်လုပ်မလား . . . ရံ
ရွှေတော်လုပ်မှာလား . . . ပြော . . . ”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းက ပတ်တီးလေးတွေကို ယောင်
ယမ်းပြီးစမ်းလိုက်မိတယ် . . . ဝါးရင်းတုတ်ကတော့ ဒေါ်ကျော့
လက်ထဲမှ ထပေါက်တော့မယ့်မြေဟောက်တစ်ကောင်ပုံစံနဲ့ . . .

“အဟဲ . . . ဟီး ဟီး . . . စစ် . . . စစ်သူကြီးပဲ လုပ်ပါမယ်
. . . ဟုတ်တယ်နော် . . . မိုးကျော် . . . မင်း . . . မင်းကလည်း ပြော
လိုက်လေ . . . ”

“ငါက . . . ဘာ . . . ဘာပြောရမလဲ . . . ”

“ငါပြောသလို . . . စစ်သူကျွန် . . . လို့ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သူပြောသလို . . . စစ်သူကျွန် . . . ဟာ . . .
ဟုတ်ဘူးလေ . . . စစ် . . . စစ်သူကြီး . . . ”

“ဟုတ်ပြီ . . . ယောက်ျားမှန်ရင် အလုပ်လုပ်ရမယ် . . .
ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားကို အသုံးချရမယ် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိရမယ် . . . လိမ်ညာပြီးဖြန်းပြီး စားသောက်နေ
တာ . . . ယောက်ျားအစစ်မဟုတ်ဘူး . . . ကတိပေးထားရင် ကတိ
အတိုင်းလုပ် . . . ဟုတ်တယ်နော် . . . ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒေါ်လေး . . . ”

ဒေါ်ကျော့က တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝါးရင်းတုတ်
ကို ဇော်က,ကသလိုမျိုး ပခုံးပေါ်တင်လိုက်တာ . . .

“ငါဘဝကိုကြည့်စမ်း . . . နင်တို့ဦးလေး ဆုံးသွားပြီးက
တည်းက . . . သားထောက်သမီးခံမရှိ . . . ဖြစ်သလို ကြုံသလိုမျိုး
လုပ်ကိုင်စားနေရတာ . . . ရပ်ကွက်ထဲမှာ အပေါင်ခဲ၊ ငွေတိုးချေး၊
အိမ်မှာ ကြိတ်ဝိုင်းလေးလုပ် . . . အကောက်တွေယူပြီး လူမသိ

ယာယနုပါတ်

သူမသိလုပ်စားနေရတာ . . . နင်တို့နှစ်ကောင် ရောက်လာတော့မှ
ငါ့အလုပ်တွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်ရ . . . ဟိုမှာ လိုက်ဖြေရှင်း
ရ . . . ဒီမှာ လိုက်လျော်ရနဲ့ . . . ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး . . . ဒီ
တော့ . . . နက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်လုပ်ပါ . . . အလုပ်မလုပ်ရင်
ထမင်းလည်းမကျွေးဘူး . . . အိမ်မှာလည်း မထားနိုင်ဘူး . . . ဒါ
မိကျော့ရဲ့တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ပဲ . . . ခု လောလောဆယ် . . . ငါ
ဘော်ဒါတွေ လာကော့မယ် . . . ဒီတော့ မိုးကျော်က ခြံဝကစောင့်
ကျော်ဆန်းဝင်းက လှေကားအတက်ဆင်းနားက စောင့် . . . လူစိမ်း
မြင်ရင် သီချင်းနဲ့အချက်ပေး . . . ”

“ဘာ . . . ဘာသီချင်းလဲ ဒေါ်လေး . . . ”

“ဟဲ့ . . . ဘာသီချင်းကမှာလည်း . . . ဟိုတစ်နေ့က ဖွင့်တဲ့
ဟာလေ . . . ဘာတဲ့ . . . ”

“သူများအကြောင်းလည်း မပြောတတ်ပါ . . . စပ်မစပ်ရာ
ဘာညာကွိုကွ . . . ဆိုတာလေ . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ဒီနေ့အဖို့တော့ . . . အဆိုတော်လုပ်လိုက်ကြပေတော့
. . . ဖွတ်နှစ်ကောင်ရေ

“အစ်ကို . . ဆိုက်ကား အားလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဂျာနယ်တွေ . . ဂျာနယ်တွေ . . .”

မီးပွိုင့်မိနေတဲ့ကားတွေကို ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်းလက်ပွေ့ဂျာနယ်သမားအသစ်ကတွေ့ . . မိုးကျော် . . ကားလမ်းအထာ . . မီးပွိုင့်အထာမသိသေးသဖြင့် မကြာခဏ ကားတိုက်မိမလိုဖြစ်တာက မိုးကျော် . . .

တစ်ထောင်လောက်တောင်းရမယ့် ခရီးစဉ်တစ်ခုကို သုံးလေးရာနဲ့လိုက်မိ၍ ဆိုက်ကားသမားချင်း ပြဿနာတက် . . လမ်းဆိုးသောလမ်းကိုမှ ကုန်တွေအပြည့်တင် ယာဉ်ကြောမသိ၍ အဖမ်းခံရ . . ဒဏ်ငွေဆောင်ရသူက ကျော်ဆန်းဝင်း . .

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် . . ရက်မှလကူး . . လမှနှစ်ကူးလာတော့ . . လူရည်တော်တော်လေးလည်ပြီး ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးတွေ အဒေါ်ဖြစ်သူကို အပ်နိုင်တဲ့အတွက် နှစ်ယောက်သား ထမင်းကို ရဲရဲတင်းတင်းစားနိုင်ခဲ့ပါပြီ . . .

ယာယီနုပါတ်

“ဟွန်း . . ပိုက်ဆံများ တွေ့လိုက်လို့ကတော့ သေသွားတဲ့ သူ့လင် ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ . . မျက်နှာကြီးကို ပြုံးလို့ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . တိုးတိုးပြောစို့ဟ . . ငါတို့က ခုမှအနည်ထိုင်တာစရိုသေးတယ် . . ဝါးရင်းတုတ်စာမိနေပါမယ်”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး . . သူများလာပေါင်ထားတဲ့ ထမင်းဘူး . . ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးလိုက်ရတာလဲ . . .”

“ကောင်မလေးကို သနားလို့ပါကွာ . . .”

“ဟိုရွှေရောင်နာရီလေး ကိစ္စကျတော့ကော . . .”

“ကောင်မလေးကို သနားလို့ပါကွာ . . .”

“အေး . . ကြပ်ကြပ်သနား . . သူ့ပိုင်ရှင်အစစ်လာဈေးလို့ ပစ္စည်းတွေ မတွေ့ရင် မင်းပြဿနာ မင်းရှင်း . . ငါတော့ ရောတုပ်တဲ့အထဲ အပါမခံနိုင်ဘူးမောင်ရေ . . .”

ပိုက်ဆံတွေ . . ထိုင်ရေနေတဲ့ ဒေါ်ကျော့ခင်က ကျိုးနေသော သွားလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . ဟိုနှစ်ကောင် . . ဗျတ်ဝိနဲ့ဗျတ်တ . . ထမင်းစားတော့လေ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဒေါ်လေး . . .”

သာဓကေတ (၁) ဈေးကွေ့ . . . ခရီးသည်တစ်ဦးပို့ပြီး
ရွှေပုစွန်မုန့်တိုက်ဘက် ပြန်နင်းလာခဲ့သည်။ မြန်မာလမ်းကော်ကော်
လေးအရောက် . . . ခပ်ဝဝလူကြီးတစ်ဦး . . . သားရေပိုက်ဆံအိတ်
အကြီးကြီးတစ်လုံးကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ . . . ကားမှတ်တိုင်က ပြေး
ထွက်၍ ရှေ့မှတားလိုက်သည်။

“မောင်ရင် . . . အားတယ်မို့လား . . .”

“အားပါတယ် ခင်ဗျာ . . .”

“အေးကွာ . . . အရေးကြီးလို့ . . . မြခွာညှိအိမ်ယာဘက်
သွားမယ် . . . ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ . . .”

“ငါးရာတော့ ပေး . . . ဦးလေး . . .”

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ . . . သွက်သွက်လေးနင်းနော် . . .”

ပြောပြောဆိုဆို . . . ဆိုက်ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး ကျော်
ဆန်းဝင်းနင်းထွက်လိုက်သည်။ လမ်းမှာ သူက ဘာတွေပြောမှန်း
မသိဘူး . . . စုံနေတာပဲ . . . ။

ယာယနုပါတ်

“ဦးလေး . . . အမှိုက်မပစ်နဲ့လေ . . . ကျွန်တော့်ဆိုက်ကား
ဒဏ်ရိုက်ခံနေရဦးမယ် . . . ခြင်းထဲကို ထည့်ပါ . . .”

“ဪ . . . အေးအေး . . . မေ့သွားလို့ . . . ငါက ခဏ
ခဏ မေ့တတ်တယ်ကွ . . . သတိပေးမယ့်လူရှိမှ . . . ဒါနဲ့ ငါမင်း
ဆိုက်ကားကို ဘယ်လောက်နဲ့ ငှားစီးတာလဲ . . .”

“ငါးရာလေ . . . ဦးလေးရဲ့ . . .”

“ဪ . . . အေး . . . ဟုတ်တယ်နော် . . . ဒါနဲ့ ငါဘယ်
သွားဖို့ မင်းကိုငှားတာလဲကွ . . . လုပ်စမ်းပါဦး မေ့သွားလို့ . . .”

“မြခွာညှိအိမ်ယာဆို . . . ခုနက ပြောတာ . . .”

“ဪ . . . အင်း . . . ဟာ . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်
. . . ပေါ်လေး . . . တူမနဲ့ချိန်းထားတာ . . . မြန်မြန်နင်းကွာ . . .”

မြခွာညှိအိမ်ယာရောက်တော့ ခုနက ဦးလေးဝဝကြီးက
သူတီရှုပ်ကို ဆွဲဆန့်လိုက်ပြီး ခါးကြားထဲထိုးထည့်ထားတဲ့ ငါးရာ
တန်ခပ်နှမ်းနှမ်းလေးပေးပြီး ရေးကြီးသုတ်ပြာထွက်သွားလေရဲ့
. . . ပါးစပ်ကလည်း ပြောသွားသေး

“ပြန်မအမ်းနဲ့တော့ . . . မိမုမိပါမလား မသိတော့ဘူး . . .
ဟေမာ မန်းဝင်းလေးရေ . . .”

ဆိုက်ကား ပြန်ကွေ့ပြီး နင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ တစ်ရာ
ရှစ်တောင်ဘုရားနားရောက်တော့ အမှတ်မထင် . . . ဆိုက်ကား
ရှေ့ ထိုင်ခုံကြည့်လိုက်မိရာ . . .

“ဟာ ခုနက ဦးလေးကြီး . . . ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်နေ
ခဲ့ပြီး . . . မေ့တတ်လိုက်တာဗျာ . . . ပါလာတာမှ ဒီတစ်ခုရယ် . . .
သွားပြန်ပေးမှ . . . မုန့်ဖိုးလေးများ ရလိုရငြား . . .”

ပြန်ကွေ့ . . . ပြန်နင်းပေါ့ . . . မြခွာညှိ . . . အိမ်ယာဘက်

ရောက်ပြီ .. လူလည်း ချွေးတွေကိုရွဲလို့ .. ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့် . . . သူ့အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရဘူး .. နီးစပ်ရာတွင်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်လိုက်ပြီး ကွမ်းယာမှာစားရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

“ဒီမယ်ဗျ .. လူဝဝဝင်တို့တို၊ ဗိုက်ပူပူနဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ဗျာ . . . မတွေ့မိဘူးလား . . . သူ့နာမည်က ဟေမာမန်းဝင်းတဲ့”

“ဟာ .. ဒီလူလာနောက်နေတယ် .. ယောက်ျားကြီးက ဟေမာမန်းဝင်းဖြစ်မလား .. ဟေမာမန်းဝင်းက လူရွှင်တော်ဦးမန်းဝင်းရဲ့ သမီးလေ .. သူတို့က ထောင်ထားတာဗျ ..”

“ဗျာ .. ထောင်စားတာ ဟုတ်လား ..”

“ဟာ .. ထောင်စားတယ် .. မှတ်ဘူး .. ကျုပ် စကားမှားသွားလို့ .. အငြိမ့်ထောင်ထားတာလို့ ပြောတာ .. ပြောတာ”

တစ်နာရီနီးပါး ကြာသွားတယ် .. မတွေ့ဘူး .. ကဲ .. မတတ်နိုင်တော့ဘူး .. နောက်ကြည့်မှပဲ ပြန်ပေးတော့မယ် .. ကိုယ်က ရိုးသားစွာနဲ့ ပြန်ပေးချင်ပေမယ့်လည်း .. သူ့မှ မတွေ့တာ .. ဘယ်လာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ .. ပြန်နင်းထွက်လာခဲ့တယ် ..။

“ဝရော .. ဖုတ် .. ဖုတ် .. ဖုတ် ..”

ဆိုင်ကယ်သံကြားလို့ ဘေးကြည့်လိုက်မိတယ် .. ငါးစင်ရိုင်းကို အကျီဝတ်ပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ စပို့ရှုပ်အစိမ်းရောင်နဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြတ်သွားတယ် .. ဒီလူ .. ငါမြင်ဖူးပါတယ် .. ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်ပေါ့ ..

ခုနက ဆိုက်ကား စီးသွားတဲ့ လူဝဝကြီးဓာတ်များ ကူးသွားပြီလား .. ကိုယ်ပါရော မေ့တတ်နေပြီ .. ပြောတုန်းရှိသေး

.. ခုနက နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ယာဉ်ထိန်းရဲက ဖမ်းနေပြီး .. လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့တောင်းပန်နေတယ် .. ဟုတ်သားဟာ .. ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်မှ မဆောင်းဘဲ

“ဪ .. ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ် .. လူရွှင်တော်ရဲ့ဒီးကိုး .. ဟား ဟား ဟား .. ငါးစင်ရိုင်း .. နွားမျက်လုံးနဲ့ဟီး ဟိ ..”

“အဲဒါပဲ စိန်မိုးကျော်ရေ . . . အဲဒါ . . . အဲဒါ”

အဖြစ်အပျက်ကလေး ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ မိုးကျော် တ သားရေပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖင်တစ်ပြန်ခေါင်းတစ်ပြန် ကြည့်လိုက် . . . အတွင်းက ပစ္စည်းတွေကြည့်လိုက်နဲ့ . . .

“ပိုက်ဆံအိတ်ကတော့ အပေါစားကြီးပါကွာ . . . အံမယ် သူက ဆောင်ထားတယ်ဟ . . .”

“ဘာဆောင်ထားတာလဲကွ . . .”

“မှတ်ပုံတင်လေ . . . မှတ်ပုံတင် . . . ဘယ်သူ . . . ဦးပေါ် လေး . . . ဒဂုံတောင်ဆိုပါလား . . . မင်းပြောတော့ မြဲခွာညှိအိမ် ယာဆို . . . ပြီးတော့ ဟေမာမန်းဝင်းတဲ့ . . . ရှုပ်နေတာပဲ . . .”

“ဟေမာမန်းဝင်းက သူငယ်နာမည်နေမှာပေါ့ကွာ . . . ငါ ကြားတာငါပြောတာ . . . ကဲ . . . မိုးကျော် . . . ငါ ဘာဆက်လုပ်ရ မလဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး”

မိုးကျော်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေတစ်သောင်းရယ်၊ မှတ် ပုံတင်ရယ်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ . . .

မာမဒန်ပါတ်

“ဝူး . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ကျော်ဆန်းဝင်း . . . ငါ အတည်ပြောတာနော် . . . မနောက်ဘူး . . . မင်းတို့ ငါတို့ဘဝက အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့လို့ . . . ဒီလို ဗင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေစား သောက် . . . သူများအိမ်မှာ ကပ်နေရတာ . . . ဒီတော့ ဒီဘဝမှာ တောင် ဒီလောက် ဒုက္ခရောက်နေရင် နောက်ဘဝဆိုတာ ပိုဆိုး လိမ့်မယ် . . . ဒီတော့ သူများပစ္စည်းပြန်ပေးလိုက်ပါ . . . မိုးသား လိုက်စမ်းပါ . . . ဒါနဲ့ သီလ . . . ဆိုတာ . . .”

“ကဲ . . . တော်ပြီ . . . ပြန်ပေးလိုက်ပါကွာနဲ့တင် လုံ လောက်နေပြီ . . . ငါလည်း ပြန်ပေးချင်လို့ ချက်ချင်းပြန်ရှာတာ ပဲ . . . သူက လူကသာ အသက်ကြီးတာ . . . ခြေလှမ်းကသွက်သား ဟ . . . လိုက်မမိဘူး . . . စိတ်ချ . . . ပြန်ပေးမှာပါ . . .”

ဒေါ်ကျော့က ပိုက်ဆံတွေရေတွက်ရင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး

“ဘာပြောတယ် . . . ပြန်ပေးရမယ် . . . ဟုတ်လား . . . နင် အခုနာခပေးပြီးပြီလေ . . . ဘယ်နှခါ ပြန်လိုချင်လဲ . . .”

“ဪ . . . နားလေးတဲ့လူက ဒါတော့ကြားသား . . . ဒေါ် လေးကိုပြောတာမှတ်ဘူး . . . ဒီကောင့်ကို ပြောတာ . . .”

နည်းနည်းအော်ပြောလိုက်တယ် . . . ။

“ဟဲ့ . . . သိပ်မအော်ပါနဲ့ . . . ငါကြားပါတယ် . . .”

“ဟင် . . . ကျော့ခင်မို့လို့ပဲ . . . ငွေခင်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်ဟဲ့ . . . မိုးကျော် . . . ပြန်ပြောစမ်း . . .”

“ငွေတွေက နည်းနည်းရှာရတာ ခက်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟဲ့ ခက်တာပေါ့ . . . လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ရတာ ဘယ် နေရာရှိလဲ . . .”

www.burmeseclassic.com

ကျော်ဆန်း

“တည်းခိုခန်းနဲ့ အရက်ဆိုင် . . .”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ပြောလိုက်တယ် . . . ငါ့အိမ် . . . ဟုတ်လား . . . ငါ့အိမ်က ပိုက်ဆံရှာလွယ်တယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေးကလည်းဗျာ . . . သူပြောတာက တခြား . . . ဒေါ်လေး ကြားတာက တခြား . . .”

“ငါ့ နားလေး မဆိုသလောက်လေးတာကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး အတင်းပြောမယ်တော့ မကြံနဲ့နော် . . . ဝါးရင်းတုတ်စာမိ သွားမယ် . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်းက ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘူး . . . ဆိုက်ကားချိန်းထဲ ဆီနည်းနည်းထည့်မှ ဖြစ်မယ် . . . အသံတွေ မြည်နေလို့ . . . ဆီဗူးလေးယူပြီး အောက်ဆင်းခဲ့မယ် . . .

“ဒါက ဘယ်လဲ . . . မိုးချုပ်နေပြီ . . .”

“ချိန်းထဲ ဆီထည့်မလို့ . . .”

“ချိန်းတဲ့ဆီ သွားမလို့ . . . နင်က ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားလို့လဲ . . . မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မလုပ်နဲ့နော် . . . ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း ရှင်းရပြီးပြီ . . .”

“ကဲ . . . အနီးအနားက စိန်မိုးကျော် . . . မျက်တွင်းဟောက်ပက်ရေ . . . ရှင်းပြလိုက်ပါကွာ . . .”

“ဂျာနယ်အော်ရောင်းရလို့ အသံဝင်နေရတဲ့ကြားထဲ . . . ကာရာအိုကေ ဆိုခိုင်းနေပြန်ပြီ . . .”

“ဒီလို ဒေါ်လေးရေ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းက ဆိုက်ကားကို ဒါ သွားလုပ်မလို့တဲ့ . . . ရှင်းပြီလား . . .”

လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ လုပ်ပြလိုက်တယ် . . . အဲဗျာ . . . အိုက်တင်လုပ်ပြမိတာ . . . မှားပြီနဲ့တူပါတယ် . . . သူ့ ဘယ်လို

ယာယီနံပါတ်

သဘောပေါက်သွားတယ် မသိဘူး

“ဟဲ့ . . . အိမ်စောင့်နတ် မကြိုက်ဘူးနော် . . . သူမကြိုက်သလို . . . ဆိုက်ကားစောင့်နတ်လည်း ကြိုက်မှာမှတ်ဘူး . . . ပေါက်တီးပေါက်ရှာဟယ် . . . ဆိုက်ကားများ ဒါမျိုးလုပ်ပေးရတယ်လို့ . . .”

ရှင်းလေ ရှုပ်လေ . . . ငုပ်လေ မြုပ်လေပဲ . . . ဂျာနယ်တွေ စီထပ်ပြီး လွယ်အိတ်အစုတ်လေးထဲကို ထည့်လိုက်တယ် . . . ပြီးတော့ . . . ဖျာစုတ်လေး လှမ်းဆွဲပြီး . . . ခြင်ဆေးခွေ မီးညှိကာ နက်ဖြန်အတွက် အားမွှေးရဦးမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ . . . ပက်လက်လှန်ချလိုက်တယ် . . .

“အင်း . . . ခြင်ဆေးခွေကလည်း ခြင်တွေဝင်တိုက်တာနဲ့ ခဏ ခဏ ငြိမ်းငြိမ်းသွားတယ် . . . ဝက်စိမ်းခြစ်ကတော့ ကုန်ပါပြီ . . . ဒေါ်လေးအတိုင်းပဲ . . . ခဏ ခဏ သုံးနေရလို့ . . .”

သေသောသူ ကြာရင်မေ့ . . . ပျောက်သောသူ ရှာရင်
တွေ့တဲ့ . . . သိပ်မှန်တဲ့စကား . . . ဆိုက်ကားနင်းရင်းနဲ့ မျက်လုံး
တစားသွားလိုက်တာ . . . ဟော . . . တွေ့ပါပြီဗျာ . . . ပိုက်ဆံအိတ်
ပိုင်ရှင်ကြီး . . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အခန့်သားထိုင်လို့နေလေ
ရဲ့ . . . အသာဘေးကပ်ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဦးလေး . . . မတွေ့တာတော်တော်ကြာသွားပြီနော် . . .”

“ဪ . . . အေး . . .”

ဟင် . . . ဘာလဲဟ . . . ဆိုက်ကားငှားစီးတာ တစ်ပတ်
တောင် မပြည့်သေးဘူး . . . ဟာ . . . အတော်ပဲဟေ့တောင် . . .
မင်းဆိုက်ကားငှားစီးတာ ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်နေခဲ့တယ် . . . မင်းများ
တွေ့မိလားကွာ . . . တွေ့ရင် ပြန်ပေးပါလို့များ ပြောမလားလို့ . . .
မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းရယ် . . . အဖက်တောင် သိပ်မလုပ်ချင်
ပုံမပေါ်ဘူး . . .

“ဦးလေးက ဦးပေါ်လေးနော် . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . .”

ယာယနိပါတ်

“ပြီးတော့ . . . ပုစွန်ကန်တွေ မွေးတယ်နော် . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဆိုနေမှ . . . နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး
ညှို့စာရင်းလာစစ်နေတာလား . . .”

“ဪ . . . မဟုတ်ပါဘူး . . . လူတူမရှား နာမည်တူမရှား
လေ . . . ကျိန်းသေအောင် မေးနေရတာ . . . မွေးသက္ကရာဇ် ပြော”

“တစ်ထောင့်သုံးရာ . . . ဘာကွ . . . မင်းက ဗေဒင်တွက်
မလို့လား . . . သွား . . . သွား ဝါသနာမပါဘူး . . . လက်ဖက်ရည်
သောက်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာသောက် . . .”

“ငယ်နာမည်က မောင်မြင့်အေး . . . မိန်းမနာမည်က ဒေါ်
အေးမြင့် . . . အဖနာမည်က ဦးပြန် . . . အမိနာမည်က ဒေါ်သန်းနု
. . . ဟုတ်တယ်နော် . . . မွေးသက္ကရာဇ် တစ်ထောင့်သုံးရာ တစ်
ဆယ်ခု . . . သီတင်းကျွတ် လဆန်းဆယ်ရက် . . . ဟုတ်တယ်နော်”

ဦးပေါ်လေးက ပြုစုတူးပြုတ်ဖြစ်သွားပြီး ထမယ်အလှုပ်
. . . လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး . . .

“မသွားနဲ့ဦးလေ . . . ဦးလေး ကိစ္စကို ပြောမလို့ . . .”

“မင်း . . . မင်း . . . ဘာလဲ . . . ဘာကောင်လဲ . . . ငါ့အ
ကြောင်းတွေ တော်တော်သိနေတယ် . . . မင်းသိခံဝင်စားတာ
လား”

“မူတ်ပါဘူး . . . ကျွန်တော် ဘာကောင်မှမူတ်ဘူး . . . ဦး
လေး ကျွန်တော့်ဆိုက်ကား ငှားစီးတုန်းက ပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်ခဲ့
လို့ လာပြန်ပေးတာ . . .”

“ဘာ . . . ပိုက်ဆံအိတ် . . . ဟုတ်လား . . . ဒါဆို မင်း
လူများနေပြီ . . . ငါ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံအိတ် မကိုင်ဘူး . . .
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတော့ ခါးကြားအမြဲတမ်းထိုးတာ . . . ကဲ . . . ဖယ်

အေးဖြူလှ

.. ငါ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးရှိသလို .. ဗေဒင်ဟောချင်ရင် နောက်နေ့ သက်သက်ချိန်း .. ဟုတ်ပြီလား .. .”

ကျော်ဆန်းဝင်း ခါးကြားထိုးလာတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ ရှေ့ချပြလိုက်တယ် .. ဦးပေါ်လေး ခေတ္တခဏတွေဝေသွားတယ် .. စဉ်းစားလိုက် .. ကျော်ဆန်းဝင်း မျက်နှာပြန်ကြည့်လိုက်နဲ့ ..

“မြင်တော့ မြင်ဖူးတယ်ကွ .. မှန်း .. ဘယ်မှာတုန်းက မြင်ဖူးပါလိမ့် ..”

ကျော်ဆန်းဝင်းက ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ပြီး မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြား ယူပြီး ပေးလိုက်တယ် .. သေသေချာချာ ဖင်တစ်ပြန် ခေါင်းတစ်ပြန် ကြည့်ပြီး

“ငါနဲ့ တော်တော်တူတယ်နော် .. မွေးသက္ကရာဇ်ရော ငယ်နာမည်ရော .. အမြွှာများ ဖြစ်နေမလားပဲ .. မင်းပြောတဲ့ မိန်းမနာမည်ကလည်း အတူတူပဲ .. အမြွှာညီအစ်ကိုက အမြွှာညီအစ်မကို ယူထားမိလား မသိဘူး ..”

ကျော်ဆန်းဝင်း စိတ်တော်တော်ညစ်သွားတယ် ..

“ဘယ်ကလာ အမြွှာညီအစ်ကိုရမှာလဲ .. အဲဒါ ဦးလေး ဥစ္စာ .. ဦးလေး ဆိုက်ကားစီးရင်း ကျန်နေခဲ့လို့ .. လာပေးတာ .. ဟောဒီမှာ ငွေကတစ်သောင်း၊ ပုစွန်ကန်က စာရွက်စာတမ်းတွေ ဒါက သန်းခေါင်စာရင်းမိတ္တူ .. ဟုတ်ပြီနော် ..”

သည်တော့မှ သူက သူ့ပေါင်သူ လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ .. .

“ဟား .. ဟုတ်ပြီ .. ဟ .. သတိရပြီ .. သတိရပြီ .. ဟေမာမန်းဝင်းကို သွားတိုက်တုန်းက .. အဲ .. သီချင်းသွားတိုက်တုန်းက .. မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် .. ဟာ .. ကျေးဇူး

မာမာနီပါတ်

တင်လိုက်တာ ငါတူရယ် .. မင်း တော်တော်ရိုးသားတာပဲ .. လက်ဖက်ရည်သောက် .. ဟေ့ .. ဟေ့ .. ချာတိတ်တစ်ယောက် ခဏကွာ .. ကဲ .. ပြော .. ဘာသောက်မလဲ .. မင်းနာမည်လေးလည်း ပြောပါဦး .. .”

“ပလိန်းပါ .. .”

“နာမည်က ပလိန်း .. ဟုတ်လား .. ဆန်းလှချည်လားကွ .. .”

“မှုတ် .. မှတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်သောက်မှာက ပလိန်းလို့ပြောတာ .. . ကျွန်တော့်နာမည်က ကျော်ဆန်းဝင်းပါခင်ဗျ”

“ဪ .. ကျော်ဆန်းဝင်း .. ဟုတ်ပြီ .. ဟုတ်ပြီ ..

ကဲ .. မုန့်တွေပါ စားကွာ .. ဦးလေးက မေ့တတ်တယ်ကွ .. ကြုံတုန်းလေး ပြောပြဦးမယ် .. . တစ်ခါကပေါ့ကွာ .. ငါရယ်၊ ငါ့ဇနီးရယ် မြို့ထဲကို ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့သွားရော .. ဟိုရောက်တော့ .. သွားစရာ လာစရာလေးတွေလည်း ပြီးရော .. အမျိုးသမီးက ဘုရားဖူးချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဆူးလေဘုရားဝင်ဖူးရင်း အိမ်သာတက်ချင်တာနဲ့ ငါက အိမ်သာတက်ရော .. မောင်ရေ .. ပြီးလည်းပြီးရော .. မြို့တော်ခန်းမရှေ့က လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့တယ် .. အိမ်ရောက်တော့ ကလေးတွေဝိုင်းမေးမှ ဘုရားပေါ်မှာ ငါ့မိန်းမ မေ့ပြီးကျန်ခဲ့တယ်လေ .. အဲဒီတော့မှ သတိရတာ .. နိမ့်ဆို .. ဟိုဒင်းကျမှ သတိရမလား မသိဘူး”

“ဘယ်ဒင်းတုန်း ဦးလေးရဲ့ .. .”

“ထမင်းစားခါနီးကျမှ သတိရမှာလို့ ပြောတာပါကွာ .. ဒါနဲ့ မင်းနာမည် .. .”

“ဟော .. လုပ်ပြီ .. ဦးလေးက ကျော်ဆန်းဝင်းလေ”

ကျော်ဇွန်

“ဪ... အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ... နေတော့ရော ဘယ်မှာနေလဲကွ...”

ကျော်ဆန်းဝင်း ဒရမ်မာဇာတ်ကို ချိုးလိုက်ပါပြီ... မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေးရ မနည်းဘူး... ဆိုပြီး မျက်နှာတိုတတ်နိုင်သ လောက် ညှိုးငယ်ပြရင်း... . . .

“နေတာကတော့ လောလောဆယ် အဒေါ်တစ်ယောက် ဆီမှာ ကပ်နေပါတယ်... အလုပ်မလုပ်ရင် ထမင်းမကျွေးဘူးလို့ ပြောတာနဲ့... ဆိုက်ကားကို မကျွမ်းကျင်ပဲ နင်းစားနေရတဲ့ဘဝ ပါ ဦးလေးရယ်... ကျွန်တော်တို့က နယ်ကပါ...”

“နေ... နေစမ်းပါဦး... ကျွန်တော်တို့ကဆိုတော့...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်ပါ...”

ဦးပေါ်လေး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ်... သူ့စဉ်းစားချိန်မှာပဲ ကျော်ဆန်းဝင်းက ရှေ့မှာချထားတဲ့ စမူဆာလေးငါးခြောက်ခုကို ကမန်းကတန်းကြိတ်ထည့်ပစ်လိုက်တယ်။

“အင်း... ဒီလိုလုပ်လေ... မင်းက ခိုးသားတယ်... ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်... ဒီတော့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့... ရော... လိပ်စာကဒ်ပြား... အဲဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်သွားနေ... လခပေးစရာမလိုပါဘူး... အလကားနေ... ဟုတ်ပြီလား... အဲဒါ... ငါ့ရဲ့စမောလေးအတွက် ဝယ်ထားတာ... တိုက်ရော ခြံရောပဲ... အိမ်စောင့်တောင်ရသေး... ခု လောလောဆယ်တော့ မနေဖြစ်သေးပါဘူးကွာ... ဟုတ်ပြီနော်... ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ကားလာနေပြီ... သွားပြီဟေ့...”

ယာယနံပါတ်

ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး လိုင်းဘတ်စ်ကားပေါ် ပြေးတက်သွားတယ်... ဟောဗျာ... ခုမှ သတိရတယ်... လက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေ မုန့်ဖိုးတွေ မရှင်းသွားဘူး... မေ့သွားပြန်ပြီ... မေ့တာမှ သူ့အတွက်ပါ မရှင်းရသေးဘူး... အမေ့ကောင်းကြီးပါလားဗျာ... အမေ့ကောင်းကြီး ပါလားရယ်လို့... . . .

နိုင်ငံခြား . . . အဲလေ . . . နိုင်ငံခြား စစ်ကားတွေထဲက ပုံစံမျိုးနဲ့ . . . ရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေးအချို့ထဲမှ ငှားထားသော မှန်ပြောင်းအစုတ်လေးအား . . . သူထက်ငါ လူယက်ခါဖြင့် လမ်းမပေါ် လျှောက်လာသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို အငမ်းမရကြည့်နေကြသည်။

“မိုးကျော် . . . ငါ့မှာလည်း မျက်လုံးရှိတယ်လေ . . . ”
“သိပါတယ်ကွာ . . . ခဏလေးပါ . . . ဟာ . . . ရှယ် . . . အဲလေ . . . မရှယ်ဘူး . . . ရော့ . . . ရော့ . . . ”

မိုးကျော် . . . ထိုးပေးတဲ့မှန်ပြောင်း အစုတ်လေးလှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ မရှယ်ဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စ . . . အဖြေထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အသားအရေက မှန်လာဥအဖြူလေးအတိုင်းပဲ . . . မျက်နှာလေးကလည်း အေးမြတ်သူလို ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်နဲ့ . . . ”

“ဟား . . . ဘော်ဒီကတော့ ရှယ်တက့ရှယ်ထဲမှာ အထူးပါဝါရှယ်ပဲဟေ့ . . . ဆေးကလည်း ရှယ်ပဲ . . . ပုံစံကြည့်ရတာ . . . ပတ်တီး လုံးဝမရှိသလောက်ပဲ . . . ”

ယာယီနံပါတ်

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . . ကားကို ပြောတာလား . . . လူကို ပြောတာလား . . . ”

“ကားနဲ့တင်စားတာပါကွာ . . . မင်းပြောတော့ မရှယ်ဘူးဆို . . . ရော့ . . . ကြည့် . . . ”

မှန်ပြောင်း ပြန်ပေးလိုက်တယ် . . . ကျော်ဆန်းဝင်း . . . ယူကြည့်ချိန်မှာ လူကချိန်းသွားပြန်ရော . . . ကောင်မလေးဘေးက သူ့အဒေါ်လား . . . အမေလားတော့ မသိဘူး . . . ခပ်ဝဝ ရုပ်ဆိုးဆိုးပုံစံကြီး . . . ကျော်ဆန်းဝင်း ကံမကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ် . . . မိုးကျော်ကို ပြန်ပေးမယ်လုပ်ပြီးမှ စိတ်ထဲက မကျေနပ်သေးသဖြင့် တစ်ခါထပ်ကြည့်ရာ . . .

“ဟား . . . ဟာ . . . အ . . . အ . . . စစ်ကြီး . . . ခုမှ ရှယ် . . . ရှယ် အစစ်ကို တွေ့ပြီကွ . . . တွေ့ပြီ . . . ”

“မိုးကျော် မင်းပြောတာမှန်တယ် . . . ဟာ . . . သောက်ခွေးကလည်း မြင်ကွင်းထဲ လာဝင်ရှုပ်နေပြန်ပါပြီ . . . ဟော့ . . . ဟော့ . . . အိမ်ထဲ . . . ဝင် . . . မိုးကျော် . . . အိမ်ကို မှတ်ထားစမ်း”

“အေး . . . အေး . . . ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . မှန်ပြောင်းက မင်းလက်ထဲမှာလေ . . . ငါမှ မမြင်ရတာ . . . ဘယ်လိုလုပ်မှတ်လို့ရမှာလဲ . . . ”

“မိုးကျော်ရေ . . . ငါတို့တိုက်ရဲ့သာဘက်ခြမ်း၊ အိမ်လေးငါးလုံးမြောက်ခြံ . . . အိမ်နံပါတ်က လေးသုံး . . . အဲနောက်က တစ်လုံးက . . . ကောင်မလေးဘေးမှာပါတဲ့ အဘွားကြီး တင်ပါးဆုံနဲ့ ကွယ်နေလို့ မမြင်ရဘူး . . . ယာယီနံပါတ်မှတ်ထား . . . လေးသုံး . . . ဟုတ်ပြီနော် . . . ”

မှန်ပြောင်းစုတ်လေးကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ကျော်ဆန်းဝင်း

ကျော်ဇွန်

အတ္ထုပ္ပတ္တိမိသွားတယ် . . . ထိခိုက်ခါနီးဆွဲကြော်ငြာထဲကလို တစ်
ခုခုတော့ အကြံအစည်ရှိပုံရတယ်ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း . . . ဆရာ
ကြီးကျော်ဆန်းဝင်း ဉာဏ်ဖြူဉာဏ်ဝါထုတ်သုံးတော့မယ် . . .

ခုလည်း သူ့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကောင်းမှုကြောင့် . . . ဒေါ်
ကျော့ခင်လက်က လွတ်ပြီး တိုက်ခံအိမ်လေးတစ်လုံးမှာ လီခဲ
နေခွင့်ရပြီလေ . . . ဒီတော့ သူက လောလောဆယ်လက်ဦးဆရာ
ဝဲ . . . ခါတိုင်းကတော့ နံနက်ခြောက်နာရီကနေပြီး နေ့ခင်း(၁၂)
နာရီအထိ မိုးကျော်က ဆရာ . . . (၁၂)နာရီနောက်ပိုင်း (၆)နာရီ
အထိက ကျော်ဆန်းဝင်းဆရာ . . . အလှည့်ကျ . . . ဆရာလုပ်ကြေး
. . . ခုပုံစံကတော့ လပိုင်းအလိုက် ကျော်ဆန်းဝင်း ဆရာဖြစ်မယ့်
ပုံစံ

“မိုးကျော် . . . ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် . . . အဲဒါ ဘာလဲ
ဆိုတော့ကာ . . . အင်း . . . ခုနက သားအမိလား . . . တူအရိုးလား
တော့ မသိဘူး . . . နှစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုတာကတော့
ကျိန်းသေနေပြီ . . . အဲ . . . တစ်ခုပဲရှိတယ် . . . အိမ်ပိုင်လား . . .
အလုပ်အကိုင် ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို စုံစမ်းရမယ် . . . စုံစမ်းလို့
ခိုင်ပြီဆိုရင်တော့”

မိုးကျော်က လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး

“သား . . . ရွှေအိုးထမ်းတဲ့ကိန်းပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . .
အာစရီ”

“နေစရာအပိုင်ရမယ် . . . စားစရာ အပိုင်ရမယ် . . . အရာ
ရာ အပိုင်တွေပဲဖြစ်ရမယ် . . . ယာယီနံပါတ်ဘဝက ပြုတ်ပြီပေါ့ . . .
. . . အဲဒါမျိုး ဆိုလိုချင်တာ မှတ်လား”

ကျော်ဆန်းဝင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းမတ်တတ်ရပ်ကာ ပြတင်း

ယာယီနံပါတ်

ပေါက်ဘက် မျက်နှာမူ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ . . .

“မှန်တယ် . . . တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် အားကိုး
လောက်တဲ့ တပည့် . . . မင်း တော်တော်ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်
လာပြီ . . . အဲဒီတော့ နယ်ဖြန့်ကစပြီး ယာယီနံပါတ်အစား နံပါတ်
အစစ်ကိုရဖို့ . . . မင်းရော . . . ငါ့ရော အသုံးချရမယ့် နံပါတ်တစ်
. . . အစီအစဉ်ကတော့

“ဟဲလို . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဗျာ . . . အစိမ်းလား . . . ကျွန်တော် အစိမ်းကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ . . . ဪ . . . ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပတ္တမြားကိစ္စ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဈေးဖြတ်ပြီး သားလေ . . . ”

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး . . . စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက် . . . ရှုပ်အင်္ကျီကြည်ပြာရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး ဟန်းဖုန်းအတုကို တိုင်ပြီး လျှောက်ပြော . . . ပြောလာတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းကိုတော့ ဖြင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာပတ်ဝန်းကျင်က အနည်းငယ်ဂရုပြုမိကြ တယ်ပေါ့ . . . ဘေးက စတီးချိုင့်ငါးဆင့်ချိုင့်ကို ဆွဲထားပြီး . . . စတိုင်လ်အပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော မိုးကျော် . . . တောင်းမှာ အကွပ် . . . လူမှာအဝတ်တဲ့ . . . ဝတ်စားထားမှုတွေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပြောင်းလွှဲစေမှုများလားမသိ။

ခြံထဲမှ ထွက်လာပြီး ခြံတံခါးပိတ်နေသော အေးမြတ်သူနဲ့ သူ့ရဲ့အဒေါ်အဖျိုကြီးဒေါ်မမတင်က အသံလာရာလမ်းကို တစ်

မာမာနုပါတ်

ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားကြသည်။ ကျော်ဆန်းဝင်းရော . . . မိုးကျော်ပါ . . . အင်မတန်မှ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးလေးတွေနဲ့ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ဒီက . . . မသက် . . . အဲ . . . အေးမြတ်သူနဲ့ ဒေါ်မမတင် . . . ဟုတ်ပါတယ်နော် . . . ”

“ရှင် . . . ဟို . . . ဟို . . . ကျွန်မတို့ နာမည်တွေ . . . ဘယ်လိုက ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင် . . . ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် . . . လူရှိရင် နာမည်ရှိရမယ် . . . နာမည်ရှိရင် မှတ်ပုံတင်ရှိရမယ် . . . မှတ်ပုံတင်ရှိရင် သန်းခေါင်စာရင်းရှိရမယ်လေ . . . မှတ်ဘူးလား . . . ”

“ဪ . . . အစ်ကိုတို့က လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက ထင်တယ် . . . ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲရင် . . . ”

စကားလမ်းကြောင်းမှားပြီး အသက်ရှူမှားကာ အပြေးလမ်းကြောင်းတွေပါရော မှားသွားမည်စိုးသဖြင့် ကျော်ဆန်းဝင်းက ကမန်းကတန်း စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဈေးစကားနောက်မှဖြတ်ကြတာပေါ့ . . . ဒီလိုပါ အမေ . . . ”

အမေဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဒေါ်မမတင် တုန်ခန် ဖြစ်သွားပြီး ဟာဟာသလဲဖြင့်

“မောင်ရင် . . . အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းခေါ်လိုက်ပါ . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . မာမိ . . . ”

“နိုးပါ . . . အဲဒီ အမေ . . . မာမိ . . . မားသားဆိုတဲ့ ငါ့ဟာရတွေနဲ့ ဝေးနိုင်သလောက် ဝေးဝေးခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲပါလို့ ပြောတာပါ . . . ”

မေတ္တာ

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါ ခင်ဗျ... ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက အန်တီကို ငြုန်းစားကြီး မြင်လိုက်တော့... မိုးကုတ် တ သူ့အမေကို သတိရလိုက်လို့ မှားပြီးခေါ်လိုက်တာကို... အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါတယ်နော်...”

‘မိုးကုတ်’ ဟူသော စကားလုံးဟာ ဒေါ်မမတင်ရဲ့ Heart တို့ ဒါရိုက်မှဒါရိုက်... တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှည့်ပတ်သွားလာနေသော သွေးကြောမကြီး၊ သွေးကြောမသေး၊ သွေးမျှင်မျှင်လေးတွေ မူလပထမထက် ပိုမိုပြီး မြန်ကုန်တော့သည်။ အမူအယာပျက်သွားသော ဒေါ်မမတင်ကို တူမဖြစ်သူ အေးမြတ်သူက မုသိမသာမျက်စိပ်မျက်ကဲ ပြသော်လည်း မရ။

“ဪ... ဟုတ်လား... ကိုယ့်အမေအရွယ်ပဲ ခေါ်ပေါ့... ခေါ်ပါ... ခေါ်ပါ... အိမ်ကိုလည်း ဝင်ပါ၊ ထွက်ပါ၊ မ၊ပါ... မသိလို့ မိုးချုပ်... မသိလို့ မိုးလင်း...”

“ဒေါ်လေး...”
“ဟေ...”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဒုက္ခပါပဲနော်”
“ငါ ဘာတွေပြောမိလို့လဲ... အေးမြတ်ရဲ့...”

“နတ်နဲ့လူ စကားလုံးတွေမှားနေလို့... ဒီမယ့်ရှင်... ရှင်တို့လာတဲ့ကိစ္စပြောပါ... ကျွန်မတို့ မြို့ထဲတို့ သွားစရာရှိလို့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်တို့က ဟောဟိုက မြင်နေရတဲ့ တိုက်ပြာပြာလေးကို ဝယ်လိုက်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး... ပြီးတော့... ဒီတိုပြောင်းလာတာလည်း မကြာသေးပါဘူး... ရော့တီတိုင်း၊ မိုးကုတ်ကနေ...”

လွဲပြီ... မိုးကျော် စလွဲပြီ... ကျော်ဆန်းဝင်း စကားဖြတ်

ယုဒနတ်ပါဝင်

ပြောလိုက်သည်။

“မိဘတွေရဲ့ ဇာတိကတော့ ရော့တီတိုင်းကပေါ့... ဖေဖေနဲ့အကြောင်းပါပြီး မိုးကုတ်ကိုရောက်သွားပြီး ဟိုမှာ အခြေချနေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မိဘလုပ်စာထိုင်မစားချင်ဘူးလေ... အဲဒါနဲ့ ဒီကိုနှစ်ယောက်သားဆင်းလာပြီး... ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ လေ့လာဆဲပါ... လောလောဆယ်တော့... ဆိုက်ကား... အဲ... ဆိုက်ကားဆရာက ပြောတယ်... Beer ဆိုင်ဖွင့်ပါလားတဲ့... ဟုတ်တယ်နော်...”

မိုးကျော်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ မိုးကျော်က တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်အလုပ်... အေးမြတ်သူက...

“ကဲ... ဒေါ်လေး သွားကြရအောင်...”

“ဟာ... ဒဏ... ဒဏ... ခုမှလာတဲ့ကိစ္စ သတိရတယ်... ဒီလိုပါ အန်တီမေမေ... ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မနက်က ဘုရားကိုးဆူကပ်တာ... အဲဒါ...”

“ရှင်တို့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... ဘုရားကိုးဆူက မနက်ပိုင်းလို့ တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူးရှင်... လိမ်တာလည်း လိမ်ပေါ့... ပီပီရီရီမရှိဘဲ...”

ကျော်ဆန်းဝင်းက ပျာပျာသလဲနဲ့... ဒေါ်မမတင်ရဲ့ လက်ထဲသို့ ချိုင့်ကြီးအတင်းထိုးပေးပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲရှိတော့... ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တာနဲ့ အိမ်တက်သဘောမျိုးပဲလုပ်ပြီး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲအော်ခါမှာတာလေးကို မိက်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လာပို့တာပါ ခင်ဗျာ... ယူထားလိုက်ပါ... နောက်မှပဲ ချိုင့်လာယူပါတော့မယ်... လာ... ဟေ့ကောင်... လာပည့်ကြီး”

ကျေးဇူး

.. သွားမယ်နော် ...”

စကားကိုဖြတ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်ထွက်မှ .. နို့မို့ဆို အခြေအနေက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဘူးပေါ်သလိုမျိုး ပေါ်လာတော့မှာ .. ဒါတောင် တလွဲ မိုးကျော်က ...

“အန်တီမေမေ .. ဆေးလိပ်သောက်တတ်ရင် ...”

“အဟဲ .. ရပါတယ်ကွဲ့ .. မသောက်တတ်ပါဘူး ..”

မိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားတော့မှ ဒေါ်မမတင် .. သူတို့မအေးမြတ်သူကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အဓိပ္ပါယ်များစွာပါသော မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြောလိုက်တာက ...

“ကဲ .. အေးမြတ်ရေ .. ကြားတယ်နော် .. ဒီပွဲက ညည်းကမှ ဖြစ်တော့မယ် ...”

“အို .. ဒေါ်လေးကလည်း ဘာဆိုလို့လဲ ..”

“ဟဲ့ .. ဟိုက မိုးကုတ်သူဌေးသားပေါက်စလေးတွေလေ”

“ဟာ .. ဒေါ်လေးကလည်း ... ဒေါ်လေးပဲ ပြောထားတယ်ဆို .. ဝိုလ်ချုပ်ဈေးက ဇင်မျိုးနဲ့ ...”

“ဟဲ့ .. အဲဒါက ယာယီနံပါတ်ပါအေ .. ခဏခေါင်းထဲက ဘေးဖယ်ထားလိုက် ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အေးမြတ်သူ မရှိတော့ဘူး .. ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ အိမ်ပေါ်ပြန် တက်သွားလေရဲ့ ..

“ဟင့် .. မစားရတာ ကြာပြီ .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတဲ့ .. ဟီ ဟီ ...”

“ကုန်ပါပြီတော် .. ကုန်ပါပြီ .. အဟီး ဟီး .. အဟီး”

“ဘာတွေကုန်လို့ .. ဘာတွေဖြစ်ပြီး ငိုနေရတာလဲ ဒေါ်ကျော့ရဲ့ ...”

အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ဦးအုန်းလှကမေးတော့ ဒေါ်ကျော့ခင်တော်တော်နဲ့ ပြောမထွက်ဘူးဖြစ်နေတယ် .. တအင့်အင့်နဲ့ငိုနေပြီး ရှေ့ကချထားသော ဝလာစာအုပ်လေး ဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် .. ကျုပ် .. အပေါင်ခံထားတဲ့ ထမင်းချိုင့်၊ စတီးချိုင့်မရှိတော့ဘူးတော့ .. လာပြန်ရွေးရင် ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိတော့ဘူး .. ထဘီတွေ၊ ပုဆိုးတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ .. ဟိုနှစ်ကောင် ယူသွားလား .. ဒါမှမဟုတ် ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ သူများတွေများ ပေးပစ်လား မသိပါဘူးတော် .. မသိပါဘူးတော့ .. ဟော့ .. ဟော့ .. ဟီး .. ဟီး ..”

“ဪ .. ဒေါ်ကျော့ရယ် ... ပစ္စည်းသင်္ဘောရ .. လူသင်္ဘောရပဲ ဥစ္စာ ... လူတောင် တစ်နေ့ ဒါတွေအားလုံးဘားခဲရ

ကျေးဇူး

သေးတာပဲ . . ဒီစတီးချိုင့်လောက်လေးနဲ့တော့ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းခံ ငိုမနေပါနဲ့တော့ဗျာ . . . ”

“မမကျော့ရေ . . လူစုံပြီလား . . ”

“မခင်လှိုင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် . . လာ လာ . . အိမ်ပေါ်တက်နှင့် . . . ”

မျက်ရည်ကို ထသီနဲ့သုတ်ပြီး ရှေ့မှာချထားတဲ့ ပုဆိုးတွေ၊ အင်္ကျီတွေ၊ ထမင်းဘူးတွေကို သိမ်းရင်းနဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ရပ်ကွက်ကရော ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ မုဆိုးမအဘွားကြီးဆိုတော့ ဘာမှမပြောကြတော့ပါဘူး . . မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရတယ် . . . ။

“မမကျော့ကလည်း အကောက်တော့ယူပြီး အထုပ်တော့ အသစ်မဝယ်ထားဘူး . . . ”

“အေးပါအေး . . နောက်နေ့ အသစ်ကျပ်ချွတ်ဖြစ်နေစေရမယ် . . ကဲ . . ကဲ . . ခုတော့ ရှိတဲ့လူနဲ့ပဲ ဝိုင်းလေးစထားရအောင် . . . ”

ဦးအုန်းလှကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ကြည့်ပြီး ထွက်သွားလေရဲ့ . . . နောင်ဘဝ နောင်သံသရာ . . ဝဲဂယက်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်ကျော့ခင်ကတော့ ဘယ်လိုကူးခတ်မယ်မသိဘူး . .

မသေခင်လေးတော့ ကောင်းမှုကုသိုလ်လေး နောင်ဘဝ အထိပါအောင် ပါဆယ်တော့ မရမက ထုပ်ယူသွားရမှာပဲလို့ ဦးအုန်းလှဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး လမ်းထိပ်ဓမ္မာရုံဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက်ပါတော့အယ်။

ပုဆိုးရေလဲပိုင်းကို ကြိုးတန်းမှာ ခါလှမ်းလိုက်ပြီး ဆန်ဆေးဖို့ လုပ်နေတဲ့ မိုးကျော်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ကဲ . . စိန်မိုးကျော် . . ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေကို စာရွက်နဲ့ရေးပြီး တိုင်မှာကပ်ပေးထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အာစရိရဲ့ . . ဈေးပတ်ဝန်းကျင်အနီးတစ်ဝိုက်ဆိုက်ကားမနင်းရ . . ဒေါ်မမတင်တို့ မြို့ထဲအသွားအပြန် လမ်းကြောင်းကိုလည်း ရေးထားတာတွေ့ပါတယ် . . နောက်ဆုံး သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အော်ဒါငှားရင်တောင် မလိုက်ပါဘူး . . ရှောင်ရတိမ်းရနဲ့ လူလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝရမ်းပြေးဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေရပြီ . . . အာစရိရေ . . . ”

ကျော်ဆန်းဝင်းက အားရပေးရကြီး ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟား . . ဟား . . ဖြစ်မှပဲ . . ရှေ့လျှောက် . . ဘာတွေ ဖြစ်ဦးမယ် . . မသိဘူး . . ဟိုနေ့ကလည်း ကံကောင်းလို့ အဘွားကြီး ဆေးလိပ်သွားတိုက်နေသေးတယ် . . တော်သေးတာပေါ့ . .

ကျော်လှ

တို့က မသောက်တတ်လို့ . . . သောက်တတ်လို့ ယူသောက်လိုက်ရင် သေပြီဆရာပဲ . . . ဘယ်နှယ့်ကွာ မာဘိုလိုဘူးထဲ . . . ဇီးကပ်စ်တွေထည့်ထားတာ . . . တွေ့များတွေ့သွားလို့ကတော့ . . . ဟင်းဟင်း . . . ”

“အံ့မယ် . . . ငါ့သာ မင်းကပြောတာ . . . မင်း ဟန်းဆက်အစုတ်ကြီးကို အစစ်ထင်ပြီး ကျွန်မတို့ကို တစ်ကောင်လဲလောက်ပေးဆက်ပါဆိုရင် . . . အာဟတ် . . . မိုးရေထဲမှာ သီချင်းဖြစ်ပြီ”

“နေပါဦး . . . မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ . . . အဘွားကြီးက ဘက်တိုးနဲ့စားနေတာ . . . ကောင်မလေးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဆိုတာလေ . . . ”

ကျော်ဆန်းဝင်းက အထဲဝင်နေတဲ့အင်္ကျီကော်လံစကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါတော့ ကျိန်းသေ ငါမသိဘူး . . . သူများပြောသံကြားတာပဲ . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် . . . ဒီကိစ္စနှစ်ဦးသဘောတူလုပ်တာ . . . မင်းနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေ . . . ငါနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေ . . . မနာလိုမရှိကြေးဆိုတာ မမေ့နဲ့နော် . . . ”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ . . . ခုနက စကားသာမှန်လို့ကတော့ . . . အဟဲ့ . . . အိမ်ပိုင်၊ ယာပိုင် ရေကန်အသင့်ကြာအတင့်ပဲ . . . ”

“ကဲ . . . သွားမယ် . . . ဧရာဝတီတိုင်းက မိုးကုတ်သားရေ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . အညာက မိုးကုတ်သားရဲ့ ”

“ဟား ဟား . . . ”

“ဟေ့ကောင်လေး . . . ငါတို့ပြောတာ မှတ်မိလား . . . ”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျ . . . ခင်ဗျားတို့တလည်း . . . စာမေးပွဲပြေတာကျနေတာပဲ . . . ခဏ ခဏ ပြန်ပြန်မေးနေတယ် . . . ခု

လာမန်ပါတ်

လောလောဆယ် . . . ကျုပ်ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံသာပေး . . . ”

“ဟာ . . . ခုချက်ချင်းမရဘူးလေ . . . မင်းပြန်လာတော့မှ ရမှာပေါ့ကွာ . . . ဟေ့ကောင် . . . ငါတို့ကို ဘတ်သွားမယ်တော့ မကြံနဲ့နော် . . . မှုခင်းဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးမှာ ပါသွားမယ် . . . ”

ချာတိတ်က လက်ထဲရှိစာအိတ်အရှည်ကြီးကိုကြည့်ကာ ဒေါသဖြစ်သော မျက်နှာနဲ့ . . .

“မယုံလည်း ကျုပ်ကို မခိုင်းနဲ့ပေါ့ဗျာ . . . ဘယ်နှယ် . . . ခိုင်းလည်းခိုင်းသေးတယ် . . . လူကိုလည်း မယုံသလို . . . မသင်္ကာသလိုနဲ့ . . . ရော့ . . . ပြန်ယူ . . . ခင်ဗျားတို့ ဥစ္စာ . . . ”

ကျော်ဆန်းဝင်းက မိုးကျော်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မိုက်ပြလိုက်ပြီး . . . ချာတိတ်ပခုံးကို ဖက်ကာ . . .

“အေးပါကွာ . . . ငါကပဲ တောင်းပန်ပါတယ် . . . ဒီကောင်ကစကားပြော မတတ်ဘူးကွ . . . ဒါကြောင့်မို့ . . . ငါ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရတာ . . . ခုဟာတလည်း . . . ငါ့ညီမလေး ကျောင်းစရိတ်အရေးတကြီးလိုနေတယ် ဆိုလို့ပါ . . . ငါတို့သွားရင် ပြဿနာတက်မှာ ကြောက်လို့ . . . မင်းတို့ ခုလို အကူအညီတောင်းရတာပါ . . . ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းသွားတော့ . . . ပြီးတာနဲ့ ဒီကိစ္စပဲ တန်းပြန်လာခဲ့ . . . ဟုတ်ပြီလား . . . ”

သည်တော့မှ ချာတိတ်က ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံနဲ့ မိုးကျော်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ချာတိတ် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက် . . . ကျော်ဆန်းဝင်းက မိုးကျော်ကို မျက်ရိပ်မျက်ကဲပြလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နီးစပ်ရာသစ်ပင်ပေါ်သို့ မိုးကျော်တက်ကာ မှန်ပြောင်းအစုတ်လေးနဲ့

“သွားနေပြီ . . . သွားနေပြီ . . . ရောက်ခါနီးနေပြီ . . . ဟော

ကျော့ပြေ

.. အဘွားကြီး .. ထွက်လာပြီး စာအိတ်ကို လက်ခံယူနေပြီ ..
တာ .. အေးမြတ်သူက ပြန်ပေးခိုင်းနေတယ်ဟာ ... ”

အောက်ကိုမကြည့်ဘဲ .. ငိုးကျော်က စွတ်ပြောနေသည်။
ကျော်ဆန်းဝင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆိုက်တား
သမားချင်း သိနေတဲ့ အောင်ဇော်မင်း မူးပြီးလျှောက်လာသည်ကို
အထေးမှ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတန်းသစ်ပင်နောက်ဘက်
ပြေးတွယ်လိုက်ရသည်။ အောင်ဇော်မင်းကတော့ ဟိုထိုးထိုး ဒီ
ထိုးထိုးနဲ့သစ်ပင်အောက် ရောက်လာကာ

ပုဆိုးလှန်ပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ .. ဆိုင်မှာစုဆောင်း
ထားသမျှသော အသူရာရေပူတွေကို သစ်ပင်အားလက်တစ်ဖက်
အားယူထောက်ထားပြီး စိတ်ကြိုက်လွတ်နေစဉ်မှာပင် .. .

“ထွက်လာပြီ .. ထွက်လာပြီ .. အသင့်ပြင်ထား ..
တိုက် .. တစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရောက်နေပြီ”

အောင်ဇော်မင်းက မျက်စိတစ်ဖက်တည်း ဖွင့်ကာ ..
ယိမ်းတိမ်းယိုင်တိုင်နဲ့

“ငါ့ဟာငါ .. ထွက်တာ .. ဘာဖစ်လဲ .. ကိုက် .. တစ်
ရာ .. မကဘူး .. ကိုက်တစ်ထောင် .. တစ် .. သောင်းတောင်
လွတ်လို့ရတယ် .. သဘောပေါက် .. ချိုင့်ကားတောင် ပြောင်း
ပြန်နင်းနိုင်တယ်”

သစ်ပင်ကို ထောက်ထားသော လက်အနည်းငယ်ရွေ့
သွားသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်ကာ သစ်ပင်အတွယ်မှာ ပုန်းနေတဲ့
ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ရင်ဘတ်ကြီး ပူခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။

“နီးလာပြီ .. နီးလာပြီ .. ရောက်ရန် တစ်မိနစ်သာ လို

ယာယီနိပါတ်

တော့သည် .. ”

“တစ်မိနစ်မကလို့ .. တစ်နာရီပဲ ကြာကြာပေါ့
အောင့်ထားရင် ကျောက်ကပ်ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား
ဟင် .. ဟေ့ကောင်တွေ .. ဝဲကြမ်းသုပ်ဖိုး ပိုတဲ့ငွေလည်း ပြန်
မပေးဘူး .. တွေ့မယ် .. အိမ်ကဟာမှ တွေ့မယ် .. ”

ဟိုယိုင်ယိုင် .. ဒီယိုင်ယိုင်နဲ့အထွက် ချာတိတ်ကလေး
ရောက်လာတော့သည်။ ကျော်ဆန်းဝင်း အင်္ကျီချွတ်ပြီး ညှစ်နိုင်
သမျှ ညှစ်ချကာ

“ချာတိတ် .. ဘယ်နှယ် အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ဗျာ .. အဘွားကြီးကတောင် မေးလိုက်
သေးတယ် .. သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မရှိဘူးလားတဲ့ .. ကျုပ်က
ပြောလိုက်တယ် .. သော့ခတ်ထားတယ်လို့”

“အိုကေ .. ဒါဆို အဆင်ပြေပြီ .. ရော့ .. မင်းရဲ့ လုပ်
ဆောင်ခ .. ”

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ .. ဟောဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြားက
ရည်းစားစာတွေတောင် ကျုပ်က မုန့်ဖိုးယူပြီးလိုက်ပေးပေးတာဗျ
.. ကဲ .. သွားပြီ”

ကျော်ဆန်းဝင်းကလည်း စစ်နိုင်သောစစ်သူကြီးပမာ ချာ
တိတ်ပခုံးလေးဖက်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ မိုးကျော်ကတော့
ကျန်သော မလိုအပ်သောမြင်ကွင်းတွေကို မှန်ပြောင်းအစုတ်တစ်
လက်နဲ့ကြည့်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။

“ဂျလစ် . . ကျလစ် . . .”

သောက်ရေအိုးထဲမှာ ရေမရှိသဖြင့် မြည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရေသန့်ဗူးကြီးကို လှုပ်ခါကြည့်တော့လည်း ဘာသံမှမကြား

ချ

“ဖုန်း . . အမရေး . . ဟ . . ဘာလဲဟ . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်း ပက်လက်လှန်နေရာမှ ထခုန်ပြီး . . ပြုတူးပြုတ်ဖြစ်သွားသည်။ တိုးလုံးလဲနေသော ရေသန့်ဗူးကြီးကို မိုးကျော်တစ်ယောက် တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သောက်ရေမရှိတော့ဘူးဆိုသည့် သဘော။

“တောက် . . မုန်တိုင်းမိတဲ့လူတွေ ရေဘေးသင့်တဲ့လူတွေတောင် ငါတို့လောက် ဒုက္ခရောက်မယ် မထင်ဘူး . . လှော်ရင်းနစ်နေရပြီ . . ဝိုက်ဆာလို့ ရေသောက်မယ်ဆိုတော့လည်း ရေတောင် သောက်စရာမရှိဘူး . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်းက မှောက်လျက်ပြန်လွဲကာ . . လမ်းမသို့မေးထောက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . မပြုံးမရယ်သော မျက်နှာပေး

နဲ့

ယာယီနီပါတ်

“ဘယ်သူ မပြု တဲ့ . . နှစ်ဦးသဘောတူလုပ်တဲ့ ကိစ္စနော် . . မိုးကျော် . . တစ်ခြမ်းပဲစုကားတွေ မပြောနဲ့ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ငါပြောတာကလည်း . . မပေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး . . ပေးပါ . . မနက်ပိုင်းပေး . . ညနေသွားတောင်းပေါ့ . . ခုတော့ တစ်ပတ်လောက်ရှိမှ သွားတောင်းတော့ ဟိုက ခဏသုံးထားလို့ပါကွယ် . . မင်းတို့က သူငွေတွေပဲဆိုပြီး ပြောလွှတ်တော့ . . ဘာနဲ့ သွားစားရမလဲ ကဲ . . ပြော”

“ဆိုက်ကားနင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့စားပေါ့ကွ . . .”

“ဟ . . ဆိုက်ကားနင်းလို့ရတဲ့ငွေက . . အတိုးသွားသတ်ရသေးတယ်လေ . . အံ့နာခပါ ထပ်နုတ်တော့ . . စာကလေးအမွေးနုတ်ဖြစ်နေပြီကွ”

“မင်းဟာလေ . . အရမ်း အီးပေါက်တာပဲ . . အနာခံမှ အသာစံရမယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ ဘယ်အမှိုက်ပုံထဲ သွားလွှင့်ပစ်ရမလဲ”

“အဲဒါက စကားကွ . . ခုဟာက လက်တွေ့ . . ကဲ . . ပြော . . ဦးပေါ်ဦးက ငါတို့ဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ငွေခုနစ်သောင်း လာပြန်တောင်းရင် ဘယ်ကငွေနဲ့ ပြန်ဆပ်မှာလဲ”

တရားရုံးမှာ အပြန်အလှန်ပြောတဲ့ ရှေ့နေတွေပမာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုး ပြောနေရာက . . . မိုးကျော်အရှက်ကြီးရဲ့ စကားအဆုံး . . ကျော်ဆန်းဝင်းတစ်ယောက် အစာငမ်းစားနေသော ကြောင်အိုကြီးကို ရေနွေးပူနဲ့ အပက်ခံရလိုက်ရဘိသကဲ့သို့

ပူကလည်းပူ . . ဆာကလည်း ဆာ၊ နာကလည်း နာနဲ့ ဟိုခုန်ဒီပေါက်လုပ်ရင်း ခေါင်မိုးပေါ်က ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ

ကျေးဇူး

.. ပြေပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်အကျ .. ခွေးကလိုက်ဆွဲ ဆိုသလို ..
ဘာဆိုဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ..

မိုးကုတ်က မိဘတွေလူကြုံနဲ့သုံးဖို့ဖို့ ပေးခိုင်းတာ လူ
မတွေ့သဖြင့် ဒေါ်မမတင်တို့အိမ်ကို ခဏပေးခဲ့သည့်သဘောမျိုး
နဲ့ နှုတ်တိတ်တစ်ယောက်အား ခွင့်ဆင်၍ ပေးခိုင်းလိုက်ရာ ဟိုက
ခဏယူသုံးထားသောကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။

“ဟေ့ကောင် .. မိုးကျော် .. ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်
.. အဲဒါဘာလဲ ဆိုတော့ .. ငါတို့လုပ်ရပ်တွေ ရေရှည်မှာ မလွယ်
တော့ဘူး .. တစ်နေ့မဟုတ် .. တစ်နေ့ပေါ်မှာ ကျိန်းသေပဲ ..”

မိုးကျော်က ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး နဖူးကချွေး
တွေ သပ်ချလိုက်တာ ..

“ဒီတော့ .. မင်း ဘာဆက်လုပ်ချင်လဲ .. ငါ့ကိုပြော
.. ရှေ့တိုးမှာလား .. နောက်ဆုတ်မှာလား ..”

“ငါတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်တော့မယ် .. မဟုတ်တာ၊
မမှန်တာလုပ်ရင် .. တစ်ချိန် ဘူးပေါ်သလိုပေါ်မှာကွ .. ဆတ်
လိမ်နေရင်လည်း ယောက်ျားမဆန်တော့ဘူး .. သူ့အချစ်၊ သူ့
မေတ္တာတရားကို အဲဒီနည်းနဲ့ မသုံးချင်တော့ဘူးကွာ ..”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ .. ငါတော့ ခုလော
လောဆယ် ခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတာ အတိုးကိစ္စနဲ့ ဦးပေါ်လေး
ကိစ္စပဲ .. ကဲ .. မရှိမဲ့ရှိမဲ့ အင်အားလေးနဲ့ ညနေစာအတွက်
ထွက်ရှာလိုက်ဦးမယ် .. အညာက မိုးကုတ်သူဌေးသားရေ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ရောဝတီ မိုးကုတ်ဆိုက်ကားသမားရဲ့ ..”

မဟာဗန္ဓုလတ်တားကြီးပေါ် လေပြည်လေညှင်းလေးက
တဖြူဖြူတိုက်ခတ်လို့နေသည်။ ဘေးကဖြတ်သန်းမောင်းသွား
သော ကားတွေက တစ်စီးပြီးတစ်စီး .. တံတားအောက်ကို
အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာနဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်း ငုံ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ အချိန်က
မှောင်ရိပ်ဖုံးစပြုလာပြီ .. လမ်းဘေးမီးတိုင်တွေက လင်းလက်လို့
လာနေပြီ ..

“ကိုဆန်း ..”

အသံလေးက လွင်လွင် .. လူကြီးတွေ ပြောပြောနေတဲ့
ဆည်းလည်းသံမျိုးဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနေမှာ .. ဖြည်းဖြည်းစွာ လှည့်
လိုက်သည်။ အားတော့မပါ .. ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။ ကြည့်စရာ
မလိုပါ .. အေးမြတ်သူမှလွဲ၍ တခြားဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်။

“ကိုဆန်း .. မြတ်သူကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို .. ဘာ
ပြောမှာလဲ .. ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပါ .. ဒေါ်လေးစိတ်ပူ
နေလိမ့်မယ် ..”

ကျော်လွင်

မကြည့်ရဲတော့တာ အမှန်ပါ . . ဒါပေမယ့် မရဲလို့မရ
 တော့ . . . ရဲမပြတ်သားမှဖြစ်တော့မယ် . . ကျော်ဆန်းဝင်း . .
 အေးမြတ်သူကို ကျော်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ . . မဝံ့မရဲလေသံနဲ့
 “ကျွန်တော့်ဆိုက်ကားသမားပါ . . မအေးမြတ်သူ . .”
 တစ်ချက်သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှအံ့ဩတုန်လှုပ်
 သော အမူအရာမပြု

“ပြီးတော့ . . . မိုးကုတ်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး . .
 မအေးမြတ်သူရဲ့ . . ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတရားကို လိမ့်ညာပြီး . . .
 အသံတွေတိမ်ဝင်သွားပြီး စကားလုံးတွေ ဆက်မထွက်
 လာတော့

“ရပါတယ် . . ကိုကျော်ဆန်းဝင်း . . ရှင်တို့ပိုက်ဆံပေး
 ခိုင်းတဲ့ ချာတိတ်လေးကိုလည်း တွေ့ပြီးသွားပြီ . . ဒီမယ် ရှင်တို့
 အတိုးနဲ့ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ . . ခဏသုံးထားတယ်ဆိုတာ
 ရှင်တို့လိုပဲ တန်ပြန်လိမ့်ကြည့်တာပါ . .”

“ဟင် . . .”

“အကုန်လုံး သိတယ် . . ဆိုက်ကားနင်းတာလည်း သိ
 တယ် . . ဒီတိုက်ဟာ သူများတိုက် . . အစောင့်သဘောမျိုးနဲ့
 ခဏနေခိုင်းတာကအစ . . အားလုံးသိပါတယ် . .”

ကျော်ဆန်းဝင်း ပါးစပ်ထဲ . . . အာစေးတွေ ကတ္တရာစေး
 တွေ ထည့်ပြီး . . ဘိလပ်မြေနဲ့ပိတ်ထားသလို . . ဘာမှပြန်မပြော
 နိုင်တော့ပါ

“ဒါပေမယ့် ရှင်ရဲ့သတ္တိ . . ရှင်ရဲ့မေတ္တာတရားကို ကျွန်မ
 လေးစားတယ် . . မရနိုင်ဘူး . . မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ လက်လျှော့
 တဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ရှင်တို့ တွန်းလှန်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့

မာမာနုပါတ်

အတွက် . . များစွာမှ ဂုဏ်ယူပါတယ် . . ကိုဆန်း . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်း ကိုယ့်နားမှဟုတ်ရဲ့လား . . နားကြားများ
 လွဲနေလား . . ဖြတ်ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ကားတွေကို ကျိန်ဆဲနေမိ
 တယ် . . ဟုတ်တယ် . . . သူတို့ကားတွေကြောင့် နားကြားလွဲ
 တာနေမှာပါ . . ဒီကိစ္စမျိုးကြီး ဘယ်မိန်းကလေးက ခွင့်လွှတ်နိုင်
 မှာလဲ . . .

“ကျွန်မပြောတာတွေ ကြားလား . . ကိုဆန်း . . ဝမ်းသာ
 ပြီး . . ဘာမှမကြားရဘူး ဖြစ်နေပြီလား . . တကယ်ပြောနေတာ”
 ဝမ်းသွားချင်သလိုလို . . ရှုရှုပေါက်ချင်သလိုလို . . .
 ဗိုက်ထဲရစ်ရစ်ပြီး နာချင်သလိုလိုနဲ့ လိုလိုတွေ များနေတယ် . .
 မျက်နှာရှေ့ ဖြူဖြူဆွတ်နေသော လက်သည်းနီနီမှာ ပန်းပွင့်လေး
 တွေ ဖော်ကျူးထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ရောက်လာတယ် . . .
 ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆွဲမယ်အလုပ် . . လက်ကလေးက ပြန်ရုပ်သိမ်း
 သွားလို့ . . မော့ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် . . မိုးကျော် . .”

“ဟုတ်တယ် . . မိုးကျော်လေ . . ကတိတည်ရမယ်လေ”

“ဘာ . . ဘာကတိလဲ . . .”

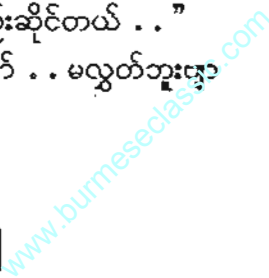
“နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းဆိုတာ ကျောင်းမှာသင်ဖူးမှာပေါ့ . .
 မဟုတ်ဘူးလား . . အေးမြတ်သူ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . အေးမြတ်ရဲ့ လက်ကိုလွှတ် . . .”

“ဘာကိုလွှတ်ရမှာလဲ . . ငါနဲ့လည်းဆိုင်တယ် . .”

“ဟေ့ကောင် . . လွှတ်ဆိုလွှတ်နော် . . မလွှတ်ဘူးဗျာ
 . . ဘာဖြစ်လဲ . . .”

“တောက် . . ကဲကွာ . . .”

အေးမြလူ

ရှိရှိသမျှသော အားတွေထည့်ပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကာ..

“အမရေ . . . တေပါပြီ . . .”

အေးမြတ်သူရဲ့လက်နဲ့လေး တစ်ဖက်ပြုတ်ထွက်လာ
ရာ . . . ဟာ . . . ခွေးမသား . . . သူကလည်း ပြန်ဆွဲ . . . ကိုယ်
တလည်း ပြန်ဆွဲနဲ့

“ငြိမ် . . . ငြိမ်း . . .”

“ဟား . . . အင့် . . .”

နှစ်ယောက်သား ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး လက်ထဲက စောင်
အစုတ်လေးတစ်ခြမ်းဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း

“ဟား . . . ဟား . . . ဘာလုပ်လုပ် . . . စိတ်တူကိုယ်တူကြီး
ပဲနော် . . .”

တွေ့မှာစိုး၍ ဟိုရှောင်နင်း . . ဒီရှောင်နင်းရင်းနဲ့ . . ဒဲ့
တည့်တည့်တိုးတော့တာပါပဲ . . အေးမြတ်သူက (၁) ဈေးကွေ့မှ
ကားလမ်းအကူး . . ဘာညာပြန်အကြည့် . . ဗမာအေးရပ်ကွက်
ထဲက ပါဆင်ဂျာပို့ပြီးပြန်နင်း အထွက် . . ကွက်တီ . . ကမန်း
ကတန်း ကျောက်တိုင်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်တော့

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .”

“ဝုန်း . . . ချလွင် . . . ဝမ်း . . . ဝလုံ”

ဖြတ်နင်းဝင်လာတဲ့ သတင်းစာပို့သမားရဲ့စက်ဘီးရှေ့ဘီး
ကို တိုက်မိပြီး သတင်းစာသမား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို တိုးဝင်
သွားတယ် . . လှည့်မကြည့်အားတော့ဘူး . . အသားကုန်လမ်း
ကြောင်း ပြောင်းပြန်နင်းထွက်လိုက်တယ် . . မတတ်နိုင်တော့ဘူး
. . ကမ္ဘာမီးလောင် . . သတင်းစာသမား စက်ဘီးတိုက်ချပဲ . .
ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်တယ်
. . လူတွေ စုရုံး စုရုံးနဲ့ . . အေးမြတ်သူကတော့ ရပ်မြဲရပ်နေမြဲ
. . . ဘုရား . . ဘုရား . . ငါ့ကိုများ မှတ်မိသွားပြီလားဗေ! . .”

ကျော်လှိုင်

ကျော်ဆန်းဝင်းတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေသလို
.. ပုစွန်တောင်ဈေးနားမှာလည်း မိုးကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်
နေပုံက

“ဆိုက်ကား အားလား . . . ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားတင် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နှစ်ရာပဲပေးပါ . . .”

ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ဆံပင်ကို သပ်တင်ကာ ခရီးသည်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ . . . ဒေါ်မမတင်လက်ထဲမှာလည်း ဖယောင်း
တိုင်၊ အမွှေးတိုင်တွေနဲ့ . . . သူက ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးနဲ့
တအံ့တဩကြီးမှ တအံ့တဩကြီး . . .

“မင်း . . . မင်း . . . မိုးကျော် . . . မိုးကျော် မှတ်လား . . .”

“မ . . . မဟုတ်ဘူး ဖိုးကျော့ . . . ဖိုးကျော့ . . . လူမှားနေ
တာ”

ပြောလည်းပြော . . . နင်းလည်းထွက် . . .

“အမရေး . . . တေပါပြီတော်”

သူ့ခြေထောက်ကို ဘီးတစ်ဖက်က တက်နင်းလိုက်သေး
တယ် . . . ဖင်ထိုင်လျက်ကြီး ရွှံ့ဗွက်ထဲမှာ . . . အဲဒီနေ့က ပြဿဒါး
မလွတ်တလွတ် . . . ကျော်ဆန်းဝင်း အေးမြတ်သူနဲ့တည့်တည့်
မတိုးပေမယ့် လှည့်ကင်းနဲ့တော့ တည့်တည့်တိုးလိုက်သလို . . .
မိုးကျော်ကတော့ ဒေါ်မမတင်နဲ့ တည့်တည့်မှ တည့်တည့် . . .
မျက်နှာချင်းဆိုင် . . . ဖင်ထိုင်လဲပြီး ကျန်နေခဲ့လေရဲ့

ယာယီနံပါတ်တွေ . . . လှုပ်လှုပ် . . . လှုပ်လှုပ်နဲ့

ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားချင်တော့ဘူး . . . ဆိုက်ကားလည်း
နင်းချင်တဲ့စိတ်မရှိတော့ဘူး . . . မျက်နှာပေါ် မျက်နှာသုတ်ပဝါ
တင်ပြီး . . . အိပ်ပစ်လိုက်တယ် . . . မှတ်ကရော . . .

“ဒီမယ်ရှင် . . . ဆိုက်ကားဆရာ . . . ဒီမယ်ရှင် . . . ဆိုက်
ကားဆရာ . . . အားလား”

“မအားဘူး . . .”

“မအားရအောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ . . . အော်ဒါရှိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . အိပ်နေလို့”

“ဟွန်း . . . တော်တော်ကြီးပွားမယ့်လူတွေ . . . ရော့ ရှင်
တို့ပိုက်ဆံ”

ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ကျွပ်ကျွပ်အိတ်တစ်လုံးပြုတ်ကျလာ
တယ် . . . ကမန်းကတန်း . . . မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖယ်ကြည့်လိုက်
တော့ . . . ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါဆိုတဲ့ စကားကို လက်ခံ
လိုက်ပါပြီ

“မ အေး မြတ် သူ”

ကျွန်တော်

“ပိုက်ဆံတွေ ရေတွက်ကြည့်လိုက်ဦးနော် . . . တော်ကြာ ဇွဲတုတ်က မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲနေဦးမယ် . . ငါ့သားလေး စီးပွား သွားရှာနေတာ . . ငွေတွေအလွဲသုံးစား သုံးပစ်တယ်ဆိုပြီး . . ”

လှည့်ထွက်မယ်အလုပ် . . ဆိုက်ကားပေါ်တ ခုန်ဆင်း လိုက်ပြီး ရှေ့က ပိတ်ရပ်ကာ . . .

“ကျွန်တော် . . ကျွန်တော် . . မအေးမြတ်သူကို တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိလို့ . . . အဲဒါ . . အဲဒါ . . . ”

“ရှင် ယောက်ျားနော် . . မရှက်ဘူးလား . . ဒီတစ်သက် မပြောနဲ့ . . နောက် ဆယ်သက်တောင် ကျွန်မ . . မေတ္တာ . . ကျွန်မအချစ်ကို မရစေရဘူး . . တောက် . . ငါ့ရဲဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာ ကို လိမ်ယူဖို့ ကြိုးစားသေးတယ် . . ဖယ် . . . ”

လူတွေနည်းနည်း အုံလာပြီဖြစ်သလို . . သူမအတွက် ငဲ့ကာ အသာအယာဖယ်ပေးလိုက်တယ် . . ဪ . . ဟိုးတစ် နေ့က အိပ်မက်ထဲကလို မဟုတ်ပါလား . . ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ . . ဒီလမ်းထဲ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီမျက်နှာကို ကျော်ဆန်းဝင်း တစ်ယောက် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြည့်ပုံတော့မှာလဲ . . ဘာလုပ်ရပါ့ မလဲပေါ့

“ရပြီ . . ရပြီ . . ဟိုရှေ့ကအိမ် . . ကဲရော . . အစ်ကို . . ပိုက်ဆံ . . . ”

“ဟာ . . အိမ်ရှေ့အရောက် ပို့ပေးမယ်လေ . . ပြန် တက်ပါ . . ”

“အဟိ . . ခင်ဗျားနယ်ဗျာ . . ဆိုက်ကားသမားလုပ်ပေး ပြီး . . ဖန်သေးဘူး . . အိမ်ရှေ့အရောက်နင်းလို့ရမလားဗျ . . ပြဿနာတက်သွားမှာပေါ့ . . အဲဒါ . . ကျွန်တော် ပုံမှန်ရှိနေတဲ့ နေရာပဲ . . ဖောက်သည်တွေများတွေ့ရင် ခေါ်ခဲ့ပေး . . ဒါရမယ် . . ဟုတ်ပြီလား . . . ”

လက်နဲ့လက်ညှိုးဝိုင်းပြလိုက်ပြီး ထွက်သွားရော . . သည် တော့မှ ကျော်ဆန်းဝင်း ကောင်မလေးရဲ့လုပ်ရပ် သဘောပေါက် သွားတော့တယ် . . ဪ . . ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ . . ဒါမျိုးလုပ်စားနေပါလိမ့် . . ဒီလောက် ရောဂါမျိုးစုံပေါများနေ တဲ့ခေတ်ကြီးမှာ . . အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ် . . မိန်းကလေး ရယ် . . လို့ တစ်ကိုယ်တည်းတွေးပြီး နင်းလာတော့ . . .

“ကျွဲ . . ကျွဲ . . ဟာ . . ဟေ့ . . . ”

ပျော်လှူ

● ဆိုက်ကားနှစ်စီး . . . ခါးလယ်က ဖြတ်တိုက်မိတော့မလို့ . . . ဘေးဆွဲချလိုက်တာ . . . လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲ ကျော်ဆန်းဝင်း ကျွမ်းပစ်ကျသွားတယ် . . . ဒေါသလည်း တော်တော်ဖြစ်သွားတယ် . . . ကမန်းကတန်း ကုန်းရုန်းထပြီး မျက်နှာပေါ်တင်ကျန်နေတဲ့ ရွှံ့တွေကို လက်ဝါးနဲ့သပ်ချပြီး . . . လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ဟိတ်ကောင် . . . ကျော်ဆန်းဝင်း . . . ဘာတွေ တွေးပြီး ငေးလာတာလဲ . . . ဆိုက်ကားချင်းတိုက်လည်း သေတတ်တယ်နော် . . . ရလား . . . ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ . . . ”

တစ်ဖက်က ဆိုက်ကားသမားစကားတွေ နားထဲကို ရောက်မလာပါဘူး . . . သူ့မျက်လုံးတွေက ဆိုက်ကားပေါ်ပါလာတဲ့ စုံတွဲ . . .

“အေး . . . မြတ် . . . သူ . . . ရက်စက် . . . လိုက်တာ ။ . . . ဟာ . . . ”

ရင်ထဲကပြောလိုက်မိတယ် . . . အေးလေ . . . ဘဝချင်းက ဘာဆိုလဲ . . . ရေမြောင်းထဲက ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လိုက်တယ် . . . ပြီးတော့ တုံးလုံးလဲနေတဲ့ ဆိုက်ကားကို ပြန်မတင်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . . တော်တော်လေး အဝေးကိုရောက်သွားပြီး ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ . . . အေးမြတ်သူရဲ့ အေးစက်စက်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးလေးတစ်စုံဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာ မှတ်ပါဘူး . . .

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ”

ခုမူကြည့်မိတယ် . . . ခြေသလုံးမှာ ချိန်းနဲ့ငြိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ . . . ပုဆိုးကလည်းပြဲ . . . သွေးတွေကလည်း ရွှံ့နဲ့ . . . ။

ညနေစောင်းလေး ဆန်ရယ်၊ မီးသွေးရယ်၊ ဟင်းစားတွေ ဝယ်ပြီး အပြင်ကပြန်လာတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းတို့နှစ်ယောက်၊ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့သုံးတန်ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ မူးပထမခြေလှမ်းတွေထက် ပိုမြန်သောခြေလှမ်းတွေ ဒီကရီတိုးလိုက်တယ် . . .

“ဟာ . . . ဦးလေး . . . ဦးပေါ် . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပစ္စည်းတွေ လာချတာလေ . . . ဘာလဲ မောင်ရင်တို့က ပိုင်းကူညီမလို့လား . . . လုပ်လေ . . . လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ဘာလေး ရမှာပေါ့ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . ”

မိုးကျော်က ကျော်ဆန်းဝင်းနားကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်တယ် . . . ။

“ငါတို့ကို မေ့နေပြီကွ . . . အပြင်ကလူတွေမှတ်ပြီး ခိုင်းနေတာ . . . ဦးလေး . . . ဦးပေါ် . . . ကျွန်တော်တို့လေ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းနဲ့မိုးကျော်လေ . . . ဦးလေးပဲ အိမ်စောင့်ဖော်ရတယ်ဆိုပြီး . . . ဒီမှာ ထားပေးထားတာလေ . . . ”

သည်တော့မှ ဦးပေါ်လေး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတာ . . .

“ဟာ . . . ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဟုတ်သားဟ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီတိုက်မှာ နေနေတာ ငါမေ့သွားတယ်ကွာ . . . ခုတော့ လွန်သွားပြီ . . . ဒါကြီး ငါရောင်းလိုက်ပြီကွ . . . ဟုတ်ပကွာ . . .”

မိုးကျော်က ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့

“ဦးလေးက ကြုံပြောရောပေါ့ဗျာ . . . မေ့ . . . မေ့တတ်လွန်းတယ် . . . ဦးလေးမေ့တာ အကြောင်းမှတ်ဘူး . . . ကျွန်တော်တို့ ဘုံပျောက်ပြီဗျ . . .”

“ဘုံပျောက်ပြီ . . . ဟုတ်လား . . . ဟာ . . . ခုမှ သတိရတယ် . . . မင်းတို့ကို ငါပျောက်ထားတဲ့ငွေ ဘယ်မလဲ . . .”

“ဒါကျတော့ သတိရတယ် . . . ပေးပါ့မယ်ဗျာ . . . ဟင်း”

မထင်မှတ်ဘဲ . . . နှစ်ယောက်သားရဲ့မျက်လုံးတွေက အဝေးမှ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဒေါ်မမတင်တို့အဖိုးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ် . . . သူတို့ကြည့်သလို ဦးပေါ်လေးကလည်း လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဪ . . . သူတို့လား . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . ခုနက ငါ အိမ်လိပ်စာမေ့နေလို့ သူတို့ကို သွားမေးရသေးတယ်ကွ . . . နေစမ်းပါဦး . . . မင်းတို့နဲ့သူတို့ ဘာတွေဖြစ်ထားလဲ . . . ငါ့ကို မေးလိုက်တာမှ စုံလို့ကွာ . . .”

“ဘာတွေ . . . ဘာတွေ မေးလဲ ဦးပေါ် . . . ပြောစမ်းပါဦး . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်း အငမ်းမရဖြစ်သွားပြီး ဦးပေါ်လေးကို မေးလိုက်တယ်

ဦးပေါ်လေးက သူ့ရဲ့ပြောင်နေတဲ့ကတုံးကို ကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဘာတဲ့ . . . မင်းတို့က မိုးကုတ်ကလားတဲ့ . . . သူ့ဌေးသားတွေ မှတ်ဘူးလားတဲ့ . . . ငါလည်း မင်းတို့ဂုဏ်ရှိသွားအောင် ပြောလိုက်ပါတယ် . . . ဟာ . . . ဘယ်က မိုးကုတ်သားတွေရမှာလဲ . . . မိုးကုတ်မပြောနဲ့ . . . တုံတေးတောင် ရောက်ဖူးတဲ့ ကောင်တွေမှတ်ဘူးလို့ . . . ပြီးတော့ . . . မင်းတို့နေစရာမရှိလို့ ခဏပေးနေခိုင်းတာလို့ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . . ဘာလဲ ရှက်သွားသလား . . . ဘာမှ ရှက်စရာမလိုဘူး . . . မောင်ရင် . . . လောကမှာ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြော . . . အမှန်အတိုင်းဝန်ခံတာ ယောက်ျားတွေရဲ့ ထူးခြားတဲ့သတ္တိကွ . . . နားလည်လား . . . ကဲပါကွာ . . . မင်းတို့ကို ပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံလည်း ပြန်မယူတော့ပါဘူး . . . ဒီတစ်ပတ်နှစ်ပတ်တော့ နေလိုက်ပေါ့”

“မင်းတို့ ငါ့အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးကွာ . . . နော် . . . ကဲ . . . ဟေ့ ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပြီလား . . . နက်ဖြန် ငါမလိုက်တော့ဘူးနော် . . . နေရာသိနေပြီပဲ . . . ကိုယ့်ဟာကိုယ် လာကြတော့ . . . ကဲ . . . ငါ့တူတွေ သွားပြီဟေ့ . . .”

သုံးတန်က စက်နှိုးသံဟာ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းတို့ရဲ့ နားထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ် . . . ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ . . . ယာယီနေခွင့်ပြုခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပါ . . . ဒေါ်မမတင်တို့ဘက် မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အေးမြတ်သူ ငိုပြီးဝင်သွားသလို . . . ဒေါ်မမတင်ရဲ့ခါးထောက်ပြီးရပ်ကြည့်နေတာကြီးကိုက ကြက်သီးထလောက်စရာပါ

လေးလံနှေးကွေးသော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်

ကျော်လွင်

ဟူသော ရက်ပိုင်းလေးအတွင်း ခိုအောင်းစရာနေရာတစ်ခုကို ထပ်
ခံရွာဖွေရဦးမှာပါလား . . ဆိုတဲ့အသိတွေနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်လိုက်ရုံကလွဲလို့

နေညိုချိန်လေး တစ်ခါဖူးမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို
ကျော်ဆန်းဝင်းလုပ်လိုက်မိတယ် . . ဒါပေမယ့်လို့ . . ဆိုက်ကား
ကိုတော့ ဂရုတစိုက် . . အားစိုက်ပြီး နင်းပါတယ် . . .

“ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ . . စိတ်ညစ်တိုင်း . . အရက်သောက်ရ
သလားဗျ ခင်ဗျား ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟဲ့ . . ကောင်မလေး . . ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့ . .
လူတစ်ကိုယ် . . အပူတစ်မျိုးဟ . . သိလား . . နင်လည်း နင့်
အပူ . . နင့်အလုပ် . . ငါလည်း ငါ့အပူ . . ငါ့အလုပ်နဲ့”

ညဉ့်ငှက်မလေးက နေကြာစေ့ကို တထောက်ထောက်နဲ့
ခွာစားရင်း သူ့ကိုပြုံးပြီး လှည့်ကြည့်တယ် . . ကျော်ဆန်းဝင်းက
တော့ ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ ကြည့်ပြီးနင်းနေလေရဲ့

“ကျွန်တော်က မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမအတွက် . . ဒီ
အလုပ်ကို လုပ်စားရတာပါဗျာ . . သူတို့တွေလည်း မသိကြပါဘူး
. . တခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ လိမ်ထားတယ် . . မှားနေ
မှန်းတော့ သိတယ် . . ဒါပေမယ့် နောက်ပြန်ဆုတ်လို့မရဘော့

ကျော်လှိုင်

ဘူး . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က မူးယစ်ဆေးဝါးရဲ့ သားကောင်ဖြစ်နေပြီဗျ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရအောင်ဖြတ်မယ် . . ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်မယ်”

ပြောလည်း ပြော . . ဝိုင်းလည်းဝိုင်း . . ကိုယ့်ဟာနဲ့တိုယ် စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ သူကပါ လာအဆစ်ဝိုင်းနေသေးတယ် . . လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . ကိုယ့်ညီမအရွယ်သာသာလေး . . ကျောင်းတက်ရင်တက်၊ မတက်ရင် ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေရမယ့် အရွယ်လေး . . ဆိုက်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ချိန်မှာပဲ . . မိုးလေးက တဖွဲဖွဲရွာချလိုက်တယ် . . ကြိုက်တယ် . . အဲဒါမျိုးမှ ကျော်ဆန်းဝင်းက ကြိုက်တာ . . ပူလောင်နေတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို အေးမြသွားအောင် . . လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ . . အကျိုးချွတ်ပြီး ကောင်မလေးရဲ့ခေါင်းပေါ်တို့ တင်ပေးလိုက်ချိန်

“တောက် . . အဖြစ်သည်းနေလိုက်ကြတာ . . ပတ်ဝန်းကျင်ကို မရွက်ဘူးလား . . မသိဘူး . . ”

ပိတ်လုလု မျက်ခွံကို အတင်းဖြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မှန်ဝါးဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဪ . . မ . . အေး . . မြတ် . . သူကိုး”

ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ထီးတစ်လက်နဲ့ ကိုယ်က အရှေ့ဘက်ခြမ်းသွားမှာ သူက အနောက်ဘက်ခြမ်း ဟား ဟ . . ကြက်ခြေခတ်ဆိုတဲ့သဘောတရား ခုမှ ပိုပြီး သဘောပေါက်တယ် . . ရွာလိုက်စမ်း . . မိုးမင်းကြီးရေ . . ရွာလိုက်စမ်းပါ

မနေ့က မိုးမိတာရော၊ မသောက်ဖူးသော အရက်ကို သောက်မိတာရော . . နှစ်မျိုးရောပြီး ကျော်ဆန်းဝင်း ဆိုက်ကားပေါ်မှာ မလှုပ်နိုင်ဘူး . . ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့နာသလိုလို၊ ဖျားချင်သလိုလိုနဲ့

“ကိုကျော်ဆန်းဝင်း . . မဟုလူ”

“ဟင် . . မြင့်အောင် . . ဘာကိစ္စလဲ . . ဂျာနယ်ရောင်းမကောင်းလို့ ပိုက်ဆံချေးမလို့လား ဒီမှာ ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး”

“ခင်ဗျားက ဈေးဦးမပေါက်ပေမယ့် . . ခင်ဗျားရဲ့ . . ဘာလဲဗျာ . . အေးမြတ်သူ . . ဟူတော့မယ်လို့ ပြောတဲ့လူ . . ဟိုဘိမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ . . ဈေးဦးပေါက်တော့မယ်”

“ဟင် . . ဟုတ်လို့လား . . မင်းက သူ့ကိုသိလို့လား . . ”

“သိတာပေါ့ဗျ . . အဲဒီအိမ်ထဲ လူရွပ်လူပွေပါ”

“နေ . . နေစမ်းပါဦး . . ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ . . ”

“ခင်ဗျား . . လိုက်လိုက်ဖို့နေရတဲ့အိမ်လေ . . အဲဒီအိမ်

အေးမြလှူဒါန်း

အေးမြလှူဒါန်းတော် ခံတန်းလျှာပေးပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ်ကျသွားတယ် . . ကျန်တဲ့တစ်ကောင်က ကျွတ်တစ်ချောင်းကို ပြေးဆွဲပြီး မှိုတ်မယ်အလုပ် . . သူ့ရင်ထဲထည့်တည့်ကို ညာခြေနဲ့ဆောင်ကန် ဝစ်လိုက်တယ်

“အင့် . . ဖုန်း . . .”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ခေါင်း ချိုစောင်းပူခနဲဖြစ်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . လက်ထဲမှာ ဘီယာပုလင်း ခွဲတစ်ပိုင်းပြတ်ကိုင်ထားတဲ့ အိမ်ထဲကကောင် ကြောင်တောင် တောင်နဲ့ မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ကြည့်နေတယ် . . ဘီလီယက်ခုံပေါ်က အနီလား၊ အပြာလား၊ ဘာအရောင်မှန်း မသိဘူး . . တွေ့တဲ့ အလုံးတစ်လုံး ဇတ်ခနဲယူလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်ကို အသားကုန်ပစ်ထည့်လိုက်တော့

“ဖောက် . . .”

“အား . . .”

နောက်ပိုင်းတော့ . . ကျော်ဆန်းဝင်းတစ်ယောက် ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ . . မှောင်ခွေးလိုက် . . လင်းသွားလိုက် . . ဝေးသွားလိုက်နဲ့

လူသံတွေ၊ ဆူညံသံတွေကြားရတော့ ပြည်းပြည်းချင်း မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျော်ဆန်းဝင်း သတိရလား . . .”

မိုးကျော်ရဲ့အသံ . . အသံအလှည့်အလောင်းညိတ်ပြလိုက်တယ် . . လက်ကလည်း ခေါင်းကို ဖိမိကြည့်လိုက်တော့ ကြက်ဥ သာသာအလုံးကြီး . . ပြီးမှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်မိတယ်

“ဟင် . . အေးမြတ်သူ . . ဘီလီယက်လိုရောက်လာတာ ပါလိမ့် . . ငြောက် . . ရပ်ကွတ်နဲ့ကပ်ပြီး ငါ့ကိုသူက ဘာဖြစ်လို့ ရန်လိုတဲ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ကြည့်နေရတာပဲ . . ငါ သူ့ကိုစွပ်ဖြေ ရှင်းတဲ့ဥစ္စာ . . .”

တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိတယ် . . အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ရပ်ကွတ်ဥက္ကဋ္ဌက . . .

“ကဲ . . ဒီက မောင်ကျော်ဆန်းဝင်း သတိရပြီနော် . .

ကျေးဇူး

အခြေအနေမကောင်းရင်လည်း ပြောပါ . . ဆေးခန်းဆေးရုံသွား
ရအောင်လို့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး . . .”

ဟင် . . . ခုမှသတိရတယ် . . . ငါ အရက်လည်း မသောက်
ထားပါဘူး . . . ဘယ်နှယ် ပါးစပ်က ကရက်နဲ့တွေ့ ထွက်နေတာ
လဲ . . . ပြီးတော့ ငါ့အင်္ကျီမှာလည်း အကုန်နဲ့တွေ့နဲ့ . . . ဘယ်လို
ဖြစ်တာပါလိမ့် . . .

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင် ပြောပြောလို့မယ် . . . တကယ်တော့
ဆောင်ရင်လည်း သိပါတယ် . . . ဒီအိပ်ချ်အိုင်ဗိပိုးဟာ တစ်ကမ္ဘာ
လုံး တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ တော်တော်လေးယ့်နဲ့နေပါပြီ . . . သက်ဆိုင်
ရာတွေမှာပါ . . . ပြောခင်းကလေးတွေမှာလည်း ပါပါတယ် . . .

တောင် ကပ်ထားသေးတာပဲ လက်ကိုင်သုံးတဲ့အင်္ကျီအောက်မှာလည်း
ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် မောင်ရပ်နီကလေးမှာပေးမယ်ဆိုတာပဲ . . .

“ဟေ့ဟေ့ . . . ခုတွေ့ရင် ငါ့အင်္ကျီမှာလည်း ပေးမယ်လို့
ပြောပြတာတွေကို အမေအင်္ကျီပေးနေတာကတော့ အဆင်ပြေ
စေပြီ . . . ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ . . . နားမလည်တော့ဘူး . . . အခု
လက်ကိုင်ပေးတာပဲ အဖေကဆိုလိုတဲ့အတိုင်း . . . မိမိပျံ့ . . .”

“ဟေ့ဟေ့ . . . ခုတွေ့ရင် ငါ့အင်္ကျီမှာလည်း ပေးမယ်လို့
ပြောပြတာတွေကို အမေအင်္ကျီပေးနေတာကတော့ အဆင်ပြေ
စေပြီ . . . ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ . . . နားမလည်တော့ဘူး . . . အခု
လက်ကိုင်ပေးတာပဲ အဖေကဆိုလိုတဲ့အတိုင်း . . . မိမိပျံ့ . . .”

“ဟု . . .” ကမ္ဘာလုံးတစ်ဝန်း ငါ့အင်္ကျီပေး
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင်ရပ်နီကလေး မျက်နှာတွေက

ယာယုန်ဆီဝင်

“ယုန်ဆီဝင် . . . မြို့မအိမ်ထောင်ပြတ်သူဆိုတော့ မျက်နှာက မစား
မကပ်အိမ်ထောင်နဲ့နတ်ကြယ် . . . ဟိုဆတ်တုလှချိုစိမ်းအိမ်ထောင်ပြတ်နာ
ပေးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ် . . . တောက် . . . အဲဒါပဲပြောမယ်
အဲဒါနဲ့ . . . ယုန်ဆီဝင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ပြတ်လို့လည်း . . . ။
လူအများစုမှာလည်း ယုန်ဆီဝင် ပြောစားလိုက်တာနဲ့ . . . အခု
အင်း . . . ငါ့ဖွင့်မြော်လိုက်ရင် အခန်းကြီးလည်း . . . ဘာမှမ
ဦးဆုံး အရှက်ကွဲတော့မယ် . . . ဒုတိယ . . . ဟိုကောင်မလေးအိမ်
လည်း ပြဿနာတက်နိုင်သလို . . . ကောင်မလေးလည်း ဒုက္ခ
ရောက်တော့မယ် . . . မပြောနိုင်ရင်လည်း ငါ့အပြစ်တွေချည်းပဲ
ဖြစ်တော့မယ် . . . ငါ့ဘာလားရမလဲ . . . ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ။

ပြောမယ်လုပ် . . . အားမြတ်သူရဲအမျိုးသား . . .
“ကိုကျော်ဆန်းဝင်း . . . ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ် . . .
ခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ . . . ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘာမှမပြောတော့ပါ
ဘူး . . . ခင်ဗျားလည်း လူငယ် . . . ကျွန်တော်တို့လည်း လူငယ်တွေ
ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မှားတတ်ကြပါတယ် . . . ဒုဟာကလည်း
ခင်ဗျား အရက်မူးလို့ ဖြစ်တာပါ . . . ကျွန်တော်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်
. . . ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်ကျေနပ်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆေးကု
ပါမယ် . . . ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ . . . ကဲ . . . လူကြီးမင်းခင်ဗျာ
. . . ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး . . . သွားမယ်နော် . . . ကို
ကျော်ဆန်းဝင်း . . .”

အုပ်စုလိုက် ထွက်သွားတယ် . . . ကျော်ဆန်းဝင်း ဘာမှ
ပြောချိန်မရလိုက်ဘူး . . . ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ရှေ့တည့်တည့်စား
ပွဲခင်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေစီးကျလို့သာ လာတော့
တယ် . . . ။

အပြာရောင်

“တဲ... ငါတု... ဘာနီစာအုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုး
... ပြန်ရင် သွားနိုင်ပါပြီ... နောက်ကို ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါစေ
နဲ့ထွာ... နော်...”

ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့တဲ့... စိတ်ချပါ... နောက်
ရော... နောင်ရော... စာပေလိုပြဿနာမျိုးကိုမှ မဖြစ်စေရတော့
ပါဘူးဗျာ... မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး... . . .

ပြဿနာဖြစ်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာလောက် မိုးကျော် ..
နင်းနေကျ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ဈာနယ်ဖတ်နေချိန်

“ကိုမိုးကျော် . . .”

“ဗျာ . . .”

ယောင်ပြီး ထူးလိုက်တယ် . . ပြီးမှ ခေါ်တဲ့လူကိုကြည့်
လိုက်မိတော့ . . .

“ဪ . . မအေးမြတ်သူ . . ဘယ်လဲ . .”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး . . ဒီကိုပဲ လာတာ . . ဘယ်မလဲ
ရှင်လူကြီး . . မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တဲ့လူ . . သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်
တိုင် ဖိတ်ချင်လို့ . . . ဟောဒီမှာ ဖိတ်စာ . . .”

ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာလေး . . သိလိုက်
ပြီ . . မိုးကျော်ပဲ ခေသူမှမဟုတ်တာ . . ရန်ကုန်ကိုရောက်တာ
နှစ်နဲ့ချီသွားပြီ . . မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာဆိုတာ . . .

ကျေးဇူး

“နောက်ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်၊
ရဲအောင် . . . ဒီဖိတ်စာကို ပေးချင်လို့ . . . ဘယ်ထွက်သွားလဲ . . .
ထွက်သွားလည်း ကျွန်မတို့စောင့်နေမယ် . . . ခဏနော် . . .
ဒေါ်လေး . . .”

မိုးကျော် ပခုံးပေါ်မှာ ဝတ်စားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊
အစုတ်လေးကိုယူပြီး နှစ်ချက် နှစ်ချက် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်၊
နှစ်ချက် ပွတ်လိုက်တာ။

“မအေးမြတ်သူ . . . စိတ်ချပါလား . . . နောင်တိုရော . . .
နောက်ကိုရော . . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်

တော့မှ မနှောင့်ယှက်စေရပါဘူး . . . ဘာသာတရားလည်း မနှောင့်
ယှက်ရဲတော့ပါဘူးဗျာ . . . နောင်ယောက်လိလည်း မရတော့ပါဘူး”

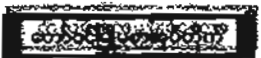
ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့မရတဲ့မျက်ရည်တွေ . . . အေးမြတ်
သူ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားတယ် . . . ဘယ်လိုအာဓိပ္ပါယ်နဲ့
ပြောတဲ့ စကားလဲ . . . နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

“နေပါဦး . . . သူ့ဘာသာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့မိမိ မနှောင့်ယှက်
ရဲတာလဲ . . . ပြီးတော့ . . . ဘာတဲ့ . . . တစ်သက်လုံး . . . ယာတိသား
. . . ကိုမိုးကျော် ဗဟိုလဲ . . . ငါ့ပြုံးစေခမ . . . ငါ့ပြုံး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒီစိတ်သက်မပြောနဲ့ . . . နောက် . . .
ဆယ်သက် . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်မတို့လို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ”

တောင်ဖျားကျသွားလို့လား . . . ဒါမှမဟုတ် . . . သူ့အတွက်
ထိုဖျားပြန်သွားလို့လား . . . ဒီတော့ထို တော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

မိုးကျော်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်တာ
ကိုကျော်ဆန်းဝင်းက . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . နာမိမိတော့

မာမာနန်ပါဝ်

ကျသွားလို့လား . . . လိပ်စာပေးလေ . . . ကျွန်မကိုယ်တိုင် သွားပေး
ချင်လို့ပါ . . .”

“သွားစရာမလိုပါဘူးဗျာ . . . ဪ . . . အတော်ပဲ . . .
ဟေ့ကောင် . . . ခဏကွာ . . .”

အေးမြတ်သူတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျာနယ်လက်ပွေ့
ရောင်းတဲ့လူ . . .

“ကဲ . . . မအေးမြတ်သူ . . . ဒီကောင်ရောက်လာတော့ ပို
ကောင်းသွားတာပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော် ပြောပြမယ် . . . ကျော်
ဆန်းဝင်းအကြောင်း”

မမျှော်ရှာတော့ပါဘူး

မခေါ်သာတော်ရာက ပြုံးပြပါမယ်

ဗိုက်မကားရတဲ့ ဆိုက်ကားသမားဘဝ

လျှော်ဆန်းဝင်းက အအေးမမျှ အပူနဲ့

အေးမြတ်သူရေ...ဝေးလှ ဒီဘဝပေါ့..

ဆိုက်ကားတွန်းဝင်လာသော ကျော်ဆန်းဝင်းက . . .

“သူငယ်ချင်း . . . ငါ နှက်ဖြန် . . . ရွာပြန်တော့မယ် . . .”

ထောင်ကန်ဘောလုံး . . . ရင်ဝကိုမှန်လိုက်သလိုမျိုး . . .

မိုးကျော် ခံစားလိုက်ရတယ် . . . မဟုတ်သေးပါဘူး . . . ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး . . . ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး . . . လျှောက်အတက်အဆင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ကျော်ဆန်းဝင်းဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့တော့ မင်းဒီလို လွယ်လွယ်တူကူ လက်မြောက်အနှုံးပေးရမယ်ဆိုရင် သဘာဝမကျဘူး . . .”

“မဟုတ်ဘူး မိုးကျော် . . . သူနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး . . . တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ ပတ်သက်ပါတယ် . . . အရင်တုန်းကတော့ ဖျော်ဖျော်နေ . . . ကြုံသလို အိပ် . . . ဖြစ်သလို စားခဲ့ပေမယ့် ဒီ အေးမြတ်သူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကျမှ ငါတို့ဘဝရဲ့ လစ်ဟာချက်၊ အားနည်းချက်တွေကို သူကထောက်ပြပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီး အားငယ်ခဲ့ရတယ် . . . အရာရာ သူများတွေနဲ့ ယှဉ်ရင်

မာယနီပါတ်

အမြဲတမ်းနိမ့်ကျခဲ့ရတယ် . . . အဲဒါကို ဒီလိုပဲ ဆက်နေမယ်ဆိုရင် တော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ နယ်ကလာတဲ့ကျော်ဆန်းဝင်းဆိုတဲ့ လူရဲ့ ဘဝဟာ ဘာမှဖြစ်လာတော့မှာ မီဟုတ်ဘူး . . .”

“မင်း အောင်ဇော်မင်းနဲ့ကိစ္စတုန်းက ရုံးမှာ ဘာလို့ခေါင်းငုံ့ခံ ရေငုံ့နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတာလဲ . . . အဲဒါကို ငါ မကျေနပ်ဘူးကွာ”

“ပြောချင်တာပေါ့ကွာ . . . ငါ ပြောလိုက်ရင် မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ယူကြတော့မယ့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံပြဿနာတက်တော့မှာပေါ့ . . . ပထမဦးဆုံး လူပုံအလယ်မှာ ဟယ် . . . အေးမြတ်သူရဲ့ ဘကြီးက ဒီလိုကြီးပါလားဆိုရင် . . . သူ ပထမဦးဆုံး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတော့မယ်”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူများတွေမည်းတိုင်း ကိုယ်ကပါ လိုက်မည်းနေမယ်ဆိုရင် ပြန်ပြီးဖြူဖို့ခက်တက်တယ်ကွ . . . ဒီတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ ငါရွာကိုပြန်မယ် . . . ရွာမှာကြိုးစားပြီး မိမိဖုလာလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်မယ် . . . ကိုယ်နဲ့အနီးစပ်ဆုံး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားတော့မယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“ငါကတော့ ဘဝဆိုတဲ့ စကားလုံးနှစ်လုံးထဲမှာ ချာလပတ်ရမ်းနေရဦးမှာပေါ့ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းရယ် . . . ရွာပြန်ရအောင်လည်း စီးပွားရေးက ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မဖြစ်သေးဘူး . . . အမေကလည်း ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ . . . ရွာဟာ ငါ့ဘဝအတွက် ဘာမှအဓိပ္ပါယ် မရှိတော့ပါဘူးကွာ”

အတန်ကြာသည်အထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ . . . ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားနေရင်းမှ မိုးကျော် တစ်ယောက် မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာတော့သည်။ ကျော်ဆန်းဝင်းက မသိမသာလေး လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

ကျေးဇူး

... အင်း ... ငိုမှာပေါ့လေ ... လပေါင်းနှစ်ပေါင်း ဒုက္ခမျိုးစုံနဲ့ လက်တွဲလာတဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတွေပဲ ... သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းနေလို့သာ ...

“မိုးကျော် ... ငါတို့မှာ အခြေချလို့ အဆင်ပြေရင် လှမ်း ခေါ်လိုက်မယ် ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ... အားငယ်တဲ့စိတ်ဟာ ငါတို့ရဲ့ဘဝ တိုးတက်မှု နှေးကွေးတယ် ... ယာယီနံပါတ်တွေ နံပါတ်အစစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် ...”

မိုးကျော်ရဲ့ပခုံးကိုဖက်ပြီး ပြောလိုက်တယ် ... ဒီကောင် ဂွေမှာ ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းလုံးတွေ တစ်ခုချင်း လှိမ့်တက်လာသလိုမျိုး ခံစားရတယ် ... ထိန်းထားတဲ့ ကြားထဲကပဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာတော့ ... လက်မောင်းနဲ့မသိ မသာ ပွတ်ပြီးသုတ်မယ်အလုပ် ...

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... ကိုကျော်ဆန်းဝင်း ...”

“ဟင် ... နင်ပါလား ... ဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

ညဉ့်ငှက်မလေး ... လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်အပိုးတွေ နဲ့ ... မြေကြီးပေါ်မှာ ပုဆစ်တုပ်လေးထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကို ... နယ်ကိုပြန်တော့မယ်လို့ ကျွန်မကြားတယ် ... အဲဒါ ... ကျွန်မလည်း အစ်ကိုနဲ့လိုက်ချင်လို့ ...”

ကျော်ဆန်းဝင်း မိုးကျော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ် ... သဘောက မင်းဘာတွေ သွားပြောထားလဲဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ... မိုးကျော် ခေါင်းရမ်းပြတယ် ...

“ဟဲ့ ... နင် လိုက်လို့မဖြစ်ဘူးလေ ... နင် ... နင် ငါနဲ့ ပါလာရင် ရွာကလူတွေက ... ငါမိန်းမခိုးလာတယ် ... ထင်ကုန် ရာပေါ့ ... ပြီးတော့ ... နင်လုပ်နေတဲ့အလုပ်နဲ့က ရွာမှာ ဖြစ်မယ်

ယာယီနံပါတ်

မထင်ပါဘူးဟာ ...”

ကောင်မလေးက တစ်ခွံခွံငိုရင်း မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်ကာ ...

“လိုက်ပါရစေ အစ်ကိုရယ် ... ကျွန်မ နယ်မြေသစ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ... စိတ်သစ်၊ လူသစ်နဲ့ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ်လုပ်စားပါမယ် ... အစ်ကိုနဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆို တာကိုလည်း ရှင်းပြပါမယ် ... ကျွန်မမှာ စုဆောင်းထားတဲ့ အရင်း အနှီးတွေလည်း ရှိပါတယ်ရှင် ...”

မိုးကျော်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အရင်းအနှီးရှိလည်း ဒီမှာပဲကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားပါလားဟ ... လိုအပ်တာပြော ... ငါရှိတယ် ...”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါပြီး ...

“ကိုကျော်ဆန်းဝင်းနဲ့ပဲ ရွာကိုလိုက်ပါရစေရှင် ... ဒီနေ့ရင် အရင်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားနိုင်ပါတယ် ... ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ကျွန်မမှာ ...”

စတားက ဆတ်မပြောတော့ဘူး ... ကျော်ဆန်းဝင်းနဲ့ မိုး ကျော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ် ... တရားခံဖော်ထုတ်ပြီနဲ့ တူတယ် ပေါ့လေ ... လှည်းကြီးတော့ မထမ်းနိုင်ပါဘူး ...

“နင့် ... နင့်မှာ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာလဲ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ လို့လား ...”

သွက်သွက်ခါအောင် ငိုလိုက်တာမှ မျက်ရည်တွေတ လည်း သံလွင်မြစ်ရေ၊ ဧရာဝတီမြစ်ရေတိုးသလိုမျိုး ... တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ဖိုးရိမ်ရေမှတ်ကျော်စပြုလာပြီ ... ကျော်ဆန်းဝင်းညှိမငယ် တစ်ယောက် အစ်ကိုကို လာတိုင်သလိုမျိုးပုံစံဖြစ်နေလို့ ... အသာ

ကျေးဇူး

အသာ လှေကားမှဆင်းသွားပြီး . . သူ့ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ပြီး . . .

“ပြောလေဟာ . . ငါတို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ . . ဘယ်နှလူရှိနေပြီလဲ . . ဘာလုပ်ချင်သလဲ . . .”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကိုခါရမ်းပြီး မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်နှာလေးနဲ့ မော့ကြည့်ကာ . . .

“ကိုယ်ဝန်ရှိတာကမှ ကောင်းပါသေးတယ် အစ်ကိုတို့ရယ် . . ခုဟာက . . ညီမမှာ . . . ဟို . . ဟို . . ပိုးရှိနေပြီ . . .”

“ဟင် . . ဝကန်းလေးလုံး . . .”

သူ မပြောနဲ့ . . မိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးတောင် တုန်လှုပ်သွားတယ် . . ဒါပေမယ့်လို့ ပညာပေးစာအုပ်တွေ၊ ဂျာနယ်တွေ တော်တော်များများ ဖတ်ထားမိတော့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဘယ်လိုနှစ်သိုမိမှုမျိုး ပေးရမယ်ဆိုတာကို ကျော်ဆန်းဝင်းနဲ့မိုးကျော် သိလိုက်တယ် . . သည်တော့ . . .

“ကဲ . . . ဘာမှ ငိုမနေနဲ့တော့ . . ငါနဲ့ရွာကိုလိုက်ခဲ့ . . ဟိုရောက်ရင် ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ် . . . ဟုတ်ပြီလား . . တို့က ညီမတစ်ယောက်ကောက်ရလာတယ်ပေါ့ဟာ . . ပျော်သလောက်နေ . . ဟုတ်ပြီလား . . .”

ကောင်မလေး တော်တော်ပျော်သွားတယ် . . ပျော်တာမှ တော်တော်လေး ပျော်သွားပုံခုအခါ . . မျက်ရည်တွေ၊ နှပ်တွေ သုတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာနဲ့ . . .

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုရယ် . . ကျွန်မလေ . . ကျွန်မ . . ဒီရွာဂါနဲ့ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ပါ . . ကိုကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ . . ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး”

ကောင်မလေးအုပ်စု

ယာယီနံပါတ်

.. ရွာမှာလည်း ခဏပဲနေမှာပါရှင် . . .”

ကျော်ဆန်းဝင်းက ကောင်မလေးရဲ့ခေါင်းကို အသာအယာပွတ်သပ်ပေးပြီး . . .

“ခဏပဲနေနေ . . တစ်သက်လုံးပဲနေနေ . . စိတ်ချမ်းသာသလိုနေ . . တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . နင် စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကိုတော့ နင့်မိဘတွေ တေးခဲ့ပါ . . လမ်းစရိတ်လောက်ပဲ ယူခဲ့ပေါ့ . . .”

“ကျွန်မ ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ . . အခု ယူလာတဲ့ ကျွန်မဆွေးနည်းစာငွေကလည်း ရွာရောက်ရင် ရွာရဲ့လိုအပ်ချက်တွေ သုံးဖို့ပါ . . ဒါမှ နောင်ဘဝ ကျွန်မဘဝ ဒီလိုမဖြစ်မှာ . . .”

လက်အုပ်ကလေးချီ ကန်တော့ပြီး အားရပါးရကြီး ငိုနေသူက ကောင်မလေး . .

ရင်ထဲမှာကြိတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲကာ ငိုနေသူတွေကတော့ ကျော်ဆန်းဝင်းနဲ့မိုးကျော် . . ကောင်းကင်ကြီးကတော့ ညနေဆည်းသာ ပုစွန်ဆီရောင်ကြီးသမ်းလို့

အိပ်တန်းဝင်ပြီဖြစ်တဲ့ ငှက်တွေက အုပ်စုလိုက်တစ်မျိုး၊ တစ်ကောင်ချင်းတစ်မျိုး၊ သုံးလေးကောင် တစ်မျိုးနဲ့ . . ပုံစံတွေ မတူစွာနဲ့ပဲ . . . ညနေခင်းတစ်ခုကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြပါပြီ

အိမ်ထောင်ရေး

“ဒါဆို . . . အဲဒီကောင်မလေး . . . ရွာကိုပါသွားတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ကိုမိုးကျော် . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . အချိန် မီသိလိုက်ရလို့ . . . တော်သေးတာပေါ့ . . . ဒေဝဒတ်ကို ဆွမ်းကပ် မိတော့မလို့ . . . ကိုကျော်ဆန်းဝင်းရယ် . . . ကျွန်မမှားသွားပါပြီ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တခဏမေ့သွားပုံရတယ် . . . အေး မြတ်သူ ဆိုက်တားရဲ့ထိုင်ခုံပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်ကာ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရွိုက်နေတော့ သည်။ ဒေါ်မမတင်ကတော့ ဘီးမပေါက်ဘဲ လေလျှော့ထားသော မျက်နှာမျိုးနဲ့ . . .

“ဒီတော့ ငါ့တူမကြီး ဘာဖြစ်ချင်လဲ . . . ဘယ်လိုစီစဉ်ချင် လဲ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် မအေးမြတ်သူ . . . ဇာနည်တစ်ခုကို လော လော လောလောနဲ့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး . . . အဲ . . . တစ်ခုပဲရှိတယ် . . . ခင်ဗျားယူမယ့် သတို့သားလောင်းကို သွေးစစ်ဖို့တော့ လိုတယ်”

မာမာဒီနီပါတ်

“ရှင် . . .”

ထော်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်တယ် . . . ဒေါသအရောင်တွေ လွှမ်းခြုံလာပြီး ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လျော့ကာ . . .

“မစစ်ဘူး . . . မစစ်ဘူး . . . သူနဲ့လည်း လက်မထပ်နိုင်ဘူး . . . တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် . . . သူ . . . သူ ဒီလိုပဲ သောင်းကျန်း ဦးမှာ . . . အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်မပါ ဒုက္ခရောက်မယ် . . . ကိုမိုးကျော် . . . ကျွန်မကို လိပ်စာရေးပေးပါ . . . နက်ဖြန် ကျွန်မလိုက်သွား မယ် . . . ကျွန်မကို ရေးပေးပါနော် . . . နော် . . . ကိုမိုးကျော် . . .”

မိုးကျော် အသာအယာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်တယ် . . . အေးမြတ်သူက တအံ့တဩမျက်နှာနဲ့ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေတယ်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ ရှင် . . . လုပ်ပါ ကိုမိုးကျော်ရဲ့ . . . လိပ်စာလေး ရေးပေးပါ . . .”

“ခင်ဗျား လိုက်သွားလည်း အပိုပဲ . . . သူနဲ့တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ရှင် . . . သူက . . . သူက အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီး တခြား ရွာကို ပြောင်းသွားလို့လား . . .”

“မဟုတ်ဘူး . . . လူ့ဘဝကြီးကို ကြောက်လို့ . . . တစ်သက် လုံး လူ့လောကကို ပြန်မလာတော့ဘူး . . .”

“ဘာရယ် . . . ဘာရယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . မြို့ကပါသွားတဲ့ကောင်မလေး ရွာရောက် ပြီးနှစ်ရက်အကြာ . . . ရွာထိပ်က ချောင်းထဲခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလို့ . . . ကျော်ဆန်းဝင်းက လိုက်ဆယ်ရင်းနဲ့က သူ့ပါ လက်ပန်းကျပြီး နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားကြပါပြီ . . .”

“ဟောဒီမှာ နာရေးဖိတ်စာ . . .”

ကျော်လွင်

အေးမြတ်သူ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသလိုမျိုး ခံစား
 လိုက်ရတယ် . . . ဘဝမှာတစ်ခါမျိုးမှ မခံစားဘူးသော ဖော်မပြ
 တတ်သော ခံစားမှု၊ ဝမ်းနည်းတာလား . . . နှမြောတာလား . . .
 ကြေကွဲတာလား . . . ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိတော့ပါဘူး . . . ရင်
 ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး . . . တုန်ရင်နေသော လတ်တွေနဲ့ . . .
 မိုးကျော်လှမ်းပေးသော . . . ဖိတ်စာလေးကို ယူပြီးကြည့်လိုက်
 တယ် . . . ။

အသုဘရှုရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တရားတော်နာ ဖိတ်ကြားလွှာ

ရောဝတီတိုင်း၊ ညောင်တုန်းမြို့၊ ပန်းရောကွက်သစ်နေ
 (ဦးနိုင်+ဒေါ်စိန်)တို့၏ သား
 ဦးအောင်မင်းသိမ်၊ ဦးသန်းစိုးတို့၏ ညီ

ကျော်ဆန်းဝင်း (ဆိပ်ကားဆရာ) အသက် (၂၅)နှစ်

သည် ၁၃၆၈ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း(၄)ရက်၊ (၂၀.၇.၂၀၀၆)
 သောကြာနေ့၊ ည(၁၁:၀၀)နာရီအချိန်တွင် (၉၆)ပါးသော ရောဂါ
 ဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားပါ၍ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်
 ကလာပ်ကို ၃၀.၇.၂၀၀၆ (တနင်္ဂနွေနေ့) နေ့လယ် (၁၂:၀၀)
 နာရီအချိန်တွင် နေအိမ်မှ သုသာန်သို့ ပို့ဆောင် မီး
 သင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကွယ်လွန်သူအားရည်စူး၍ ဘုရားအမှူး
 ပြုသော သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်တို့အား ဆွမ်းစသော ဒါတဗ္ဗ
 ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး အမှုအတန်းပေးဝေလိုပါ
 သောကြောင့် ၃.၈.၂၀၀၆(ကြာသပတေးနေ့)နံနက်တွင် အထက်
 ပါ နေအိမ်သို့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တရားတော်နာ ကြွရောက်ကြ
 ပါရန် ညှိုးငယ်သော စိတ်ထားဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။
 (ကျန်ရစ်သူ ဖိသားမှ)

၁၇၀

မိုးရေတွေထဲမှာ ဖိတ်စာအမှတ်လေးကိုင်ပြီး မျက်ရည်
တွေနဲ့ လမ်းလျှောက်နေသူလေးကတော့ အေးမြတ်သူပါ . . . ဘေး
တ ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ ကားနံပါတ်လေး အမှတ်မထင်ကြည့်မိ
လိုက်တော့ ယာယီနံပါတ်တဲ့

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။
ကျော်ထူး
အထွေထွေ သရုပ်ဆောင်

